



שיריבי אזר

משיעוריו השבועיים של
הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א



תוכן

מאמרים ותפילות

14 מאמרים ותפילות שנכתבו בשבועות האחרונים ותפילה למוולד

שיעורים

- 9 שיעור שנקמסר ליל שני אור לכ' אב לאחר תפילת מעריב
- 9 שיעור שנקמסר ליל שלישי אור לכ"א אב לאחר תפילת מעריב
- 10 שיעור שנקמסר ליל רביעי אור לכ"ב אב לאחר תפילת מעריב
- 10 שיעור שנקמסר ליל חמישי אור לכ"ג אב לאחר תפילת מעריב
- 10 שיעור שנקמסר ליל ששי אור לכ"ד אב לאחר תפילת מעריב
- 11 שיעור שנקמסר בליל שלישי ראח תשפ"ג לאנ"ש תושבי ראשון לציון ותל אביב
- 32 שיעור יום רביעי טו באב לאנ"ש מאריאל-עמנואל
- 51 שיעורי שבת קודש פרשת עקב
- 53 שיעורי שבת קודש פרשת ואתחנן תשפ"ג
- 55 **והתקדשתם:** ילדים שנולדים בקדושה - עפים באויר
- 56 **הפרשה:** מעלת נתינת הצדקה



מורינו הרב בשיעור לכולל
חצות בקבר רחל

נכתב ונערך

על ידי

בולג



שעל ידי



התמונות באדיבות:

מכון

קרן הצדיק

שחר אליהו פרסום הצדיק
בעולם

אחרי הצדיק
און = לין

***9148**
הקו של ברם לב

הקו המאחד ביותר
להתחדשות והתרגנות שלא היו מעולם

The Rebbe's line: דעם רעבינס' לין || אירופה: 4433.03900.474 || ארצה"ב: 18.456.400007

ארץ ישראל: 02.800.8.800 || אוקראינה: 9.4710.5602 (38)

בחסות
הקליניקה
מרכז רפואי למהדרין

ד"ר רז

קליניקה מקצועית למהדרין

השיעורים באדיבות
קו בית המדרש של
מורנו הרב שליט"א
02-5825820

תפלה למוֹלַד אֱלֹהִים יוֹם רְבִיעִי אַחֲרֵי הַצִּהָרִים 17 5:43

חֲלָקִים

בְּמוֹלַד אֱלֹהִים שִׁוְהִיָּה בְיוֹם רְבִיעִי אַחֲרֵי הַצִּהָרִים 17 5:43, חֲלָקִים, חֵב
כָּבֵד לְהַבְנוֹת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, הַבֵּית הַשְּׁלִישִׁי, בֵּית שֶׁל אֵשׁ שֶׁעָלָיו נֶאֱמָר [בְּחֵי
ב' ח'] "גָּדוֹל יִהְיֶה כְבוֹד הַבֵּית הַזֶּה הָאֲחֵרוֹן מִן הָרִאשׁוֹן אָמַר ה' צְבָאוֹת
וּבִמְקוֹם הַזֶּה אֶתֵּן שְׁלוֹם נָאִם ה' צְבָקוֹת", הַבֵּית הָרִאשׁוֹן הוּא בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
שֶׁל אַבְנִים שִׁיֵּרד מִן הַשָּׁמַיִם, וְהַבֵּית הָאֲחֵרוֹן הוּא בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל אֵשׁ
שִׁיקִיף אֶת הַבֵּית שֶׁל אַבְנִים, וְרַק צְדִיקִים אֲמִתִּיִּים יִזְכּוּ לִרְאוֹת אֶת כְּבוֹד
הַבֵּית שֶׁל אֵשׁ שִׁיקִיף אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל אַבְנִים, וְשֹׁאֵר הָעָם רַק יִזְכֶּה
לִרְאוֹת עֵנָן וְעֶרְפֶּל שֶׁמִּקִּיף אֶת הַבֵּית. וְזֶה שֶׁנֶּאֱמָר בַּהֲפָטָה שֶׁל רָאָה שֶׁל
שֶׁבַת מְבָרְכִים "עֲנִיָּה סֶעֱרָה לֹא נִחְמָה הִנֵּה אֲנִי מְרַבֵּץ בַּפּוֹד אַבְנִיךָ
וְיִסְדְּתִיךָ בַּסִּפְרִים, וְשִׁמְתִי בְּכֹדֶךָ שְׁמִשְׁתִּיךָ וְשִׁעֲרֶיךָ לְאַבְנֵי אֶקְדָּח וְכָל גְּבוּלְךָ
לְאַבְנֵי חֶפֶץ", אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן שֶׁעֲתִיד הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהֵבִיא אַבְנֵי בְּכֹדֶךָ
בְּגוֹדֵל שְׁלֹשִׁים אַמָּה עַל שְׁלֹשִׁים אַמָּה, וּמִנְסַר מֵהֶם עֲשָׂרִים אַמָּה עַל עֲשָׂרִים
וּמַעֲמִידִן בְּשַׁעֲרֵי יְרוּשָׁלַיִם. וְהֵם הֵם אַבְנֵי בְּכֹדֶךָ שֶׁעַל זֶה נִחְלָקוּ מִיכָאֵל
וְגַבְרִיאֵל בְּשָׁמַיִם, וּבְאָרֶץ שְׁנֵי בְנֵי רַבִּי חֵיָּא שִׁיכְלוּ לְהַחְיוֹת מֵתִים, אִם אַבְנֵי
בְּכֹדֶךָ הֵם אַבְנֵי שֶׁהֵם שִׁחְקוֹק עֲלֵיהֶם יוֹסֵף, אוֹ אַבְנֵי יִשְׁפָּה שִׁחְקוֹק עֲלֵיהֶם
שָׁמוֹ שֶׁל בְּנִימִין, וְהֵם עֲשׂוּיִים מִכָּל הַצְּבָעִים וּמִכָּל שִׁבְעַת גִּוְגֵי הַקִּשְׁת, וְאוֹתָם
הַשֵּׁם מַעֲמִיד בְּשַׁעֲרֵי יְרוּשָׁלַיִם, וְיִהְיוּ לִירוּשָׁלַיִם שְׁנֵים עָשָׂר שַׁעֲרִים, וְעַל כָּל
שַׁעַר וְשַׁעַר חֲקוֹק שָׁמוֹ שֶׁל אֶחָד הַשְּׁבָטִים, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד יִצְטָרֵךְ לַעֲבֹד
בְּשַׁעַר הַשִּׁיךְ לְשִׁבְטוֹ, אֲבָל לֹא כָּל אֶחָד וְאֶחָד יוּכַל לַעֲבֹד בְּשַׁעַר שָׁלוֹ, רַק
מִי שֶׁזָּנָה וְטָהוֹר מִכָּל סִיג וּפְגָם וּמִכָּל מַחֲשָׁבָה זָרָה חָס וְשָׁלוֹם רַק הוּא יוּכַל
לָבוֹא בְּהִיבֵל ה', כִּי לֹא יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעֲלָה בִירוּשָׁלַיִם שֶׁל מַטָּה, יְרוּשָׁלַיִם
שֶׁל מַטָּה כָּל הָרוֹצֵה לְהִכָּנֵס וּכְנֹס, אֲבָל יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל לַעֲתִיד לָבוֹא יוּכָלוּ
לְהִכָּנֵס רַק מִי שֶׁטָּהוֹרִים בְּאַמֶּת מִכָּל סִיג וּפְגָם, וְאִין עֲלֵיהֶם שׁוֹם רֶכֶב,
וְעֲלֵיהֶם נֶאֱמָר (חֲגִי ב' כג) "בְּיוֹם הַהוּא נָאִם ה' צְבָקוֹת אֶקְחֶךָ זֶרֶבֶבֶל בֵּין
שְׂאֵלְתִיאל [יְהוֹכִיָּן שֶׁנִּקְרָא שְׂאֵלְתִיאל] עֲבָדִי נָאִם ה' וְשִׁמְתִיךָ בַּחֲזוֹתָם כִּי בָךְ בְּחֵרְתִּי
נָאִם ה' צְבָקוֹת".

מאמרים

כ"ג אב תשפ"ג

מאמר חזק לנסיעה לקברי צדיקים

הדבר הכי חשוב שבעולם אמר רבינו הקדוש והנזר זה נסיעות לקברי צדיקים, כמו שאמר רבינו הקדוש והנזר בלשוננו הקדוש "רייסן קברים" !!!

ולכן אף ורק על ידי הנסיעות החזרות ונשנות לקברי צדיקים יבא, ה' אחד $1 =$ משיח בן דוד $435 =$ פהרף עין 435 . ועל ידי זה יבנה הבית השלישי - בית של אש, שעליו נאמר יהי גדול כבוד הבית האחרון - הוא השלישי הוא של אש - מהראשון.

בכרפת התורה

ובאהבה רבה

אליעזר ברלנד

ליום הנשואין 23

רבנו של עולם כל יכול, בהגיענו ליום נשואינו ה-23, נזכה לבנין בית מקדשנו עמרת ראשינו. וזכני ה' אחד $1 =$ לברכה "ולאשר 573 אמר 241 ברוך 228 מבנים 142 אשר" $501 = 1650$, "באשרי כי אשרוני בנות" ועל ידי זה נזכה אני ואשתי ל"רוח חכמה 73 ובינה 73 רוח עצה 165 ונבורה 222 רוח דעת 474 ויראת ה' $617 = 1650$.

לגיל 6

רבנו של עולם כל יכול אשר לא יבצר ממך מזימה, בהגיעי לגיל 6, זכני לדעת כל ששת סדרי משנה בעל פה, מלה במלה אות פאות בקיאות ועיון. ועל ידי זה אופה ל"רוח חכמה וכינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה" = 1650. ויתקום בי הפסוק "אז תרן 650 לשון אלם", ואופה לדעת את כל התורה כולה "בפתור 706 ופרח" $1650 = 294$.

לכבוד יום הנשואין

רבנו של עולם כל יכול אשר לא יבצר ממך מזימה, זכני ליום הנשואין, להביא לעולם את נשמת ה' אחד = 1 משיח 358 בן 52 דויד 24 = 435 בהרף עין = 435, ואת נשמת רבינו 268 נחמן 148 בן 52 שמחה 353 = 821 בן פיגא, בי יש 310 תקנה 511 = 821.

תפלה ל [ומר ב] אושוויז

רבנו של עולם כל יכול אשר לא יבצר ממך מזימה זכני כאן בעמדי במקום הנורא והאיום הזה שבו נרצחו למעלה מ-2 מליון יהודים שנוקרו חיים לתוך האש ועונו בכל מיני הענויים שבעולם שלא היה דוגמתם מבריאת העולם

אנא ה' זכני בזכות כל הקדושים הנוראים האלה ובזכות כל הקדושים הנוראים של כל ה-9 מליון יהודים שעונו ונרצחו במיתות הכי משונות שיש בעולם והפשיטו את עורם מעל בשרם בעודם בחיים שעכשו מעלתם למעלה ממלאכים שרפים ואראלים חשמלים ואופנים והם זכו מה ששום בריה בעולם מימות אדם הראשון לא זכה ועליהם נאמר "עין לא ראתה אלקים זולתך" וזכו למדרגות נוראות ששום צדיק לא זכה אליהם והם כעת מתפללים עלינו ומשתטחים לפני כסא הכבוד עבדנו ותפלתם וזעקתם ושועתם תמיד מתקבלת של כל ה-9 מליון וגובה כולנו להתפלל בכל נשמות ה-9 מליון מעתה ועד עולם

הדרה"ג יעקב פולק זצוק"ל

הרב הגאון יעקב פולק זצוק"ל שהיה בבחינת רישא דלא אתידע

בי זכה לעלות על כל חכמי ורבני דורו עד שזכה להיות רבה של לובלין וידע את כל התורה כולה מלה במלה אות באות בקיאות ועיון ישר והפוך וכל רז לא אנים ליה וגדול מרבן שמויה וזכה שנכללו בו כל עשרה הרוגי מלכות וזכה שנפתחו לפניו כל שערי שמים כל חמשים שערי בינה וכל ל"ב נתיבות חכמה וזכה להיות בקי בכל ה-24 ספרים שהם כ"ד קשומי כלה

ועל ידי זה זכה לקרב את הגאולה ולקרב את כל לבות בני ישראל לאביהן שבשמים

עד שזכה להיות נצוץ מעקב אבינו והתקומו בו הפסוקים "צוארך במגדל השן"

ובשעה שהיה דורש בדברי תורה אש היתה יוצאת מפיו וכולו היה מוקף בנצוצות של אש

לגיל 5

רבנו של עולם כל יכול, זכני להיות הכי צדיק שבדור, שפזה צדיק עוד לא היה מבריא העולם. ואזכה להיות הכי חכם שבדור, כמו שכתוב אצל משיח "ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה 73 ובינה 73 רוח עצה 165 וגבורה 222 רוח דעת 474 ויראת ה' 617 ה' 26 = 1650. ותתקיים בי הברכה "ולאשר אמר ברוך מבנים אשר" = 1650.

זרע של קימא

רבנו של עולם כל יכול, זכני לזרע 277 של קימא, בזכות אתרוג ליל הבס ערכה 277 = 554. ועל ידי זה אזכה לשלמות הדעת = 474, ולשמירת ספירת היסוד 80 = 554. ועל ידי זה אזכה לחמדת 452 הימים = 105 = 557, לזאור 207

פְּנֵי מוֹשֶׁה = 345, "כִּי יֵשׁ 310 תִּקְוָה" = 511, 821. וְתִתְעַבֵּר בְּוֹלַד שְׂוִילָד לִי
נִשְׁמַת רִבִּינוּ 268 נֶחֱמָן 148 בֶּן 52 שְׁמֻחָה 353 = 821 בֶּן פִּיגָא.

תפילה

רבונו של עולם כל יכול אשר לא יבצר ממך מזימה זכני לגדל את כל בני
ובנותי בדרך התורה והאמונה והיראה הצרופה ויהיו כל בני ובנותי יראי
שמים באמת ודבוקים בה' בכל רמ"ח אבריהם ושם"ה גידיהם בכל נפש
רוח נשמה חיה יחידה שלהם כל ה-24/7 בכל רגע ושניה לא שום הסח
דעת כלל לעולם אמן

לגיל 41 (לומר 3 פעמים ביום)

41

רבונו של עולם כל יכול אשר לא יבצר ממך מזימה זכני בהגיעי לגיל 41
לפסוק "אור 207 זרע 233 לצדיק 234 ולישרי 556 לב 32 שמחה" 353
= 1665 ובזכות זה נזכה לפסוק "ואיביו 35 אלביש 343 בשת 702 ועליו
122 יציץ 200 נזר" 263 = 1665

גיל 22

רבונו של עולם כל יכול לכבוד יום הולדת שלי 22 זכני לראות פנים אל
פנים ד' מלאכי המרכבה נוריאל 297 גבריאל 246 ומיכאל 107 ורפאל
317 = 967 ונזכה אני ובעלי ושני בנותי להיות במרדכי 294 וראסתר 661
= 955 ובמתתיהו 687 ובניו 74 = 955

תפילה

רבונו של עולם כל יכול, זכני להיות למדן וגאון, ולדעת כל הש"ס בעל פה,
וללמוד בכל יום ויום 16 שעות כמו החזון איש. ואזכה שהמלאכים נוריאל

297 גבריאל 246 רפאל 311 מיכאל $101 = 955$ יתעברו בי, ואזכה להיות
במרדכי 294 וראסתר 661 $955 =$, וכמתתיהו 861 ובניו 74 $955 =$.

גיל 10

רבנו של עולם כל יכול, בהגיעי לגיל 10, זכני לדעת את כל הש"ס, 14
פרכים של הרמב"ם, 4 חלקי שלחן ערוך, 4 טורים. ועל ידי זה תתעבר בי
עצם 200 נשמת 790 רבינו 268 הקדוש 415 והנזר 268 $1941 =$. ועל
ידי זה אזכה 'עז 77 בנמר 310 קל 130 בנזר 570 רץ 290 בצבי 122
גבור 211 בארי 231 $1941 =$ לעשות רצון אבינו שבשמים'.



שִׁיעוּזִים

שַׁעוֹד שְׁנַמְסָד לַיַּל שְׁנֵי אוֹד לֵב' אָב לְאַחַר תְּפִלַּת מַעְרִיב

וְשֵׁם הָיִינוּ עוֹלִים כָּל יוֹם, קְבוּעַ.
כְּמוֹ ר' נִתָּן שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ כָּל יוֹם
לְשֵׁם, וְהָאוֹר הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ, כָּלֵם
הָיוּ הוֹלְכִים כָּל יוֹם. עַד
שֶׁהֲצִרְפִּיתִים הֶרְגוּ אֶת כָּל
הַיְּהוּדִים כְּשֶׁכָּבְשׁוּ אֶת חִיפָה, לֹא
הִשְׁאִירוּ יְהוּדִי אֶחָד בְּחַיִּים, וְאָז
קִיְּמוּ "הִרְצָחָתָּ וְגַם יִרְשָׁתָּ" (מְלָכִים-

א' כ"א, י"ט).

בִּינְתִּים אֵף אֶחָד לֹא נוֹסַע
לְסִטְלָה מֵאַרִיס' לֹא
הוֹלְכִים לְמַסְגָּד - לְמַנְזֹר לֹא
נִכְנָסִים פְּנִימָה, עַד רֹאשׁ הַשָּׁנָה.
שִׁיסְדוּ מָקוֹם מִיַּחַד לְבִרְסָלָבִים,
וְלָכָל עִם יִשְׂרָאֵל שְׁיֻכְלוּ
לְהִתְפַּלֵּל, לְהַגִּיד שֵׁם מַאֲה תְּקוּנֵי
הַכָּלְלִי כָּל יוֹם!.

שָׁרַח בַּת אֲשֶׁר הָיְתָה רַק רוֹקֶדֶת
כָּל הַיּוֹם, לֹא הִפְסִיקָה
לְרַקֵּד שְׁנֵיָהּ. וְלָכֵן עָשְׂתָה הַדְּבָרוֹת
זֶה כְּנֶגֶד עָשְׂתָה מִיָּנִי נְגִינָה, שָׁרַק
מִי שְׁרוֹקֵד כָּל הַיּוֹם וּמִנְגֵּן כָּל
הַיּוֹם, יִזְכֶּה לְשִׁמְעַת מַחְדָּשׁ אֶת
עָשְׂתָה הַדְּבָרוֹת.

שַׁעוֹד שְׁנַמְסָד לַיַּל שְׁלִישִׁי אוֹד לֵב' אָב לְאַחַר תְּפִלַּת מַעְרִיב

אז עָכְשׁוּ עַד רֹאשׁ הַשָּׁנָה אֵף
אֶחָד לֹא נוֹסַע לְסִטְלָה
מֵאַרִיס', אִי אֶפְשָׁר לְנַסֵּעַ לְשֵׁם.
אֲנִי נוֹלַדְתִּי בְּדִיוֹק לִיד הַמַּנְזֹר,
הָיָה שֵׁם בֵּית חוֹלִים לְיוֹלְדוֹת -
בֵּית חוֹלִים עֲזָרָא, שְׁלוֹשׁ דְּקוֹת
מִהַמַּנְזֹר שֵׁם הָיְתָה הַלְדָּה שְׁלִי.

שעור שנמסר ליל רביעי אור לב"ב אב לאחר תפלת מעריב

שעור שנמסר ליל חמישי אור לב"ג אב לאחר תפלת מעריב

"וְהָיָה עֶקֶב תִּשְׁמְעוּן" (דברים ז' י"ב)
- **"וְהָיָה עֶקֶב" הַרְבֵּה**
אומר להקפיד את העקבים,
וְהָיָה כמו שרח בת אשר שכל
היום רק רוקדת, נכנסה עם הגוף
לגן עדן, שצריכים להכניס שם
הנִיה, שם הוֹיָה לתוך העקבים
שֶׁהַעֲקָבִיִּים יִקְפְּצוּ יִקְפְּצוּ אֶת כָּל
הגוף. וְלִכֵּן אֵיזָבֵל הַכִּלְבִּים לֹא
אָכְלוּ אֶת הָרִגְלִים [שָׁלָה]. כְּתוּב
בַּפֶּרֶק י"ז [מלכים ב'] שֶׁאֵיזָבֵל זָכְתָה
שֶׁהַכִּלְבִּים לֹא אָכְלוּ לֹא הַכַּפּוֹת
יָדַיִם וְלֹא אֶת הַכַּפּוֹת רִגְלִים, הִיא
הִיָּתָה מוֹחָה כַּפַּיִם כָּל הַיּוֹם,
וְרוֹקֶדֶת. וּמִי שְׁרוֹקֶדֶת כָּל הַיּוֹם
תִּכָּנַס עִם הַגּוּף לִגְן עֵדֶן.

לפני שנכנס לביתו אמר:

או עד ראש השנה לא נוסעים
לִיסְטָלָה מֵאָרִיס' אֶף אֶחָד
לֹא נוֹסֵעַ.

או צִפְנִית אִמָּא שֶׁל אֲבִנָּה הִיא
קִבְּלָה אֶת שְׂאוֹל הַמֶּלֶךְ, כִּי
שְׂמוּאֵל אָמַר לוֹ מָחָר אֶתָּה עֲמִי
בְּמַחֲצִיתִי. כִּי שְׂאוֹל הָיָה בֶּן שָׁנָה,
כָּל הַחַיִּים הָיָה בֶּן שָׁנָה, כְּמוֹ מֹשֶׁה
רַבִּינוֹ שֶׁהוּא בֶּן יוֹם, מֹשֶׁה רַבִּינוֹ
בַּחַיִּים הוּא לֹא זָכָה לְהִתְבָּגֵר,
תָּמִיד הוּא הָיָה בֶּן יוֹם. כְּמוֹ
שֶׁאִמְרָה חֲנָה "אֵל הַנֶּעַר הַזֶּה
הַתְּפִלָּתִי" (שְׂמוּאֵל א' א', כ"ז), חֲנָה
הִיָּתָה רוֹקֶדֶת כָּל הַיּוֹם, לִכֵּן הִיא
זָכְתָה לִכֵּן כְּמוֹ שְׂמוּאֵל הַנְּבִיא,
שֶׁמֶשֶׁךְ אֶת דָּוִד וְאֶת שְׂאוֹל בְּזִכּוֹת
זֶה יָבוֹא הַגָּאֹלָה הַשְּׁלָמָה בְּמַהֲרָה
בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

שעור שנמסר ליל חמישי אור לב"ד אב לאחר תפלת מעריב

חֲנָה הַנְּבִיאָה הִיָּתָה רוֹקֶדֶת כָּל
הַיּוֹם שָׁרָה כָּל הַיּוֹם בְּלִי
הַפֶּסֶק, לִכֵּן הִיא זָכְתָה "וַיִּתֵּן עֹז
לְמַלְכוֹ וַיִּרֶם קֶרֶן מְשִׁיחוֹ" (שְׂמוּאֵל-

א' ב' י' שְׁכָנָה שְׁמוּאֵל גָּלָה אֶת דָּוִד
הַמֶּלֶךְ. כִּי מִי שֶׁרוֹקֵד כָּל הַיּוֹם
יִזְכֶּה לִהְיוֹת מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ,
בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן!

שְׁעוֹר שֶׁנִּמְסָר בְּלִיל שְׁלִישִׁי דֹאחַ תִּשְׁבִּי"ג לֶאֱנִי"ש תּוֹשְׁבֵי דֹאשׁוֹן לְצִיּוֹן וְתֵל אָבִיב

עֲבָשׂוֹ זֶה עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת,
בְּרִאשֵׁיתָן כְּתוּב עֲשֶׂרֶת
הַדְּבָרוֹת — אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ,
"תְּהִלּוֹת לֹאֵל עֲלִיּוֹן" זֶה רַחֵל
וְלֵאָה, וְלִמֶּנּוּ חֵי 777 אָבָא שֶׁל נַח,
הוּא חֵי 777.

אִו הַקִּמְצָן הָרֹאשׁוֹן הָיָה אָדָם
הָרֹאשׁוֹן, רַבִּי נֶתָן מִבֵּיא אֶת
זֶה בְּהִלְכוֹת גִּנְבָה, הַגִּנֵּב הָרֹאשׁוֹן,
מִי הָיָה הַגִּנֵּב הָרֹאשׁוֹן בְּעוֹלָם?
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא! מֶה הוּא גִנֵּב?
הוּא גִנֵּב צֶלַע, הוּא גִנֵּב עֵצִים! אֲנִי
לֹא יוֹדֵעַ לָמָּה, רַבִּי נֶתָן בְּהִלְכוֹת
גִּנְבָה שֶׁהַגִּנֵּב הָרֹאשׁוֹן זֶה הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא, שֶׁמִּמֶּנּוּ נִמְשָׁכִים כָּל
הַגִּנְבוֹת, כִּי "וַיִּגְנֹב יַעֲקֹב אֶת לֵב
לְבָן הָאֲרָמִי עַל בְּלִי הַגִּיד לוֹ כִּי

דָּוִד רָצָה לַחֲיוֹת מֵאָה שָׁנָה, [אלא
שֶׁאִדָּם הָרֹאשׁוֹן נָתַן לוֹ רַק שְׁבַעִים שָׁנָה
מִחַיָּיו בְּמִקּוֹם מֵאָה שָׁנָה]¹.

ל' קִמְצָן "קוֹרְאִים "חֲסִכָּן",
פַּעַם אֶשֶׁה
הַתְּגַרְשָׁה מִהַבְּעַל שְׁלָה כִּי הוּא
הָיָה קִמְצָן, אַחֲרֵי שָׁנָה הֵם חֲזָרוּ,
אִזּוֹ הָיָה אֲמָרָה: לֹא, עֲכָשְׁיוּ הַבְּנֵי
שֶׁהוּא "חֲסִכָּן" הוּא לֹא "קִמְצָן",

מֵרֵאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

¹ שְׁנֵי.
[תִּרְגוּם: וְשְׁנֵי, רֹאשִׁי הָיָה דָּוִד הַמֶּלֶךְ לְהִתְקַנֵּם בְּעוֹלָם
מֵאָה שָׁנִים. שְׁאֵלְמִלָּא הוּא הַתְּקַנֵּם מֵאָה שָׁנִים, הוּא
הָיָה מִתְּקַנֵּן אֶת הַמֵּאוֹר תְּקוּן חֹסֶךְ שֶׁלֹּא יִסּוּר לְעוֹלָמִים,
וְלֹא הָיָה נִחְרָב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. אֲבָל כִּמְהָ גִרְמֵנוּ אוֹתָם
הַשְּׁנִים שֶׁלֹּא הַתְּקַנֵּמוֹ. וְאִדָּם לֹא זָכַר אֶת הָאִישׁ
הַמִּסְכֵּן הַהוּא, זֶה אָדָם הָרֹאשׁוֹן, שֶׁנָּתַן לוֹ מִשְׁנֹתָיו רַק
שְׁבַעִים שָׁנִים].

זֶה רַחֵל מִדְּרַשׁ רוֹת
וְתִנְיָן, יְאוֹת הָיָה דָּוִד מִלְכָּא, לְאַתְקִימָא
בְּעֵלְמָא מֵאָה שָׁנִין. דְּאֵלְמִלָּא אֲתִקְנִים אִיהוּ
מֵאָה שָׁנִין, אִיהוּ הָיָה מִתְּקוּן לְבִצְיָנָא, תְּקוּנָא
תְּפִילָּה, דְּלֹא אֲתַעֲדִי לְעֵלְמִין, וְלֹא אֲתַתְּרִיב בִּי
מִקְדָּשָׁא. אֲבָל כִּמְהָ גִרְמֵנוּ אִינוּן שְׁנֵי דְלֹא
אֲתִקְנִימוּ. וְאִדָּם לֹא זָכַר אֶת הָאִישׁ הַמִּסְכֵּן
הַהוּא, זֶה אָדָם הָרֹאשׁוֹן, דִּיחֵיב לִיה מִשְׁנֵי רַק ע'



הוא עבד את כל העבודות זרות שבעולם, היה לו אֵלף נשים — אֵלף עבודות זרות, כל אשה עבודה זרה אחרת. ומה הפרוש "עבד"? הוא כבר לא יכל, כבר בגיל 52 אי אפשר לעצור את האשה, אדם כשהוא צעיר, הוא בגיל 20, הוא עוד יכול לעצור אותה, שהיא תלך עם מטפחת, שהיא תשמר שבת, אבל אחרי גיל עשרים היא כבר עושה מה שהיא רוצה, כבר אין לו שליטה עליה. לכן, לא כדאי להתחתן אחרי גיל עשרים, אני מציע לכלם; אחרי גיל עשרים — לא להתחתן.

ברח הוא" (בראשית לא, כ), איך אדם יכול לברח מהיצר הרע? על ידי גנבה! הוא כמו יוסף הצדיק — הוא ברח, יוסף ראה שהוא לא יכול לעמד בנסיון אז הוא ברח.

"וַיְהִי לַעֲת זִקְנָת שְׁלֹמֹה נָשִׁיו הָיוּ אֶת לְבָבוֹ" (מלכים א' יא,

ד), כי אדם כמה שהוא יותר זקן הוא יותר חלש, היצר הרע לא נהיה חלש, היצר הרע להפך — כמה שהוא נהיה יותר זקן הוא יותר חזק, אבל "לעת זקנת שלמה" אז "נשיו הטו את לבבו", "וילך שלמה אחרי עשתרת אלהי צדנים ואחרי מלכם שקץ עמנים" (מלכים א' יא, ה),

יעקב [התחטן] בגיל 84, [2] "כחי

וראשית אוני" (בראשית מט,

ג) זה היה [בגיל] 84, ואז הוא עבד שבע שנים עד 91, וקדם הוא עבד 7 מגיל 7 מגיל 77, ואחר כך עוד 7 זה עד 91. [שכשהיה יעקב בן 63 קיבל יעקב הברכות מיצחק, ואז הטמין עצמו בישיבת שם ועבר 14 שנה עד שהיה בן 77, אז סיכם עם לבן שיעבוד 7 שנים בשביל רחל, ועבד עד שהיה בן 84, כפי שהזכיר, ואז החליף לבן ונתן את לאה, ובבוקר גילה זאת יעקב, ואמר לו לבן שיתן לו עכשיו את רחל ויעבוד בשבילה עוד 7 שנים, וכך עבד עד שהיה בן 91, אז עבד עוד 6 שנים עד שהיה בן 97, אז אמר לו ה' לחזור לארץ ישראל, ועשה שנתיים בדרך עד שהיה בן 99, אז הגיע לארץ ישראל] 99, ואז רחל נפטרה, שנה לפני מאה. ואז יוסף הצדיק הוא לא מחל לאבא שלו, [על שקבר את רחל אמו על אם הדרך, ולא הכניסה לקבורה בעיר בצורה מכובדת, (ראה

הערה)]³.

יוסף ורדף אותם - את האחים, כך הם

(חשבו), הם היו נרדפים, הם פסקו לו מות, כי הם היו נרדפים, למה? — כי אם אדם אוכל אבר מן החי מגיע לו מות, אסור לאכול אבר מן החי, אפלו הגוים אפלו הערביים לא אוכלים אבר מן החי, שוחטים מקדם, אם היא מפרקסת לא אוכלים. אז אסור לאכול אבר מן החי, מי שאוכל אבר מן החי מגיע לו מות, אז האחים פסקו לו דין מות, [כיון שאמר ליעקב שהם אוכלים אבר מן החי, והם פסקו שעל פי הלכה מה שהם אוכלים לא נחשב אבר מן החי, אבל כיון שיוסף פסק שזה כן נחשב אבר החי, ולשיטתו הם חייבים מיתה, הרי שבוז הוא אמר עליהם כך ליעקב הוא רדפם למיתה, ועל כן רצו להקדים ולהורגו].

מראי מקומות והערות

בחקרונ. עת הגרד היה, שהארץ חלולה ומנקבת ככברה. ואברהם שם, ולא הולכתה אפלו לבית לחם להכניסה לארץ, וידעתי שיש בלבד עלי, אבל דע לה ששל פי הדבור בבריתיה שם, שתהא לעזרה לבניה כשיגלה אותם בבוראדן, והיו עובדים דרך שם, יצאת רחל על קברה ובוכה ומבקשת עליהם רחמים, שנאמר: "קול ברמה נשמע וגו'", והקדוש ברוך הוא משיבה: "יש שכן לפעלתה נאם ה' וגו' ושבו בנים לגבולם".

² אני רוצה ששכוננו בנים יהיה שטה חדשה שמותחנתים רק בגיל 84. אתה כבר נשוי? [המשיב: לא] — יש לה זמן עד 84, כמו יעקב אבינו.

³ רש"י בראשית מח, ז ואני בבאי מפדן וגו', ואף על פי שאני מטריח עליה להוליכני להקבר בארץ כנען ולא כך עשיתי לאמה, שהרי מתה סמוך לבית לחם. בברית ארץ מדת ארץ, והם אלפים אמה, כמדת תחום שבת, כדברי רבי משה הדרשן. ולא תאמר שעכבו עלי גשמים מלהוליכה ולהקברה

וְזֶה שֶׁתּוֹפּוּ אֶת הַשְּׂכִינָה [במכירת יוסף], שֶׁהַשְּׂכִינָה לֹא תִגָּלֶה, יִצְחָק לֹא גָלָה, "וַיִּבְכֶּה אֹתוֹ אָבִיו" (בְּרֵאשִׁית לז, לה), מֶה אוֹמֵר רַשִׁי? אָבִיו — זֶה יִצְחָק, שֶׁיִּצְחָק הוּא בִּכָּה שֶׁיַּעֲקֹב לֹא יוֹדֵעַ, כִּי יַעֲקֹב לֹא יָדַע, יַעֲקֹב אָמַר "חַיָּה רָעָה אֲכַלְתֶּהוּ" (בְּרֵאשִׁית לז, לג), חַיָּה רָעָה "טָרַף טָרַף יוֹסֵף", כָּאֵן בְּפֶרֶשֶׁת (מִקְץ) [וישב], "אֵן טָרַף טָרַף" (בְּרֵאשִׁית מד, כח), יַעֲקֹב חָשַׁב שֶׁהוּא "טָרַף טָרַף יוֹסֵף".

כִּי יַעֲקֹב אוֹמֵר: אַתֶּם כָּל פַּעַם מַאֲבִידִים לִי יֶלֶד. הָאֲחִים הָיוּ מִשֶּׁהוּ מְאֹד מְשֻׁנָּה, מְאֹד מוֹזֵר, כָּל נִסְיָה — מַאֲבִידִים יֶלֶד, נִסְעִים לִשְׁכָם — מַאֲבִידִים יֶלֶד [אֵת יוֹסֵף], הוֹלְכִים לְמִצְרַיִם — מַאֲבִידִים יֶלֶד [אֵת שְׁמֵעוֹן],⁴ אִזּוּ יַעֲקֹב אוֹמֵר: אֵיפֹה

שֶׁאַתֶּם הוֹלְכִים — אַתֶּם מַאֲבִידִים לִי יֶלֶד, "טָרַף טָרַף יוֹסֵף", רִאִיתִי שִׁיּוֹסֵף לֹא מִגִּיעַ, הִבֵּאתֶם אֶת הַכֶּתֶנֶת, אִזּוּ כְּתוּב כָּאֵן בְּמִקְץ שֶׁהוּא אוֹמֵר לָהֶם "אֵן טָרַף טָרַף יוֹסֵף", [הֵרֵב קוֹרָא פְּסוּקִים] "וַתִּתְּפֹשֶׁהוּ בְּכַבְדּוֹ לֵאמֹר שְׂכָבָה עִמִּי וַיַּעֲזֹב בְּגָדוֹ בְּיָדָהּ וַיָּנֶס וַיֵּצֵא הַחוּצָה".

אַחֲרֵי זֶה (וַיָּשָׁב) [מִקְץ], אַחֲרֵי זֶה יְהוּדָה אוֹמֵר אֲנִי לֹא יוֹרֵד לְמִצְרַיִם עַד שֶׁלֹּא תִתֵּן לִי אֶת בְּנֵימִין. [אוֹמֵר יַעֲקֹב:] מָה, אַתֶּם הוֹלְכִים לְאָבֵד לִי עוֹד יֶלֶד? רַבִּי חַיִּים וַיֵּטֵאל אוֹמֵר שֶׁהוּא (- בְּנִימִין) נִשְׁאָר בְּמִצְרַיִם, לָמָּה עֲצָמוֹת יְהוּדָה מְגַלְגָּלוֹת בְּאֶרֶץ? כִּי הוּא הִשְׁאִיר אוֹתוֹ [אֵת בְּנֵימִין] בְּמִצְרַיִם.

"בְּלִנּוּ בְּנֵי אִישׁ אֶחָד נִחְנוּ, וַיַּעַן רְאוּבֵן אֶתֶם לֵאמֹר הֲלוֹא

❧ מֵרֵאשִׁית מִקְוֵמוֹת וְהַעֲרוֹת ❧

וְעַכְשִׁיו הֵם הִגִּיעוּ לִי 140, אִזּוּ עָשׂוּ תְהִלָּה עִם 140 אֲרוֹנוֹת זֶה נִגְדַּת הַיְּהוּדִים, זֶה הַפֶּגְעָה נִגְדַּת הַיְּהוּדִים שֶׁהַיְּהוּדִים לֹא מִשְׁתַּחֲוִים עֲלֵיהֶם, לֹא מוֹנְעִים אוֹתָם, אִזּוּ אֲמָרוּ שֶׁיִּתְּנוּ לָהֶם עַכְשִׁיו שְׁנֵי מִלִּיאָרְד דּוֹלָר אוֹלִי בִּזְכוּת זֶה הֵם יִמְנְעוּ מִלְּהִרֵג אֶחָד אֶת הַשְּׂנִי, אִזּוּ עַכְשִׁיו הֵם הוֹרְגִים אֶחָד אֶת הַשְּׂנִי, וּבְבֵית חֲנִינָא נִפְצְעוּ שְׁנַיִם קֶשֶׁה, ו"פְּצוּעִים קֶשֶׁה" זֶה בְּלִי סוּף, הִרְגִּים זֶה 140, אִזּוּ זֶה אֶחָד לְשְׁנֵי יָמִים, עַכְשִׁיו אֲנַחְנוּ בִּי 1 בְּאֻגוּסְט אִזּוּ זֶה מֵאֲתַיִם יָמִים, עֲשֹׂר חֲדָשִׁים.

⁴ עַכְשִׁיו הַעֲרַבִּים עוֹשִׂים הַפֶּגְעָה הֵם הוֹלְכִים עִם 140 אֲרוֹנוֹת קְבוּרָה, הַבֶּקֶר עָשׂוּ הַפֶּגְעָה - 140 אֲרוֹנוֹת קְבוּרָה, עוֹשִׂים 140, לָמָּה? כִּי כָּרַח הִגִּיעוּ לִי 140, הַעֲרַבִּים מִתְּקַדְּמִים, אִזּוּ 1 מִי בִּנְיָמִין הֵם כָּרַח הִגִּיעוּ לְמִסְפַּר שֶׁל 140 קְדוּשֵׁי עֲלִיוֹן, אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ אִם בְּגִיְהָם אוּ בְּגִיְהָם, אֲכַל הֵם בְּרוּךְ ה'... עוֹשִׂים אֶת זֶה בְּשִׁבְלֵי בֵּית, לֹא עוֹשִׂים אֶת זֶה עִם בְּנוֹת רְעוּת חֵם וְשִׁלּוֹם, הַכֹּל עִם בְּנוֹת טוֹבוֹת, אִזּוּ הֵם נוֹהֲגִים לְדַקֵּר אֶחָד אֶת הַשְּׂנִי אוּ לִירוֹת, יֵשׁ לָהֶם כָּל מִינֵי מִנְהֲגִים, שְׂאֲצֵלִם הוֹלְכִים וְדוֹקְרִים...

הָאִישׁ וְשָׁלַח לָכֶם אֶת אַחֵיכֶם
אַחֵר וְאֶת בְּנֵימִין וְאֶנִּי כְּאִשֶּׁר
שָׁכַלְתִּי שָׁכַלְתִּי" (בְּרֵאשִׁית מג, יד).

"וְהֵם לא יָדְעוּ כִּי שִׁמְעֵי יוֹסֵף כִּי
הִמְלִיץ בֵּינְתֶּם", וַיֹּאמְרוּ
אִישׁ אֶל אָחִיו אָבֵל אֲשֶׁמִּים אֲנַחְנוּ
עַל אָחִינוּ — אֲשֶׁר רָאִינוּ צֶרֶת
נִפְשׁוֹ" (בְּרֵאשִׁית מב, כא), כְּתוּב שְׁיוֹסֵף
[כְּשֶׁרָצוּ לְמוֹכְרוֹ] נָפַל לְרֹגְלִים שֶׁל כָּל
אֶחָד [מֵהָאֲחִים] וּבָכָה וְהִתְחַנֵּן
"תִּרְחֲמוּ עָלַי, תִּרְחֲמוּ עָלַי, אֵל
תִּמְכְּרוּ אוֹתִי לַעֲבָד", וְזֶה לֹא עֶזֶר
שׁוֹם דָּבָר. "לֹא הָיוּ עֹבְדֵיךָ
מִרְגָּלִים" (בְּרֵאשִׁית מב, יא).

אִזּוֹ יוֹסֵף בָּרַח [מֵאֶשֶׁת פּוֹטִיפָר], וְאִזּוֹ
פָּרָסְמוּ בְּכָל הָעֵתוֹנִים:
"לָמָּה הוּא בָּרַח? — כִּי הוּא עָשָׂה
עֲבָרָה, הוּא פָּחַד מִמִּכּוֹת אִזּוֹ הוּא
בָּרַח". כָּל הָעֲבֹדָה שֶׁהוּא בָּרַח,
הוּא בָּרַח מִמֶּשֶׁ, בָּרַח מִמֶּשֶׁ, כִּי
בְּזָכוֹת "וַיִּמָּאֵן" (בְּרֵאשִׁית לט, ח), אִזּוֹ
כְּתוּב [כִּשְׁהִגִּישׁ יוֹסֵף אֶת מִנְשֵׁה וְאִפְרַיִם לִיעֶקֶב
לְבָרְכָם, וְהִגִּישׁ אֶת מִנְשֵׁה לִיְמִין יַעֲקֹב וְאִפְרַיִם
לְשֵׁמָאלוֹ כְּדִי שִׁיבָרְכָם דֶּרֶךְ גְּדוּלָתָם], "וַיִּמָּאֵן
אָבִיו" (בְּרֵאשִׁית מח, ט).

כִּי הִידִים שֶׁל יַעֲקֹב הָיוּ כְּמוֹ
חֲמוֹת הָעִיר טְבֻרְיָה, כְּמוֹ

אֶמְרָתִי אֲלֵיכֶם לֵאמֹר אֵל תִּחַטָּאוּ
בְּיָלֶד וְלֹא שְׁמַעְתֶּם וְגַם דָּמוֹ הִנֵּה
נִדְרָשׁ, וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל אָחִיו אָבֵל
אֲשֶׁמִּים אֲנַחְנוּ", צָעֲקוּ: "אֲשֶׁמִּים
אֲנַחְנוּ", אָדָם בָּא לְעוֹלָם לְצַעֵק
"אֲשֶׁמִּים אֲנַחְנוּ". וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם
יַעֲקֹב אֲבִיהֶם אֲתִי שְׁכַלְתֶּם יוֹסֵף
אֵינְנוּ וְשִׁמְעוֹן אֵינְנוּ וְאֶת בְּנֵימִין
תִּקְחוּ עָלֵי הָיוּ כְּלָנָה" (בְּרֵאשִׁית מב, ל),
"עָלֵי הָיוּ כְּלָנָה", אִזּוֹ יוֹסֵף —
אֵינְנוּ, שִׁמְעוֹן — אֵינְנוּ, הִלְכוּ
לְמַצְרַיִם — אֲבָדוֹ יָלַד, כָּל מְקוֹם
מֵאֲבָדִים יָלַד, אֲנִי לֹא רִאֲתִי
כְּאֵלָה אֲנָשִׁים לֹא אַחֲרָאִים.

"וַיֹּאמֶר לֹא יֵרֵד בְּנֵי עִמְכֶם כִּי
אָחִיו מֵת" — אָחִיו
מֵת, גְּמִרְנוּ, אָחִיו מֵת, הוּא חָשַׁב
שֶׁהוּא מֵת, "וְהוּא לְבָדּוֹ נִשְׁאָר
וְקִרְאָהוּ אֶסּוֹן בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר תֵּלְכוּ
כֹּה וְהוֹרְדְתֶם אֶת שִׁיבְתִּי בִּיגּוֹן
שְׁאוּלָה" (בְּרֵאשִׁית מב, לח), "אֶף טֶרֶף
טֶרֶף יוֹסֵף" (בְּרֵאשִׁית לז, לג).

"וַיֹּאמֶר יְהוּדָה אֶל יִשְׂרָאֵל אָבִיו
שְׁלַחָה הַנֶּעַר אֲתִי
(בְּרֵאשִׁית מג, ח) — תִּשְׁלַח אֶת הַנֶּעַר
אֲתִי, אֲנִי עָרֵב עָלָיו, [הַסִּכִּים יַעֲקֹב אִמְרָ]
"וְאֵל שְׂדֵי יִתֵּן לָכֶם רִחְמִים לִפְנֵי

חומות העיר טבריה, כמו שקשה להזיז את החומה כך קשה להזיז את הידים, אבל למה הוא עושה ככה [ומשפל את ידיו]? שכיבא את אפרים בצד ימין ואת מנשה מצד שמאל. הבני יששכר שואל: למה הוא צריך לעשות ככה [לשפל את ידיו]? "וירא יוסף כי ישית אביו יד ימינו על ראש אפרים וירע בעיניו ויתמך יד אביו להסיר אתה מעל ראש אפרים על ראש מנשה, ויאמר יוסף אל אביו לא כן אבי כי זה הבכר שים ימינך על ראשו, וימאן" (בראשית מח, יז – יט), בזכות "וימאן" (בראשית לט, ח) אצל

יוסף אז "וימאן" (בראשית מח, יט) אצל יעקב. "וימאן אביו ויאמר ידעתי בני ידעתי" [גם הוא יהיה לעם וגם הוא יגדל ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו וזרעו יהיה מלא הגוים] (בראשית מח, יט) — הוא (- אפרים) יעצור את השמש, בשביל לעצור את השמש אז זה יתודע בכל הגוים, מצאו באינדאנים כתובות שששים שעות עמדה השמש, ששים שעות, אז הוא אומר "שמש בגבעון דום וירח בעמק אילון" (יהושע י, יב), זה היה בתמוז, בג' תמוז, אנוחנו היום

מראי מקומות והערות

[באמת] מנשה הבכור והוא בחשיבות, אבל שם את אפרים לפני מנשה לענין הקדימה כנ"ל וברכו בימינו מטעם הנ"ל הבן ותתן מעדנים לנפשך, והא דכתיב וישם את אפרים לפני מנשה, היינו לענין הקדימה בזמן כי חינוך בית ראשון אשר היה בחדש המיוחס לאפרים הוא היה מוקדם בזמן, מה שאין כן החינוך של עתיד בחדש המיוחס למנשה הוא עתיד להיות אבל יתעלה במעלה יותר מכל הבתים, וזהו שתמצא שגם הבית ראשון נשלם במרחשון ולא חנוכה עד תשרי, ברוך המגיד מראשית אחרית, להיות האמת הוא דעיקר חשיבות הבית אשר יקוים לעד הוא הבית אשר יהיה חינוכו במרחשון, אבל יעקב אבינו שם את אפרים לפני מנשה, על כן המתינו בחינוכו עד חדש תשרי המתירח לאפרים, הבן.

⁶ העיקר זה ידעתי ידעתי, שאדם יודע...

^{5 5} בני יששכר מאמרי חדש מרחשון מאמר א, ד החדש הזה נקרא במקרא ירח בול (מ"א ו לח), נ"ל על פי הדברים הנ"ל, דהנה לפי מ"ש דנראה מדברי רז"ל חינוך בית המקווה בית השלישי יהיה בחדש הזה מרחשון... ובזה תבין הנאמר בברכת יעקב לבני יוסף וישלח ישראל את ימינו וישת על ראש אפרים וכו' שכל את ידיו כי מנשה הבכור (שם מח יד), והנה כל המפרשים השתדלו להבין מהו הניתנת טעם כי מנשה הבכור, ואדרבא, ולפי הנ"ל יתכן שפיר, דקשה למה לא צוה יעקב ליתן את מנשה בשמאלו ואת אפרים בימינו, למה הוצרך לשכל את ידיו, אבל הוא באמת כי מנשה הבכור, והבנין העתידי החשוב מן כולם יהיה החינוך בחדש המיוחס לו חדש האמצעי, והוא יהיה בדגל האמצעי, לזה אמר הכתוב שכל את ידיו [ולא החליף את מנשה לשמאלו] כי

לחבר רחל ולאה. יעקב אבינו
העבודה שלו היתה לחבר רחל
ולאה. ולכן "בֶּלֶק בִּלְעָם" זה גם
[גימטריא] רחל לאה, הכל זה
גימטריא רחל ולאה, בִּלְעָם זה
142 בֶּלֶק 132 = 274, רחל
ולאה. אדם בא לעולם רק בשביל
דבר אחד — "תהלות לאל עליון
גואלם ברוך הוא ומברך" —
לחבר את רחל ולאה, שלכן הוא
נוסע לאומן, לכן הוא נוסע
לציון.



כבר בכ' אב.

כי אומן זה חבור של ב"ן ומ"ה,
זה לחבר את שני השמות, כי
"אומן" זה 97, א' ו' מ' נ', 97 זה
מ"ה וב"ן, יש שם מ"ה — יו"ד
ה"א וא"ו ה"א עם אלפ"ן, ויש
שם ב"ן, מי שידע לחבר מ"ה
וב"ן רק ככה הוא יכול ליסע
לאומן, העבודה ליסע לאומן זה
לחבר את מ"ה וב"ן, זה המטרה
שנוסעים לאומן — לחבר את
שני השמות, לחבר את רחל
ולאה, [ומבאר:] כי רחל זה הגמרא
ולאה זה התפלה. בלי למוד
גמרא אין לאדם שום שכל.
הרבי' אומר: דבר ראשון זה על

ב' אב זה היארצייט של ר' לוי
יצחק [שניאורסון], כל אחד צריך
ליסע ליארצייט של ר' לוי יצחק,
הוא קבור באלמא אטא [= בקווקסון]
ולקחו את כל הספרים שלו,
אשתו הביאה את כל הספרים,
הוא כתב בלי סוף ספרים, על
קבלה, ועל רחל ולאה, כל
הספרים זה הולך על רחל ולאה,
כי רחל ולאה זה גימטריא רעד
— "אילי מואב יאחזמו רעד"
(שמות טו, טו), אדם בא לעולם —
"תהלות לאל עליון גואלם" זה
יחוד רחל ולאה, אדם בא לעולם
על ידי התפלה לחבר את רחל
ולאה, כל העבודה של האדם זה

ידי למוד התורה. למה התפלה לא מתקבלת? [כיון שרק על ידי התורה שלומד מתקבלות התפילות והבקשות]. אדם רוצה שהתפלה תתקבל, בנים.

רציתי שיהיה לי בן בכור, רציתי שיהיה לי פדיון והכל, בסוף צביה קפצה ראשונה, צעקתי עליה היום, רציתי שאתה תולד ראשון [-] אבל אצל המצריים אין כזה בעיה, אצל המצריים יכול להיות עשר בנות ואחרי זה שמונים בכורים, זה לא לא מפריע, אתה יכול להביא אפלו מאה בנות ומאה בנים — כלם בכורים, זה אין סתירות, אין בעיה, "כי לא כנשים המצרית העברית" (שמות א, ט) — אצל המצריות הם ג'דעיות, הם לא שלומיאליות כמו הבנות העבריות, הם לא כאלה שלומיאליות.

אז כל הענין של האדם — שהוא יודע לחבר רחל ולאה, זה העבודה של הבן אדם, זה במלה "תהלות לאל עליון גואלם" מחברים רחל ולאה, אדם בא לעולם רק בשביל מטרה אחת —

לחבר את רחל ולאה! זה כל הענין חיים, זה כל התורה. ואת זה הרבה מסביר בתורה פ"ה חלק ב' על השלשה שבועות, שזה לקדקד נזיר אחיו, שבשלושה שבועות מחברים את רחל ולאה, כל חרפן בית המקדש זה ההפרדה בין רחל ולאה, ברגע שעשו הפרדה בין רחל ולאה נחרב בית המקדש.

הנה יש כאן תורה פ"ה, נקרא פה בלקוטי מוהר"ן אז אגוזים הנקראים לוזים, לוזים זה שקדים מרים, אבל לוזים זה לאה, השקדים המתוקים זה רחל השקדים המרים זה לאה, כי לאה זה רק תפלה, לאה היא בערף [של זעיר אנפין], כי הכתר של לאה זה מול הקשר של תפלין, קשר תפלין הראה לעניו, אדם בא לעולם בשביל קשר של תפלין, כל מה שהוא לומד גמרא [שלמוד הגמרא זה בבחינת לאה] — זה קשר של תפלין שהיא בערף, שהיא כנגד [נקבא?] ראשונה, אז אי אפשר להגיע לרחל רק על ידי לאה, לאה זה התפלה, זה ה"עיני לאה

רְכוּת" (בְּרֵאשִׁית כט, יז) שְׁהִיָּא רַק דְּמַעֲוֹת. וְרַחֵל זֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כִּי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ זֶה רַחֵל, הַנִּקְבָּא.

כִּי הַשְּׁעִיר, הַמֶּלֶךְ מֵבִיא שְׁעִיר — קָרְבֵּן חֲטָאֹת, אִם הוּא חֲטָא בְּטַעֲוֹת הוּא הַדֹּלִיק חֲשָׁמַל, אִזּוּ הוּא מֵבִיא קָרְבֵּן חֲטָאֹת. הַחֲזוֹן אִישׁ פָּסֵק שְׁחֲשָׁמַל זֶה אֵשׁ, אֵשׁ מִמֶּשׁ, אִזּוּ עֲכָשְׁיוֹ אָדָם מִגִּיעַ לְמַצֵּב שֶׁהוּא מְדֹלִיק חֲשָׁמַל בְּטַעֲוֹת אִזּוּ הוּא חֵיב קָרְבֵּן חֲטָאֹת, עֲדִים וְהִתְרָאָה — זֶה סִקִּילָהּ, אָבֵל אִם הוּא אוֹמֵר "אֵל תְּדִלִיק חֲשָׁמַל" וְהוּא אוֹמֵר "אֲנִי כֵן אֲדִלִיק", "אֵל תְּדִלִיק, לֹא תְּדִלִיק, כֵּן תְּדִלִיק, לֹא תְּדִלִיק", אִם הוּא נִמְצָא בְּמִרְחָק שֶׁל מִפֶּה לִפֶּה, אִזּוּ הוּא בָּא לְסִנְהֶדְרִין [וְלִמְרוֹת שֵׁישׁ] שְׁנֵי עֲדִים וְהִתְרָאָה, אוֹמְרִים לוֹ: לֹא, מָה פִּתְאֹם, בְּשׁוּם אַפֵּן לֹא. הַסִּנְהֶדְרִין לֹא מַסְכִּימִים, הַסִּנְהֶדְרִין שְׁהוֹרְגִים אַחַת לְשִׁבְעִים שָׁנָה נִקְרְאִים "קִטְלָנִית", וְאַפְלוּ שֵׁישׁ עֲדִים שֶׁהוּא הַדֹּלִיק אֶת הַחֲשָׁמַל, עֲדִים וְהִתְרָאָה, אוֹמְרִים לוֹ: לֹא. שׁוֹאֲלִים אוֹתוֹ: אֵיזָה מִרְחָק

הָיִיתָ? הוּא אוֹמֵר: אַרְבַּע פְּסִיעוֹת. אַרְבַּע פְּסִיעוֹת? זֶה יוֹתֵר מִתּוֹךְ כְּדֵי דְבוּר, כָּל פְּסִיעָה זֶה שְׁלִישׁ שָׁנָיָה, אִזּוּ אִם זֶה אַרְבַּע פְּסִיעוֹת אִזּוּ זֶה יוֹתֵר מִתּוֹךְ כְּדֵי דְבוּר — אִזּוּ אֶתָּה פֶּטוּר, אִזּוּ הִבִּיאוּ שְׁנֵי עֲדִים, הִבִּיאוּ הִתְרָאָה, עָשׂוּ כֵּזֶה מֵאַמֶּץ, וְזֶה לֹא עֶזֶר כְּלוּם, שׁוּם דְּבָר לֹא עֶזֶר.

"וַיִּקְרָא אֶת שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא בֵּית אֵל" וּלְפִי פֶרוּשׁ רִש"י דֶּרֶךְ לוֹז נִכְנָסִים לְבֵית אֵל, אִף אַחַד לֹא מִבֵּין אֶת זֶה, שׁוּם צָדִיק בְּעוֹלָם עוֹד לֹא כָּתַב כֵּזֶה דְּבָר, מָה זֶה "דֶּרֶךְ לוֹז"? "הַכְּנִיסָה לְלוֹז"? אִזּוּ רִש"י מְסַפֵּר בִּיהוֹשֻׁעַ שְׁפָטִים, רִש"י מְסַפֵּר שֵׁישׁ עֵץ שְׁדֶּרֶךְ הָעֵץ הַזֶּה נִכְנָסִים לְבֵית אֵל.

בְּשׁוֹפְטִים פָּרָק א' פֶּה כְּתוּב בְּפִסְקוֹ יז, שְׁכַבְשׁוּ אֶת יְרוּשָׁלַיִם וְלֹא גָרוּ בָּהּ בְּכָלֵל, עוֹד לֹא יָדְעוּ שִׁירוּשָׁלַיִם קְדוּשָׁה, לֹא יָדְעוּ, רַק דָּוִד גָּלָה אֶת זֶה, שְׁשִׁמּוֹאֵל אָמַר לְדָוִד כְּשֶׁדָּוִד בָּרַח לְשִׁמּוֹאֵל מִשְׁאוּל, אִזּוּ שְׁמּוֹאֵל גָּלָה לוֹ שִׁירוּשָׁלַיִם זֶה "הַמָּקוֹם



מַעַל הַחֲמור, "וַיֹּאמֶר לָהּ כָּלֵב מַה לָּךְ" (שם), לָמָּה אַתְּ צוֹנַחַת? זֶה לֹא טוֹב שְׂאֵשָׁה לוֹמַדַת לְהִיּוֹת צִנְחָנִית, אוֹמְרִים שְׂזֵה גַם גּוֹרֵם לָהּ לַעֲקִירוֹת. "וַתֹּאמֶר לוֹ הִבָּה לִי בְרָכָה" — תֵּן לִי בְרָכָה, קִבְּלָתִי אֶת הַנֶּגֶב, תֵּן לִי אֶת הַבְּרָכָה, תֵּן לִי מַעֲיֵנוֹת, תֵּן לִי מַעֲיֵנוֹת, גָּלַת עֲלִית אֶת גָּלַת תַּחֲתִית.

וְאִזּוּ [שבת] יְהוּדָה הֵלֵךְ עִם [שבת] שְׁמַעוֹן, דָּבָר רֹאשׁוֹן הֵלְכוּ לַצִּפָּת, (אֲבָל בְּמָקוֹם צְפוֹנָה הִלְכוּ דְרוֹמָה, זֶה הַכֹּל הַפּוֹק, יְהוּדָה הוֹלֵךְ עִם שְׁמַעוֹן וְהוּא לֹא יוֹדֵעַ אֶת הַפּוֹק, לֹא הָיָה גִיּוֹר, אִזּוּ לֹא הָיָה גִיּוֹר, לֹא הָיָה אִזּוּ, הוּא הַתְּבַלְבֵּל בְּמָקוֹם לֵלְכַת לַצִּפּוֹן הוּא הֵלֵךְ לְדְרוֹם...), "וַיֵּלֶךְ יְהוּדָה אֶת שְׁמַעוֹן

אֲשֶׁר יִבְחַר ה'", לֹא יָדְעוּ אֵת הַמִּשְׁמָעוֹת.

"וַיִּלְחַמוּ בְּנֵי יְהוּדָה בִּירוּשָׁלַם
וַיִּלְכְּדוּ אוֹתָהּ וַיִּכְנֹהּ
לְפִי חֶרֶב וְאֶת הָעִיר שָׁלְחוּ בָאֵשׁ,
וְאַחַר יָרְדוּ בְּנֵי יְהוּדָה לְהִלָּחֵם
בְּכַנְעָנִי יוֹשֵׁב הַהָר וְהַנֶּגֶב
וְהַשְׂפֵּלָה, וַיֵּלֶךְ יְהוּדָה אֶל הַכַּנְעָנִי
הַיּוֹשֵׁב בְּחֶבְרוֹן וְשֵׁם חֶבְרוֹן
לְפָנָיו קָרִית אַרְבַּע וַיַּכּוּ אֶת שְׂשִׁי
וְאֶת אַחִימָן וְאֶת תִּלְמִי, וַיֵּלֶךְ
מִשָּׁם אֶל יוֹשְׁבֵי דְבִיר" (שְׁפִטִּים א, ח – טו),
וְאִזּוּ הִיא [– עֵקֶסָה בַּת כָּלֵב] נִפְלָה
מִהַחֲמור, ה' יִרְחָם, הִיא נִפְלָה
מִהַחֲמור, "וַתִּצְנַח" (שם, יד) — הִיא
צִנְחָה, הִיא הִיָּתָה צִנְחָנִית, צִנְחָה

אָחִיו וַיֵּכּוּ אֶת הַכְּנֻעַנִי יוֹשֵׁב צֶפֶת”

— דָּבָר רֶאֱשׁוֹן הֶלְכוּ לְצֶפֶת, (דָּבָר רֶאֱשׁוֹן זֶה לָגוֹר בְּצֶפֶת. אֲבָל הַשְּׂאֵלָה אֵיזָה צֶפֶת, בְּדֶרוֹם אוֹ בְּצֶפֶן, פֹּה כְּתוּב שֶׁצֶפֶת זֶה בְּדֶרוֹם, אִיז לָמָּה כְּתוּב בַּמִּפְּוֹת שָׁמָּה בְּצֶפֶן? מִיִּשְׁהוּ פֹה הַתְּבַלְבֵּל), כְּתוּב צֶפֶת זֶה בְּדֶרוֹם בְּנִחַלֹת שְׁמֵעוֹן, שְׁמֵעוֹן זֶה בְּאֶר שֶׁבַע צָקֶלַג מִדְּמִנָּה דִּימוֹנָה, הֶלְכוּ עִם שְׁמֵעוֹן לְדֶרוֹם, כִּבְשׁוּ אֶת

הָעִיר צֶפֶת וְהִחְרִימוּ אוֹתָהּ.

הַחֲתָם סוֹפֵר אוֹמֵר שְׁאִסוֹר לָגוֹר בְּצֶפֶת. אוֹמֵר אֶת זֶה הַחֲתָם סוֹפֵר בְּפֶרֶשֶׁת אֲמֹר, שְׁאִסוֹר לָגוֹר בְּצֶפֶת⁷, הוּא אוֹמֵר מְפָרֵשׁ, זֶה הִיָּה בְּתַקְצִיז כ”ד טַבַּת, נִהְיָגוּ אַרְבַּע אֲלָף אִישׁ, אֲלָפִים וְאַלְפִים. [והסיבה שהתחיל הישוּב

מֵרֵאִי מוֹקוּמוֹת וְהַעֲרוֹת

הוּא מִקְנָאָת יְרוּשָׁלַיִם, נִרְאָה לִי כִי צָדִיק הוּא אֲלֵכִינוּ, וְקִנְאָת יְרוּשָׁלַיִם עֲשֻׁתָּה זֹאת, כִּי שָׁם שָׁעַר הַשְּׁמַיִם, “עִיר שְׂחֻבָּה לָהּ יַחֲדוּ” (תְּהִלִּים קכ”ב ג’), שָׁם הָרַם הַמְּוֹרָה עֲקִידַת יִצְחָק, שָׁם שָׁכַב יַעֲקֹב וְחָלָם לוֹ סוֹלֶם (דְּש”י בְּרֵאשִׁית כ”ח י”א), שָׁם הָרַם בֵּית ה’ וְתֵל שְׁכָל פִּיּוֹת עֲלִיו פּוֹנִים (בְּבִרְכּוֹת ל’ ע”א), וְלֹא זֶה שְׁכִינָה מְכַלֵּל מַעֲרָכִי (שְׁמוֹת רַבֵּה ב’ ב’) - וְהִנֵּה נִשְׁפָּחָה לְגַמְרִי זֶה מִקְרֹב מֵאֵלָּה שְׁנִים שָׁמוּ פְּנִיָּה לְצֶפֶת כִּי שָׁם קָבַר אִישׁ אֲלָפִים הָרֶשֶׁב”י בְּמִירוֹן וְהָרֶשֶׁב”י בְּצֶפֶת, וְכָל הָעוֹלָם לֵאמֹר יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁמוּ פְּנִיָּה אֶלָּא לְצֶפֶת וּמִבְּרִיָּה, וִירוּשָׁלַיִם נִשְׁפָּחָה לְגַמְרִי וְהוֹרֵד מִכְּבוֹד, וּבְמִקּוֹם שָׁנָם בְּזִמּוֹן הָיָה מַצְוֶה לְעֵלוֹת לְרָגֵל לִירוּשָׁלַיִם כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הוֹכִיחַ בְּשִׂאלֹת יַעֲב”ץ ח”א, לֹא שָׁם אִישׁ עַל לֵב אֶלָּא לְעֵלוֹת לְצֶפֶת לְהִלּוֹלָא דְרֶשֶׁב”י, אֲשֶׁר כָּבַד הָיָה לִּי וּפְנִיָּה עִם הַגָּאוֹן מִהַר”ז מְרַגְלִיּוֹת וְצ”ל, הִכֵּן מַצִּינוּ לַעֲשׂוֹת יוֹם מוֹעֵד בְּיוֹם סְלוּק צִדִּיק, הֵלֵא אָמְרוּ חֲז”ל (בְּדִידִים י”ב ע”א) הָרַע עָלֵי שְׂלֵא לֵאכֹל בְּשָׁר בְּיוֹם שְׁמֵת בּוֹ רַבּוֹ, וְזוֹ אֲדָר הוּא יוֹם תַּעֲנִית, וְכֵן רֹאשׁ חֹדֶשׁ נִסָּן, וְיוֹד נִסָּן, וְכ”ו נִסָּן יוֹם מִיתַת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון (שְׁלַחן עֲרוֹךְ אוֹרֵחַ חַיִּים סִימָן תַּקפ”ס ב’). וְמֵאִי דְקָרוֹ לִיָּה בְּאֲדָר (חֻלָּק ג’ רצ”א ע”ב) הִלּוּלָא, הוּא עַל דִּרְגָּה דְאָמְרוּ חֲז”ל בְּמוֹעֵד קֶטָן (כ”ה ע”ב) קֶצֶף עַל עוֹלָמוֹ וְלָקַח מִמֶּנּוּ נִפְשׁוֹת וְשָׁמַח בָּהֶם כְּכֹלָה.

⁷ דְּרִשׁוֹת חֲתָם סוֹפֵר דְּרוֹשׁ טז - תַּקְצִיז דְּרוֹשׁ הַסֵּפֶר עַל מִיתַת צְדִיקִים וְעַל הוֹרְבָן אֶרֶץ הַגִּלְגַּל בְּאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה שֶׁהָיָה בְּיוֹם כ”ד טַבַּת הָעֵבֶר וְנִהְרְבוּ הָעִירֹת וְנִהְרְסוּ הַבָּתִּים וְנִהְרְגוּ אֲלָפִים נַפְשׁוֹת מִיִּשְׂרָאֵל וּבָהֶם גָּאוֹנִי וְחִקְמִי אֶרֶץ לָרֹב בְּעוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים, וְנִהְרְבוּ ג’ עִירוֹת צֶפֶת טְבָרִיָּה שָׁכָם, וְאֵשׁ עָלָה מִיָּם טְבָרִיָּה וְהִרְעִישׁ טְבָרִיָּה וְחוֹמוֹתֶיהָ וְשִׁלְשִׁים כְּפָרִים, וְיִדְעָתִי מְרוֹמְזוּ בְּקָרָא (תְּהִלִּים ס’ ד’) “הִרְעִישָׁתָה אֶרֶץ פְּצֻמָּתָהּ רָפָה טְבָרִיָּה כִי מָטוּחַ”, כִּי בְּאֶרְבָּעָה תִּכּוֹת פְּצֻמָּתָה טְבָרִיָּה כ”ו מָטוּחַ יֵשׁ לְצָרָה אוֹתִיוֹת צִפְ”י י”ם טְבָרִיָּה שֶׁכָּם - דְּרִשְׁתִּי זֹאת בְּבֵית הַכְּנֻסֹת הַקְּדוּשָׁה יוֹם א’ ב’ אֲחִיר פְּרִשְׁתָּ אֲמֹר תַּקְצִיז לִפ”ק - “הִמּוֹ מַצִּי לוֹ זֶכ”ר אֲפִרְנִיז עוֹד” לִפ”ק

...אֶלָּא קִשְׁיָא לֵאלֵכִינוּ, חֲלִילָה לְהַרְהֵר, אֲבָל הִתְכַּן מִפְּנֵי שְׁבָתִי קְרִקְסָאֵוֹת - בְּנוֹיָם לְמַעֲלָה רֹאשׁ שֶׁפֶה חָמְתוֹ עַל הָרִי יִשְׂרָאֵל וְגִדּוּלֵיהֶם, אֶתְמַתָּה. וְהִינֵנִי דְקָאֻמֵּר “הִי כְבוֹד ה’ לְעוֹלָם”, כְּלוֹמֵר כְּמִתְנַצֵּל וְאוֹמֵר, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם כְּבוֹד מַעֲלָתָה בְּמִקּוּמוֹ, אִם מִשְׁפָּטִים אֲדָבָר אוֹתָהּ, “הַמְבִּיט לְאֶרֶץ וְתִרְעַד” עַל עֵד ה’ כִּי הִשְׁפָּלָה, אִם “גַּע בְּהָרִים וַיַּעֲשֻׁנּוּ”, וְהָרִים הֶאֱלָה מֵהַ חָטָא, אֵלּוּ הָרִי יִשְׂרָאֵל צְדִיקִים וְחַסִּידִים וְאִנְשֵׁי מַעֲשֵׂה הַלּוּמְדִים מִתּוֹךְ הַדּוּחֵק...

אִם לִפִּי דְבָרִי אֲלֵיהֶם וְכוֹר לְטוֹב שְׁרַעֲדִית הָאֶרֶץ

היהודי בערי הצפון היה] כי אבדו את הרשיון לגור בירושלים, מ[שנת] ת"ס אין רשיון, מת"ס אין ויזה הפרקליטות לא הסכימה, זה שיך לערביים אתם לא תגורו בירושלים, מה ששיך לערביים אז אסור לגור שם, אז הפרקליטות היא אסרה על היהודים לגור בירושלים. קראו לו יהודה חסיד, לא יהודה ח'חסיד, זה טעות קוראים לו יהודה החסיד, יהודה חסיד, חסיד זה שם משפחה, קראו לו יהודה חסיד, והוא לקח אתו 1,500 יהודים, איזה 500 משפחות, והלך מקניגסברג הוא נסע מקניגסברג לכוון אמסטרדם, ושם התתימו אותם, כי כל מי שעלה מליטא — וגם הגאון [מווילנא] מצאאו את החתימה שלו "אלהיהו בן שלמה" יחד עם החיד"א, יש את הספר "פקידים ואמרכלים" ספר שלם.

יהלמים, וגם לא ידעו הנוצרים, כי כל היהלמים הגיעו מפרו מצ'ילי, רק היהודים ידעו איך להכריח אותם, בורסת היהלמים הראשונה נפתחה על ידי הסנדיקט, רק נפתחה על ידי יהודים, האינדיאנים והפורטוגזים היו באים עם אגיות שלמות יהלמים, ובאים אל מול חופי הולנד ומול חופי בלגיה, והיהודים היו באים עם סירות ולוקחים את הכל, באים עם סירות. דבר ראשון זה ללמד חתירה, לפני הכל — חתירה, אחרי זה ללמד קצת מפרשים, אנחנו חיפאים למדנו חתירה מפרשים הכל למדנו, בסוף אמרנו נלך לישיבה וזהו, רק התורה תנצח, לא צריך חתירה לא צריך מפרשים לא צריך אטום, כל אות בתורה זה יותר גרוע מאטום — יותר חזק מכל האטום שבעולם.

בי כל היהלמים בעולם הם הגיעו הם הגיעו לאמסטרדם, כל היהלמים, הערביים הם לא ידעו להביא

אז הם (- שבט יהודה ובנימין) הלכו לצפת, אבל לא לצפת שבצפון, לצפת שבדרום. (התבלבלו, אני לא יודע, הייז לא עבד, הייז לא עבד, הם עשו



"צפת" הם עשו צ' פ' ת' – הגיעו למדבר צין, הגיעו למדבר פארן). כל זה אנחנו מדברים כאן, זה פסוק יז. ועכשיו כבשו את ירושלים ולא גרו שם, בכלל לא ידעו שיש ירושלים, לא ידעו את הקדשה, רק אחר כך כשדוד ברח לשמואל [ומסר לו שמואל את כל סדר בניין בית המקדש, ולא ידע זאת שמואל מעצמו]

אלא] "הכל בכתב מיד ה' עלי השכיל" (דברי הימים א' כח, יט), כתוב שבלילה אחד למדו תורה מה שתלמיד ותיק לא ילמד במאה שנה, בלילה אחד! עכשיו מט"ו [אב]⁸ צריכים ללמד בלילה מה שלא לומדים במאה שנה. אז דוד ברח לשמואל, מיכל הורידה אותו עם החבל, יהונתן עמד בפנה – בפנת החילים, החילים הקיפו את כל הבית, אז יהונתן פנה אותם את החילים ואז דוד יכל לברח, "ניות ברמה" (שמואל א' יט, כג) — הוא ברח לשמואל הנביא [ואז למד עם שמואל כפי שהזכיר למעלה].

בי שמואל אמר לשאול: מחר אתה אתי [במחיצת, כלומר שמחר אם

מראי מקומות והערות

מוסיף יאסף תני רב (יאסף) [יסף] (תני רב יוסף) מאי יאסף אמר רב יוסף תקבריה אימיה: פירש": מלכרות - לפי שהן לחין, ומאותו הזמן אין כח בחמה לייבשן, וחיישין מפני התולעת, לפי שעץ שיש בו תולעת פסול למערכה, כדאמרין (מדות פרק ב' משנה ה'): **יום תבר מגל** - שבירת הגרון, שפסק החוטב מלחטוב עצים: **מכאן ואילך** - מחמשה עשר באב ואילך, דמוסיף לילות על הימים לעסוק בתורה יוסיף חיים על חיי: **דלא יוסיף** - לעסוק בתורה בלילות: תקבריה אימיה - כלומר ימות בלא עתו:

⁸ תענית ל, ע"ב
אמר רבן שמעון בן גמליאל לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכיפורים: בשלמא יום הכפורים משום דאית ביה סליחה ומחילה יום שניתנו בו לוחות האחרונות אלא חמשה עשר באב מאי היא ... (דף לא, ע"א) רבה ורב יוסף דאמרי תרויהו יום שפסקו מלכרות עצים למערכה (תניא) [דתניא] רבי אליעזר הגדול אומר מחמשה עשר באב ואילך תשש כחה של חמה ולא היו כורתין עצים למערכה לפי שאינן יבשין אמר רב מנשיא וקרו ליה יום תבר מגל מכאן ואילך דמוסיף יוסיף ודלא

ילך למלחמה עם פלישתים ימות ויהיה בשמים
במוצאתו], מחר אתה אתי. אז שאול
הביא [למלחמה] את כל הכנים שלו,
את כל הכנים הוא הביא !!!.

"ויקח שמואל את קרן השמן
וימשח אתו בקרב אחיו
ותצלח רוח ה' אל דוד מהיום
ההוא ומעלה ויקם שמואל וילך
הרמתה" (שמואל א' טז, יג), "וישלח
ויביאהו [את דוד] והוא אדמוני עם
יפה עינים וטוב ראי, ויאמר ה'
קום — קום קום, ממשחהו כי
זה הוא" (שמואל א' טז, יב), "ויקח
שמואל את קרן השמן" — הוא
שפך עליו את קרן השמן, וימשח
אתו בקרב אחיו ותצלח רוח ה'
אל דוד מהיום ההוא ומעלה
ויקם שמואל וילך הרמתה, ודוד
ברח וימלט ויבא אל שמואל
הרמתה ויגד לו את כל אשר עשה
לו שאול וילך הוא ושמואל
וישבו בניות".

כתוב "ויאהבהו" (שמואל א' טז, כא)
[ששואל אהב את דוד] אז איך
[אחר שהרג דוד את גוליית] שאול לא הכיר

אותו, כתוב בפסוק כ"א, כתוב
בגמרא יבמות [ששואל אמר על דוד]:
אני לא מכיר אותו, אני לא יודע
מי זה. השאלה: איך אתה לא
מכיר אותו? מה אתה לא מכיר
אותו? כתוב "ויאהבהו מאד"!
הוא מנגן לך כל יום שעתיים —
שלש, כתוב כאן בגמרא יבמות
דף עו, [ששואל שאל] "בן מי זה
העלם" (שמואל א' יז, נו). איך אתה לא
יודע? ! דף עו עמוד ב', אז הוא
שואל "בן מי זה העלם"? מי זה?
מי זה הילד הזה? בן מי הוא? מה
הוא? מה, אתה לא יודע, הרי
הוא נגן לך חצי שנה, נגן לך
בכנור.

[ועוד] שאלה ששואל שאל מי אביו של דוד,
והרי ודאי היה לשאול להכיר ישי עליו
נאמר [זקן בא באנשים] (שמואל א' יז,
יב), מה, הוא לא הכיר את אבא
שלו? אבא שלו היה ממנה על
ששים רבוא, רש"י אומר
באכלוסא — שש מאות אלף, כל
צה"ל זה בקשי מאה אלף, שש
מאות אלף חילים היו תחת
פקודו [של ישי, ואך לא הכירו שאול].⁹

מראי מקומות והערות

אחד פתחו לו את הראש, עשו לו שבר אפריקני

⁹ צה"ל [-] למה כדי להגן על הערביים, עכשיו

"וְהָאִישׁ [=ישי] בִּימֵי שָׁאוּל זָקֵן בָּא בְּאַנְשִׁים", מַה זֶה "בָּא בְּאַנְשִׁים"? נִכְנָס בְּאֶכְלוּסָא, אוֹמֵר רַש"י: אֶכְלוּסָא — שַׂר עַל שֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף אִישׁ, הָיָה גִּנְרָל. כָּל צִה"ל זֶה פָּחוֹת מִמָּאָה אֶלֶף, שֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף, אִזּוֹ שָׁאוּל לֹא מִכִּיר אוֹתוֹ? אִזּוֹ מַה הַפְּרוּשׁ "בֶּן מִי זֶה הָעָלָם"?

אַלָּא פְּרוּשׁוֹ: שֶׁהוּא רוֹצֵה לְדַעַת אִם מְזַרֵחַ אוֹ מִפְּרָץ, לְמִי הוּא שִׁיף? לְפָרֵץ?

בִּי עֲכָשְׁיוֹ זֶה [הַיֶּאֱרָצִיט שֶׁל] הַסְטִיפֶלֶר — ר' יַעֲקֹב יִשְׂרָאֵל בֶּן חַיִּים פֶּרֶץ, פֶּרֶץ זֶה הֵבֵן שֶׁל יְהוּדָה, כָּל מִי שֶׁקּוֹרְאִים לוֹ "פֶּרֶץ" הוּא שִׁיף לְדוֹד הַמֶּלֶךְ, אִזּוֹ צְרִיכִים לְדַעַת שֶׁהַיּוֹם אֲנַחְנוּ כְּבָר כ"א [מִנְחָם אָב] מִחָר זֶה כ"ב, אִזּוֹ בְּיוֹם חֲמִישִׁי בְּלִילָה זֶה יֵצֵא כ"ג, אִזּוֹ יוֹצֵא הַיֶּאֱרָצִיט שֶׁל יַעֲקֹב

יִשְׂרָאֵל, אֲנַחְנוּ גִּדְּלָנוּ בְּבֵית שָׁלוֹ, הוּא נָתַן לָנוּ אֶת הַבֵּית שָׁלוֹ, וְלִמְדָנוּ אֶתוֹ חֲמֵשׁ שָׁנִים חִבְרוּתָא, אִזּוֹ יַעֲקֹב יִשְׂרָאֵל בֶּן חַיִּים פֶּרֶץ כָּל אֶחָד צָרִיךְ לִיסַע לְצִיּוֹן שָׁלוֹ, עֲכָשְׁיוֹ זֶה הַיֶּאֱרָצִיט.

אִזּוֹ "וַיִּלְבַּשׁ שָׁאוּל אֶת דּוֹד מִדִּיר" (שְׁמוּאֵל א' יז, לח), אִזּוֹ כָּאֵן כָּתוּב

[שֶׁאִמֵּר דּוֹד לְשָׁאוּל שֶׁאִינוּ רוֹצִים לְלָבוֹשׁ מִדִּי קֶרֶב] "כִּי לֹא נִסִּיתִי" (שְׁמוּאֵל א' יז, לו), מַה זֶה "לֹא נִסִּיתִי"? אוֹמֵר [הַתַּרְגּוּם]: לֹא יָהִיָּה לִי נִסִּים. אֶתָּה רוֹצֵה שְׂיִהְיָה לִי נִסִּים, אָדָם הוֹלֵךְ שְׂיִהְיָה לוֹ נִסִּים, הוּא חַיִּב שְׂיִהְיָה לוֹ נִסִּים. אִזּוֹ אוֹמֵר הַתַּרְגּוּם: לֹא נִסִּיתִי — לֹא יָהִיָּה לִי נִסִּים עִם כָּאֵלָה בְּגִדִים. שָׁאוּל נָתַן לוֹ שְׂרִיֹן, חֶרֶב. לָכֵן שָׁאוּל הִרְגָּה אֶת אַחִימֶלֶךְ שֶׁהוּא נָתַן לְדוֹד אֶת הַחֶרֶב שֶׁל גִּלְיָת.

[חֲזוֹר] לַעֲנִיין שֶׁהוֹכִיר מִגּוּדֵל הָאֵהֱבָה שְׁהִיָּה

מִרְאֵי מִקּוֹמוֹת וְהִעָרוֹת

בְּמַעֲצָר, נִגְשׁוּ אֵלָיו שְׁלֹשָׁה שׁוֹטְרִים — אֶרְבָּעָה שׁוֹטְרִים, כִּי שִׁשְׁפָּתָחוּ לוֹ אֶת הָרֹאשׁ הוּא יִרְהַב אִיזָה עֶרְבִי, וְאִסּוֹר לָנוּ לִירוֹת בְּעֶרְבִי. עֲכָשְׁיוֹ עָשׂוּ הַפִּגְנָה עִם 140 אֲרוֹנוֹת קְבוּרָה שְׂיִהְיָה לְשִׁתִּים, עֲכָשְׁיוֹ הִדְבִּיקוּ לוֹ אֶת הָרֹאשׁ מִחֲדָשׁ, הִצְלִיחוּ לְהִדְבִּיק, עֲכָשְׁיוֹ הוּא שׁוֹכֵב פְּצוּעַ קָשָׁה, חָתְכוּ לוֹ אֶת הָרֹאשׁ — עֲכָשְׁיוֹ הוּא

— יֵשׁ "שֶׁבֶר אֶפְרִיקָנִי" — עָשׂוּ לוֹ שֶׁבֶר אֶפְרִיקָנִי בְּרֹאשׁ, כָּל הָרֹאשׁ נִחְלַק לְשִׁתִּים, עֲכָשְׁיוֹ הוּא בְּמַעֲצָר, זֶה מַה שֶׁ"זְּכִינוּ" בְּמִמְשָׁלָה הַחֲדָשָׁה — שֶׁאָדָם פּוֹתֵחִים לוֹ אֶת הָרֹאשׁ, פָּתְחוּ לוֹ אֶת הָרֹאשׁ לְשִׁתִּים, עֲכָשְׁיוֹ הִדְבִּיקוּ לוֹ אֶת הָרֹאשׁ מִחֲדָשׁ, הִצְלִיחוּ לְהִדְבִּיק, עֲכָשְׁיוֹ הוּא שׁוֹכֵב פְּצוּעַ קָשָׁה, חָתְכוּ לוֹ אֶת הָרֹאשׁ — עֲכָשְׁיוֹ הוּא

או הוא אומר: הוא רוצה לדעת אם הוא בכלל יהודי, כי דואג אומר לו: הוא לא יהודי בכלל, איזה יהודי... אתה פטור מהשבועה שלך "והיה האיש אשר יכנונו יעשרנו המלך עשר גדול ואת בתו יתן לו" (שמואל א' יז,

כה). כי זה שאלה גדולה, כי אי אפשר ב"עשר גדול" לקדש אשה, אתה צריך או שיהיה לך פרוטה, או אלף דולר מזמן, או מאה אלף דולר מזמן, או מליון דולר מזמן, אם יש לך מליון דולר בבנק — זה שש אפסים, זה אפסים אפסים אפסים אפסים יכול להיות שהבנק יפשט את הרגל עוד מעט, המנהל הבנק יקח את הכסף, כמו מקסימוב "בנק" מסחר ותעשייה — לקחו את כל הכסף שמו בהמורים, אני חושב שעדין היא יושבת [בפלא] מקסימוב, זה כבר עשר שנים היא יושבת.

או עכשיו אנחנו מדברים בחזרה, מדברים על הספור שלנו, "ויאזהבו מאד". ויקנן דוד את הקינה הזאת על



לשאול עם דוד בתחילה] וישלח

שואל מלאכים אל ישי ויאמר שלחה אלי את דוד בנה אשר בצאן: ויקח ישי חמור לחם ונאד יין וגדי עצים אחד וישלח ביד דוד בנו אל שואל: ויבא דוד אל שואל ויעמד לפניו ויאזהבו מאד — כזה אזהבה עוד לא היה בעולם, בסוף [במלחמת גולית] הוא שואל "בן מי זה העלם", מי זה, מי אבא שלו. מה, מי זה אבא שלו — זה גנרל על שש מאות אלף, הוא רמטכ"ל, איך אתה לא מכיר, את הרמטכ"ל אתה לא מכיר? ! אתה מניח אותו !

והנעִימם בְּחֵייהֶם ובְּמוֹתָם לֹא נִפְרְדּוּ".

אז השאלה איך הוא לא הכיר אותו? אז אומרת הגמרא: אמר רבי יוחנן: אמר קרא: "[וכראות שאול את דוד יצא לקראת הפלשתי אמר אל אבנר שר הצבא] בן מי זה הנער אבנר [ויאמר אבנר חי נפשך המלך אם ידעתי]". [והרי כתוב] וַיֵּאָהֲבֵהוּ מְאֹד, מֶה הַפְּרוֹשׁ שֶׁהוּא לֹא [אֹהֶב] [מִפְּרִי] אותו, שהוא לא יודע, כתוב "וַיֵּאָהֲבֵהוּ מְאֹד"! הוא מנגן לו חצי שנה, [ואבי - ישי] "זקן בא באנשים", איך הוא לא הכיר את אבא שלו, הוא היה גנרל, רמטכ"ל, רב אלוף על שש מאות אלף איש.

אלא שאול לא ידע מה הייחוס של דוד: אי מפרץ אי מזרח, אי מפרץ מלכא הוי, כלומר אם הוא ממשפחת פרץ אז הוא יהיה משיח בן דוד, כתוב מלך פורץ גדר ואין מוחין בידו, אז עכשיו

שאול ועל יהונתן בנו. ויאמר ללמד בני יהודה קשת הנה כתובה על ספר הישר. הצבי ישראל על במותיך חלל איך נפלו גבורים. אל תגידו בגת אל תבשרו בחוצת אשקלון פן תשמחנה בנות פלשתים פן תעלזנה בנות הערלים. הרי בגלבע" — כשעוברים בגלבע (שבבקה) צריכים להגיד את הפסוקים האלה, כשנוסעים [לכיון טבריה] דרך בית שאן עוברים בגלבע, כשעוברים בבקעה אז עוברים את הגלבע, זה מבית אלפא עוברים בגלבע. "אל טל ואל מטר" — עד היום לא גודל שום דבר, ^[10] אז "הרי בגלבע אל טל ואל מטר עליכם ושידי תרומת] כי שם נגעל מגן גבורים מגן שאול בלי משיח בשמן. מדם חללים מחלב גבורים קשת יהונתן לא נשוג אחור וחרב שאול לא תשוב ריקם. שאול ויהונתן הנאהבים

מראי מקומות והערות

פחד שהוא יהיה ראש ממשלה אז הוא הסגיר אותו, אז בשביל לנסות לכפר על זה אז הוא הלך לשדה בקר - להיות רועה צאן, שם הוא קבור שם, זה בדרך להר הקר.

¹⁰ בן גוריון אמר שהוא יפריח את השקמה אבל הוא נפטר לפני זה, הוא עבר לשדה בקר, כי היה אז משפט של המרגלים שהוא הסגיר אותם, קוראים למשפט "משפט נבון" שכחתי את השם, המרגל שתלו אותו, אז הוא [- בן גוריון]

הוא מביא את הפסוק שהוא הלביש לו את מדיו, הוא הלביש לו את מדיו, אז הוא [= דוד] אומר: "לא נסיתי, לא נסיתי באלה, לא נסיתי באלה", [11] ואמר דוד אל שאול: לית אנא יכול למיזל באלין, דלית בהון נסי — ה' לא יעשה לי נסים, כל הענין זה הנסים, שה' עושה לאדם נסים, הוא אומר: באלה — לא יהיה לי נסים.

"ויאמר הפלשתי אל דוד:

הכלב אנכי?! — מה זה? אני כלב? אז דוד אומר: כן, אתה כלב, אתה כלב בן כלב, כי הוא בא מרות, ורות אחותה של ערפה, וערפה זכתה למאה בקורים, ביום אחד זכתה למאה בקורים, ואחרי זה הגיע גם בקור של כלב¹², וכל זה — רות אחותה יודעת הכל, היא [- ערפה] ספרה

ואז דוד הוריד את המדים, הוא הוריד את השריון קשקשים, הוא הוריד את כובע הנחשת, הוא הוריד את החרב, לקח מקל פשוט, מקל של רועים, "ויסרם דוד מעליו" (שמואל א' יז, לט), "ויקח מקלו בידו ויבחר לו חמשה חלקי אבנים מן הנחל וישם אתם בכלי הרעים אשר לו

מראי מקומות והערות

11 [הרב מנדל פתנ"ר:] "שלשת החצים" (שמואל א' כ, כ) — זה שלש אלף שנה, תתע"ה. ויקום דוד וילך הוא ואנשיו ויהי בפלשתיים מאתים איש ויבא דוד את ערלתיהם" (שמואל א' יח, כז) — הוא [- שאול] אמר לו [- לדוד]: תביא לי מאה ערלות. הוא הביא לו מאתים. הצדיק, תמיד זה פי שתיים! "ותהי בו יד פלשתיים" (שמואל א' יח, כא), "רש ונקלה" (שמואל א' יח, כג), אז הוא הביא לו מקל, הוא עשה לו קישטא.

12 סוטה מב, ע"ב פלשתים באו בנצחוננו של גלית כו': גלית אמר רבי יוחנן שעמד בגליו פנים לפני הקדוש ברוך הוא שנאמר ברו לכם איש וירד אלי ואין איש אלא הקדוש ברוך הוא שנא' ה' איש מלחמה אמר הקדוש ברוך הוא הריני מפילו על יד בן איש שנאמר ודוד בן איש אפרתי הזה. א"ר יוחנן משום רבי מאיר בשלשה מקומות לכדו פיו לאותו רשע אחד ברו לכם איש וירד אלי ואידך אם יוכל להלחם אתי והכני וגו'

לְרוֹת אֶת כָּל הַסְּפוּר, כִּי בְּרָגַע
שָׁאֲתָה עֹזֹב אֶת הַצַּדִּיק — אֲתָה
לֹא יוֹדֵעַ לֵאמֹר אֲתָה תִּפְּלֵי, כְּתוּב
בְּגִמְרָא סוּטָה שְׂיִבְאוּ בְּנֵי
הַנְּשׁוּקָה וַיִּפְּלוּ בְּיַד בְּנֵי הַדְּבוּקָה,
הִיא נִשְׁקָה וּבִכְתָּהּ כְּמוֹ עֲרֻבִיָּה,
עֲרֻבִיָּה בּוֹכָה מִנִּשְׁקָתָה, אָכֵל בְּלֵב
שְׁלָה זֶה... הֵלֵב שְׁלָה נִמְצָא
בַּעֲבֻרוֹת, אֲזִי הִנֵּה פֶה כְּתוּב "מֵאָה
פְּפִי וְחֵד נֶאֱנָאִי". כָּל זֶה כְּתוּב

כָּאֵן בְּמִ"ב עֲמוּד ב'. אֲזִי רוֹת יִדְעָה
אֶת כָּל הַסְּפוּר הֵם הָיוּ אֲחִיוֹת,
אֲחִיוֹת בְּלֵב וְנֶפֶשׁ, וְעָרְפָה סִפְרָה
לָהּ: שְׂבָאוֹתוֹ לִילָה שְׁנִפְרַדְתִּי
מִמֶּנָּה, הִיא לִי מֵאָה בְּקוֹרִים וְעוֹד
כָּלֵב גַּם כֵּן, כָּלֵב כְּזֶה עֲנֵק כְּמוֹ
סוּס. אֲזִי דוֹד יָדַע אֶת כָּל
הַסְּפוּרִים, דוֹד הָרִי הוּא הִנֵּן שֶׁל
רוֹת, וַיִּשִׁי זֶה הַנֶּכֶד, עוֹבֵד זֶה הֶבֶן,
עוֹבֵד שְׁלֵמָה, כִּי אָבִי נִעְמִי אָבִי

מֵרֵאִי מוֹקוּמוֹת וְהַעֲרוֹת

וְאִידֵךְ דְּקֹאֲמֵר לִיה לְדוֹד הַכֵּלֵב אֲנִכִּי כִי אֲתָה בֹא
אֵלַי בְּמַקְלוֹת דּוֹד נָמִי אֲמֵר לִיה אֲתָה בֹא אֵלַי
בַּחֲרִיב וּבַחֲנִית וּבְכִידוֹן הִדֵּר אֲמֵר לִיה וְאֲנִכִּי בֹא
אֵלַיךְ בִּשְׁם ה' צְבָאוֹת אֱלֹהֵי (יִשְׂרָאֵל) מַעֲרֻכּוֹת
יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר חֲרַפְתָּ.

וַיִּגַּשׁ הַפְּלִשְׁתִּי הַשֹּׂכֵם וְהָעֵרֵב אֲמֵר רַבִּי יוֹחָנָן כְּדִי
לְבַטֵּל מִן מִקְ"שׁ שַׁחֲרִית וְעֵרֵבִית.

וַיִּתְּצֵב אַרְבַּעִים יוֹם אֶרֶץ יוֹחָנָן כְּנֶגֶד אַרְבַּעִים יוֹם
שֶׁנִּתְּנָה בְּהֵן תוֹרָה.

וַיֵּצֵא אִישׁ הַבָּיִת מִמַּחֲנוֹת פְּלִשְׁתִּים וְגו' מֵאִי
בָּיִת אֲמֵר רַב שְׁמִבּוֹנָה מְכַל מוֹם וְשִׁמּוּאֵל אֲמֵר
בִּינוּנִי שְׂבָאֲחִי דְּבִי רַבִּי שִׁילָא אֲמֵר שְׁהוּא עֲשׂוּי
כְּבָנִין.

רַבִּי יוֹחָנָן אֲמֵר בְּרַ מֵאָה פְּפִי וְחֵדָא נֶאֱנָאִי וְגִלִּית
שְׁמוֹ מִגַּת תְּנִי רַב יוֹסֵף שֶׁהָכֵל דִּשִּׁין אֶת אֲמוֹ כִּגַּת
כְּתִיב מַעֲרוֹת וְקִרְיָן מַעֲרֻכּוֹת תְּנִי רַב יוֹסֵף
שֶׁהָכֵל הָעֵרוֹ בְּאֲמוֹ כְּתִיב הִרְפָּה וְכְתִיב עֲרַפָּה רַב
וְשִׁמּוּאֵל חֵד אֲמֵר הִרְפָּה שְׁמָה וְלֵמָּה נִקְרָא
שְׁמָה עֲרַפָּה שֶׁהָכֵל עוֹרְפִין אוֹתָהּ מֵאֲחֵרִיהּ וְחֵד
אֲמֵר עֲרַפָּה שְׁמָה וְלֵמָּה נִקְרָא שְׁמָה הִרְפָּה
שֶׁהָכֵל דִּשִּׁין אוֹתָהּ כְּהִרְפּוּת וְכֵן הוּא אוֹמֵר
וְתִקַּח הָאִשָּׁה וְתַפְרוּשׁ הַמָּסַךְ עַל פְּנֵי הַבָּאָר
וְתִשְׁטַח עָלָיו הִרְפּוּת וְאִי בַּעֲיַת אִימָא מֵהֵכָא
אֵם תִּכְתֵּשׁ אֶת הָאוּיִל בְּמִכְתֵּשׁ בְּתוֹךְ הִרְפּוּת
בַּעֲלִי

וְאֵת אַרְבַּעַת אֱלֹהִים יוֹלְדוּ לְהִרְפָּה בְּגַת וַיִּפְּלוּ בִיד
דּוֹד וּבִיד עֲבָדֵי מֵאִי וַיִּנְהוּ אֲמֵר רַב חֲסִדָא סָף
וּמְדוּן גְּלִית וַיִּשְׁבִּי בְּנוֹב וַיִּפְּלוּ בִיד דּוֹד וּבִיד עֲבָדֵי
דְּכְתִיב וְתִשְׁקַע עֲרַפָּה לַחֲמוֹתָהּ וְרוֹת דְּבָקָה בָּהּ
אֲמֵר רַבִּי יִצְחָק אֲמֵר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִבְאוּ בְּנֵי
הַנְּשׁוּקָה וַיִּפְּלוּ בִיד בְּנֵי הַדְּבוּקָה.

דְּרַשׁ רַבָּא בְּשִׁכְרָא אַרְבַּע דְּמַעֲמוֹת שֶׁהוֹרִידָה עֲרַפָּה
עַל חֲמוֹתָהּ זִכְתָּה וַיֵּצֵא מִמֶּנָּה אַרְבַּעָה גְּבוּרִים
שֶׁנֶּאֱמַר וְתִשְׁאֲנָה קוֹלָהּ וְתִבְכֶּינָה עוֹד כְּתִיב חֵץ
חֲנִיתוֹ וְקִרְיָן עֵץ חֲנִיתוֹ אֲמֵר רַבִּי אֲלֵעָזָר עֲדִין
לֹא הִגִּיעֵנוּ לַחֲצִי שְׂבָחוֹ שֶׁל אוֹתוֹ רִשְׁעֵי מִכָּאֵן
שֶׁאֲסוּר לְסַפֵּר בְּשִׁבְחוֹן שֶׁל רִשְׁעִים וְלֹא לְפַתַּח
בֵּיהּ כֻּלָּל לְאוֹדוּעִי שְׂבָחִיהּ דְּדוֹד:

בְּנֵי עֲמוּן בָּאוּ בְּנִצְחוֹנוֹ שֶׁל שׁוּבֵךְ כו': כְּתִיב שׁוּבֵךְ
וְכְתִיב שׁוּבֵךְ רַב וְשִׁמּוּאֵל חֵד אֲמֵר שׁוּבֵךְ שְׁמוֹ
וְלֵמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ שׁוּבֵךְ שְׁעֲשׂוּי כְּשׁוּבֵךְ וְחֵד
אֲמֵר שׁוּבֵךְ שְׁמוֹ וְלֵמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ שׁוּבֵךְ שֶׁכֵּל
הָרוּאָה אוֹתוֹ נִשְׁפָּךְ לִפְנֵי כִקְיָתוֹן.

אֲשַׁפְּתוֹ כְּקֶבֶר פְּתוּחַ כּוֹלֵם גְּבוּרִים רַב וְשִׁמּוּאֵל
וְאֲמֵרִי לֵה רַבִּי אֲמִי וְרַבִּי אֲסִי חֵד אֲמֵר בְּשַׁעָה
שׁוֹרְקִין חֵץ עוֹשִׂין אֲשַׁפְּתוֹת אֲשַׁפְּתוֹת שֶׁל
חֲלָלִים וְשִׁמָּא תֵּאֲמַר שְׁאוּמָנִין בְּקֶרֶב ת"ל כּוֹלֵם
גְּבוּרִים וְחֵד אֲמֵר בְּשַׁעָה שְׁעוֹשִׂין צוֹרִכִּיהֶן עוֹשִׂין
אֲשַׁפְּתוֹת אֲשַׁפְּתוֹת שֶׁל זָבֵל וְשִׁמָּא תֵּאֲמַר מִפְּנֵי
שְׁחוּלִי מַעֲיִים הֵם תִּלְמּוּד לּוֹמֵר כּוֹלֵם גְּבוּרִים



"הרפה" (שמואל ב' כא, טז) — ערפה, ולמה נקרא שמה ערפה? שעורפים אותה מאחריה. מאי **"בנים"** (שמואל א' יז, ד)? אומר רב: שמבנה מכל מום — שלא היה לו שום מום, ושמואל אומר: בינוני שבאחיו, דבי רבי שילא אמרין: שהוא עשוי כבנין, ארבעים יום וארבעים לילה הוא מחרף מערכות ישראל, וכלם ברחו, שאול בורח, כיון ששאול רדף את דוד אז הוא היה צריך לברוח. ולמה נקרא שמה **"הרפה"**? — שהכל דשין אותה כהריפות. (אמר) רבי יוחנן אומר: בר מאה פפי וחדא נאנאי, ו"גלית שמו מגת" (שמואל א' יז, ד), תני רב יוסף: שהכל דשין את אמו כגת, כתיב

נעמי היה אח של אבימלך, ואבימלך היה הבן של נחשון, הם קפצו לים ביחד עם האבא שלהם, ונעמי היתה הנכדה — גם היא קפצה לים, כלם קפצו לים ביחד.

(שם) בגמרא סוטה) ולמה נקרא שמה **"הרפה"**? — שהכל דשין אותה כהריפות, וכן הוא אומר **"ותקח האשה ותפרש את המסך על פני הבאר ותשטח עליו הרפות"** (שמואל ב' יז, יט) ואי בעית אימא מהכא **"אם תכתוש את האויל במכתש בתוך הריפות בעלי"** (משלי כז, כב). אז כתוב **"ממערות פלשתים"** (שמואל א' יז, כג), אל תקרי **"ממערות"** אלא **"ממאה ערוות"** — מאה בקורים,

(יהושע כג, ט), זה כתוב בדוד, שכל חץ הוא מוחץ אלף איש.

"מחץ פאתי מואב" (במדבר כד, יז)

— אדם הולך עם פאות

אז הוא מחץ את כל פאתי מואב,

לא צריך אירונים... עכשיו

הטיסים התפטרו, עכשיו אין

טיסים, נגמר הטיסים, עכשיו כל

בחור בבין הזמנים יעשה קורס

טיס יקבל מטוס מתנה, עכשיו

כל המטוסים ריקים אין מי

שיטיס אותם, ויהיה אפשר ליסע

לאומן כל לילה, כל אחד יקבל

מטוס פרטי באחריות שלו,

וברבע שעה מגיעים לאומן,

אומרים שבע תקון הפללי

וחוזרים, חוזרים לוֹתִיקִין, ותיקין

צריכים להתפלל בארץ, אבל

תקון הפללי לעשות באומן. אז

בעזרת ה' בבין הזמנים הבא כל

אחד יתחיל ללמד קורס טיס,

שלוש שעורים זה מספיק, כל

אחד יקבל F-15 ובעזרת ה' נוכל

להיות כל חצות באומן, בעזרת

ה', זה שהטיסים התפטרו זה הנס

הכי גדול, זה כלם [-] זה

אפיקורסים ונואפים. אז אנחנו

"מערות" וקרין "מערכות

פלשתיים" תני רב יוסף שהכל

(העידו) [הערן] באמו, ב"הרפה", היה

לה מאה עדים. כתיב שובך

וכתיב שופך, רב ושמואל חד

אמר שופך שמו ולמה נקרא שמו

שובך שעשוי כשובך, וחד אמר

שובך שמו, ולמה נקרא שמו

שופך? שכל הרואה אותו נשפך

לפניו בקיתון.]אשפתו כקבר פתח בלם

גבורים" (ירמיהו ה, טז) רב ושמואל ואמרי לה רבי

אמי ורבי אסי חד אמר בשעה שארקין חץ עושין

אשפתות אשפתות של חללים. כל חץ הורג

אלף איש.

"איכה ירדף אחד אלף" (דברים

לב, ל) הולך על דוד

המלך, כל חץ היה הורג אלף

איש, ואחרי זה זה נהיה 800,

כתוב "תשמרני" (שמואל ב' כב, מד)

ו"תשמרני" (תהלים יח, מד),

"תשמרני" כתוב בשמואל,

"תשמרני" כתוב בתהלים יח,

"תשמרני" זה 800 ו"תשמרני" זה

1000, אז הוא ירד מאלף ל-800,

אז דוד המלך בוכה על ה-200

שהוא הפסיד, הוא רוצה אלף,

"איש אחד מכם ירדף אלף"

עם מטוסים ואין נסים עם תותחים, נסים זה רק כשהולכים עם רבנו ואומרים תקון הכללי כל יום, אז יהיה כל הנסים והנפלאות ונזכה לגאולה השלמה במהרה בימינו אמן. נגיד קדיש.

שיעור יום רביעי טו באב לאנ"ש מאריאל-עמנואל

היום זה הרגע הכי גבוה שבשנה, שיוצאות בנות ישראל בבגדי לבן שאולים. כי הייתה אשה אחת שנסעה לסין והביאה שמלה בשבע מאות מיליון דולר, יש אודם פטדה ברכת נופך ספיר יהלום לשם שבו ואחלמה תרשיש שוהם וישפה כל אחד צריך שיהיה לו את היהלומים האלה, יש מקום שאפשר לרכוש את זה, [ובאמת] זה מגיע ישר מגן עדן, אודם פטדה ברכת נופך ספיר יהלום לשם שבו ואחלמה תרשיש שוהם וישפה וכל אחד צריך שיהיה לו כאלה יהלומים.

או אשה נסעה לסין והצליחה להשיג את היהלומים

בעזרת ה' נלמד קורס טיס ונקח את כל המטוסים, נוכל להיות באומן כל לילה, אז כל זה שיף כאן, שיף פה, ש"באו בני הנשוקה ויפלו ביד בני הדבוקה".

דר"ש רבא: בשכר ארבע דמעות שהורידה ערפה על חמותה, ארבע דמעות היא הורידה, כתוב "ותשאנה קולן ותבכינה" (ד"ת א, ט), הורידה ארבע דמעות — זכתה לארבעה גבורים, למדון לסף ישבי וגלית. כתיב "חץ חניתו" (שמואל א' יז, ז) וקרין "עץ חניתו", שלש מאות אמה הוא רק היה גבה של חץ חניתו, אמר רבי אלעזר: עדין לא הגיענו לחצי שבחו של אותו רשע, [מכאן שאסור לספר בשבחן של רשעים. ולא לפתח ביה כלל? לאודעי שבחיה דדוד!]

או דוד הגיע עם קישטא, צעק לו (- לגולית) "קישטא", אז גולית אמר לו "אני לא כלב", הוא אמר: אתה כלב בן כלב.

או זה מה שאומר התרגום [שאמר דוד לשאול לפני שהלך לקראת גולית]: שאין נסים עם שריון ואין נסים

ואחרי זה תרשיש שוהם וישפה.

ואז היא מגיעה לארץ היא הלכה שם לרב, אני לא יודע, לרב של הקהילה שלה, לרב של השכונה, היא ספרה שהיא הביאה שמלה בשבע מאות מיליון דולר עכשיו יהיה ריקודים בחמשה עשר באב היא רוצה לרקוד עם השמלה, אמר לה הרב אי אפשר לרקוד עם השמלה הזאת, מה הפגם למה מה חטאתי מה פשעתי? אי אפשר כך כתוב אף אדם לא יכול לבוא עם הבגד שלו רק בגד שאול, את צריכה לתת את הבגד הזה לאיזה ילדה מסכנה שאין לה שמלה בכלל או מצאה שמלה בפח אשפה.

ערב פסח מחלקים שמלות, כי זורקים את כל השמלות הישנות, זורקים וקונים חדשות לכבוד פסח אז נשים הולכות ואוספות את השמלות מהפחי אשפה שזרקו בערב פסח אז יש לה שמלה מערב פסח זה הכי חשוב שמלה לבנה, היא כיבסה אותה, ובסוף אומרים לה (- לאותה



האלה, כל יהלום זה 50 מיליון דולר, 12 יהלומים זה שש מאות מיליון דולר, השמלה עלתה לה מאה מיליון, יחד זה שבע מאות, שש מאות ועוד מאה מיליון זה שבע מאות מיליון דולר, זה לא כזה סכום גדול אפשר לארגן את זה תוך יומיים, היא הצליחה לארגן את הסכום, שבע מאות מיליון דולר, הייתה שם חצי שנה היא הביאה יהלומים מגן עדן אודם פטדה ברקת נופך ספיר ויהלום לשם שבו ואחלמה

על כל פנים אז עכשיו אנחנו
בחמשה עשר באב וכל
הבנות יוצאות ורוקדות
ומחוללות בכרמים, זה חג של
ריקודים זה חג של מחולות
משש בבוקר עד עשר בלילה רק
רוקדים רק מחוללים מי שלא
רוקדת שמים אותה בכלא, אין
דבר כזה לא לרקוד היא תהיה
בכלא.

כמו דוד מכרכר בכל עז, ואז
מיכל רצתה לאכול
אותו¹⁴, מה אתה עושה לי
ביזיונות בושות איך אתה מכרכר

את צריכה לקחת את
השמלה של האשה הזאת של
הבת הזאת שהיא מצאה את זה
בפח אשפה, כזו שמלה את
צריכה ללבוש אותה ואת
השמלה שלך שבשבע מאות
מיליון דולר תתני לאשה
המסכנה הזאת.

ואז היא (- אותה עשירה) מתחילה
לבכות בכי, שאשה בוכה
היא לא גומרת זה יכול לקחת
שבע ימים ושבע לילות
והאוקיינוס מתמלא מהדמעות
שלה ונהיה הצפה... [13].

מראי מקומות והערות

למצוא לו איזה עצה פרטית.
¹⁴ במדבר רבה פרישת במדבר פרשה ד סימן כ.
ודוד מכרכר בכל עוז לפני ה' וגו' בא וראה כמה
ביזה דוד עצמו לכבודו של הקדוש ברוך הוא
היה לו לדוד להיות מהלך לפניו סתם כמלך
לבוש כלי מלכותו לאו אלא לבש כלים נאים
לכבוד הארון ומשחק לפניו מה שאפשר לומר
שנא' (דברי הימים א טו) ודוד מכורבל במעיל
בוץ וכל הלויים הנושאים את הארון וגו' וכתבי
ודוד מכרכר בכל עוז לפני ה' מהו בכל עוז בכל
כחו מהו מכרכר שהיה מקיש ידיו זו על זו
וטופח ואומר כי רם והיו ישראל מריעים
ותוקעים בשופרות ובחצוצרות וכל כלי שיר ...
כיון שבאו לירושלים היו כל הנשים מציצות על
דוד מן הגגות ומן החלונות וראו אותו מרקד
ומשחק ולא היה איכפת לו הה"ד (שמואל ב ו)
והיה ארון ה' בא עיר דוד וגו', הרי לך שאשתו
נשקפה עליו ומנן שכל נשי ירושלים כן שכן

¹³ עוד מעט יהיה הצפה כי כל הקרח נמס
באלסקה בגרינלנד כל הקרחונים נמסים, זה
סכנת נפשות כי זה יגרום לאוקיינוס לעלות
במאה מטר ואז כל מיאמי וכל ניו יורק הכל
ישטף במים הכל יהיה תחת המים יצטרכו
לעלות למעלה להרים אז תוך מאה שנה, עשו
אומדן עשו חישוב שהכל ימס כל הקרחונים
ימסו וכל האוקיינוס יעלה במאה מטר ואז מי
שיגור במיאמי או בניו יורק או בבוסטון הכל
יעלה למעלה וישטף יהיה תחת המים, יצטרכו
לעלות לגור בהרים כבר לא יהיה יותר ניו יורק
ולא יהיה איפה לנחות, אם אנחנו נרצה לטוס
בעוד מאה שנה כבר לא יהיה איפה לנחות, כל
'איר פורט קנדי' (- השדה תעופה הראשי בניו
יורק) יהיה תחת המים אז יצטרכו למצוא עצה
איך לעשות, אולי ינחתו על הירח נראה מה כי
כבר לא יהיה שדה תעופה איר פורט קנדי כבר
לא יהיה קיים ולא מיאמי, כל אחד יצטרך

בכל עז עושה לי שמיניות באוויר
מתהפך לי, כי פעם היה אסור
לראות מכנסיים, זה אסור
לראות, (מיכל אומרת לדוד) אני בחיים
לא ראיתי את המכנסיים של אבא
שלי היה לו גלימות ארוכות גם
(לא ראיתי) לא עקב ולא אגודל, פעם
היה אסור לראות את העקב את
האגודל אם ראו אגודל זה רק

מראי מקומות והערות

אמהות עבדיו ואלו הן נשי ישראל שהיא
קוראה אותה אמהות, כהגלות נגלות אחד
הריקים אמר רבי אבא בר כהנא הריק שבריקים
זה ארכיסטס שאין ריקם הימנו מכל מצוה כך
היה דוד מרקד לפני הארון.

אמרה לו היום נגלה כבודו של בית אבא בוא
וראה מה ביניך לבין בית אבא כל בית אבי היו
צנועים וקדושים אמרו עליו על בית שאול שלא
נראה מהם לא עקב ולא גודל מימיהם וכו', וכך
אמרה לו מיכל של בית אבי היו צנועין כ"כ ואת
עומד ומגלה לבושך כאחד הריקים.

כיון שגמרה דבריה, אמר לה וכי לפני מלך ב"י
שחקתי ולא לפני מלך מלכי המלכים שחקתי
אשר בחר בי מאביך ומכל ביתו ואלו היה אביך
צדיק יותר ממני היה האלהים בוחר בי ופוסל
בבית אביך ... ד"א א"ל של בית אביך היו
מבקשין כבוד עצמן ומניחין כבוד שמים ואני
איני עושה כן אלא מניח כבוד עצמי ומבקש
כבוד שמים הה"ד (שם) ונקלתי עוד מזאת ואל
תאמרי שהייתי שפל בעיני אחרים ולא נבזה
בפני עצמתי ל' והייתי שפל בעיני ועם האמהות
אשר אמרת עמם כאכבדה א"ל אותן בנות
ישראל שצווחות אותן אמהות אינן אמהות
אלא אימהות לוואי יהא לי חלק עמהם לע"ל
הה"ד (שם) ועם האמהות אשר אמרת לוואי
עמם כאכבדה:

היא אומרת לו (שם) מה נכבד היום מלך ישראל
אשר נגלה היום לעיני אמהות עבדיו (שם) ותרא
את המלך דוד מפוז ומכרכר וגו' כיון שראתה
אותו משים עצמו כהדיט נתבזה בעיניה, מהו
מפוז ומכרכר האידך היה עושה אמרו רבותינו
היה לבוש בגדי זהב סנונין דומין לפז והיה מכה
בידיו זו על גב זו וטפח כיון שהיה מכרכר כירי
רם היה מפוז מהו מפוז שהיה הזהב המסונן
שהיה עליו קולו פוז, יכול לא היה דוד עושה
יותר מזו לאו אלא הופך אספירס ומשוויר
לפניו שכן כתיב במקום אחר (דברי הימים א'
ט"ו) ותרא את המלך דוד מרקד ומשחק וגו',
והיו כל הנשים מציצות עליו מן הגגות ומן
החלונות ולא איכתו לו ...

לאחר שנפטרו כל ישראל ממנו נפנה לברך את
ביתו ולשמחה מרוב שמחת הארון יצאת מיכל
לקראתו וביאתה על שביה עצמו לכבוד הארון
לעיני הנשים הה"ד (שמואל ב' ו) וישב דוד לברך
את ביתו וגו' לא הניחתו ליכנס לתוך הבית אלא
יצאת לחוץ והיתה מקפחתו בדברים ותאמר מה
נכבד היום מלך ישראל אשר נגלה היום לעיני
אמהות עבדיו מכאן את למד שהיה הופך
אספירס ומשוויר שכן היא אומרת לו אשר
נגלה היום התחילה עושה מריבה כנגדו מבקשת
לאכול פניו אמרה לו אם ראיתי כבודך מה נכבד
היום מלך ישראל עכשיו הודעת שאת מלך
אשר נגלה היום הלוי בצניעות אלא לעיני

אין דבר כזה לראות אצבע. יום שעה שעתיים שלוש ללמוד את הפרשה.

עכשיו זה עקב שמשה היה 40 יום 40 לילה, כי משה לא אכל ולא שתה אף פעם כתוב בעשרה מאמרות הוא רק היה טועם משהו איזה פירור, וזה מה שה' אומר לו, מה לך פה אליהו, [שהכוונה שאלהיו ביקש לדמות עצמו למשה אמר לו ה' שאינו דומה כיון שאלהיו צם ארבעים יום בכח האכילה, ומשה להפך קודם הוא מירק גופו מכל אכילה, ואחר כך צם ארבעים, כיון שמשה כלל לא היה צריך לאכול] אליהו הנביא הוא צם 40 יום 40 לילה.

אם אדם צם 40 יום 40 לילה הוא כבר יכול לראות את אליהו הנביא, כתוב שריש לקיש צם 300 תעניות כדי לראות את ר' חייא, 300 תעניות¹⁵ כתוב בגמרא פ"ה עמוד ב' בבבא

ואז מיכל אמרה לדוד אני לא מבינה מה קרה איתך, אתה התהפכת עשית שמיניות באוויר כמו איזה ארטיסט (- ליצן), איזה בושות, עם האמהות אשר אמרת אכבדה אז היא קראה להם אמהות, אמהות זה שפחות, יש אימהות עם חיריק ויש אמהות עם פתח, אם זה אמהות עם פתח אז זה שפחות ואם זה אימהות עם חיריק, אז אימהות זה שרה רבקה רחל ולאה.

כל אחד צריך לראות שאשתו תהיה שרה רבקה רחל ולאה כל אחד צריך להשקיע באשתו, כל העניין של החתונה זה להפוך את האשה לשרה רבקה רחל ולאה, כל אחד צריך לראות איך לשבת עם אשתו כל

מראי מקומות והערות

הוא דכלום ודבר בגרמיה כלום נוח ליה אם לא נברא ראה סדר הדורות חלק תנאים ואמוראים - אות ח (ר' חייא, אות ה'): ברבה קהלת פסקא כל אשר תמצא ידך עשה, ריש לקיש ויש אומרים ר' יהושע בן לוי הוי מתחמד למיחמי לר' חייא רבה אמרין ליה לית את כדאי דלא אלפת אורייתא כוותיה ולא עוד דהוה גלי למילף יתיב

¹⁵ מדרש רבה קהלת

אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה ... ריש לקיש ואית דאמרי ריב"ל הוה מתחמד למיחמי לר' חייא רבה אמרין ליה לית את הוא כדאי אמר לון למה ולא לעית באורייתא כוותיה א"ל לא אלפת אורייתא כוותיה ולא עוד אלא דהוה הוה גלי אמר לון ואנא לא הוינא גלי אמרין ליה את הוית גלי למילף והוה גלי לאלפא יתיב תלת מאה תעניתא אתחזי ליה בחלמיה אמר מאן

מציעא¹⁶ שר' חייא הוא עולה לשמים, כתוב בעץ חיים שהמרכבה של ר' חייא עולה מעצמה, יש מרכות כל אחד יש לו מרכבה יש מרכבה לר' עקיבא מרכבה של רבן גמליאל ר' ישמעאל כהן גדול כל אחד יש לו מרכבה והמלאכים דוחפים את המרכבה, כל מרכבה יש מלאכים שדוחפים אותה, כל אחד צריך אחרי הפטירה שיהיה לו מרכבה והמלאכים דוחפים, "אמר ר' ישמעאל לר' יוסי אפילו ממך

[אמר ליה אין אפילו מאבא אמר ליה חס וחלילה לא

תהא כזאת בישראל"] (בבא מציעא שם).

הוא ראה את ר' יוסי בר חנינא,

הוא היה הצדיק הכי גדול, אצל מי? אצל ר' יוחנן, ר' יוחנן אצל מי? אצל ר' ינאי, ר' ינאי זה הצדיק הכי גדול – אצל מי? אצל ר' חנינא – אצל מי? אצל ר' חייא, ר' חייא זה בטבריה ולמה לא ראה את המרכבה של ר' חייא? הוא אומר לו אי אפשר שם הכל אש אש אש כי מהמרכבה של ר' חייא יוצאים שלהבות אש שורפים את העיניים, אם אדם יזכה פעם לראות את המערה של ר' חייא שמיד יעצום את העיניים ישים משהו על העין, מגן שלא ישרף לו העין, באתר דזיקוקין דנורא

מראי מקומות והערות

שלש מאות תעניות אתחזי ליה בחלמא כו', ובירושלמי סוף כלאים פ"ט ה"ד, שצם שלש מאות תעניות ולא הועיל א"כ צ"ל שצם עוד שלש מאות תעניות, כ"כ המתנות כהונה.

¹⁶ בבא מציעא פה, ע"ב

היינו דאמר רבי כמה גדולים מעשי חייא אמר ליה רבי ישמעאל ברבי יוסי אפילו ממך אמר ליה אין אפילו מאבא אמר ליה חס וחלילה לא תהא כזאת בישראל.

אמר רבי זירא אמש נראה לי רבי יוסי ברבי חנינא אמרתי לו אצל מי אתה תקוע אמר לי אצל רבי יוחנן ורבי יוחנן אצל מי אצל רבי ינאי ורבי ינאי אצל מי אצל רבי חנינא ורבי חנינא אצל מי אצל רבי חייא אמרתי לו ורבי יוחנן אצל רבי חייא לא אמר לי באתר דזיקוקין דנורא

ובעורין דאשא מאן מעייל בר נפחא לתמן. אמר רב חביבא אשתעי לי רב חביבא בר סורמקי חזי ליה ההוא מרבנן דהוה שכית אליהו גביה דלצפרא הוו שפירן עיניה ולאורתא דמיין כדמיקלין בנורא אמרי ליה מאי האי ואמר לי דאמרי ליה לאליהו אחוי לי רבנן כי סלקי למתיבתא דרקיע אמר לי בכולהו מצית לאסתכלי בהו לבר מגוהרקא דרבי חייא דלא תסתכל ביה מאי סימניהו בכולהו אזלי מלאכי כי סלקי ונחתו לבר מגוהרקא דרבי חייא דמנפשיה סליק ונחית לא מצאי לאוקמא אנפשיהו אסתכלי בה אתו תרי בוטיטי דנורא ומחיהו לההוא גברא וסימניהו לעיניה למחר אזלי אשתתחי אמערתיה אמינא מתנייתא דמר מתנינא ואתסאי

זיקוקין של אש זיקוקין.

בי בחתונה עושים זיקוקין ורואים לפידים של אש כמו אשת לפידות שהיא הייתה מתנבאת היא הייתה מוקפת באש אומר (הרלב"ג) ברגע שדבורה הייתה מתנבאת היא הייתה מוקפת באש. כי פעם ילדה הייתה מתנבאת.

כתוב ונבאו בניכם ובנותיכם, לעתיד לבוא כולם יתנבאו גם בנים גם בנות והרמב"ם אומר שהאשה הכי קטנה הייתה כמו יחזקאל בן בוזי יש רמב"ם במסכת עבודה זרה שם הרמב"ם כותב בפרק רביעי בסוף שהאשה הכי קטנה היא הייתה בדרגת יחזקאל בן בוזי שהיא הייתה רואה את במרכבה, האשה הכי נמוכה הכי קטנה בעולם.

הנה גמרא עבודה זרה יש [בסוף

גמרא ע"ז, הקדמה למסכת אבות

מהרמב"ם שנקראת "שמונה פרקים" [היום יש [ספר] שמונה פרקים [של הרמב"ם] כל אחד יקנה את זה, זה עשר שקל זה שמונה פרקים שם כל היסודות של כל התורה כולה, הרמב"ם חיבר את זה ביומיים את השמונה פרקים מי שלומד שמונה פרקים יהיה צדיק כמו הרמב"ם וכמו רבנו אז דבר ראשון זה ללמוד את שמונה פרקים שזה לפני הכל שמונה פרקים וכשאדם לומד שמונה פרקים אז הוא מגיע לכל הדרגות שבעולם, הרמב"ם אומר שאסור (או שצריך?) ללכת בדרך האמצעית צריך ללכת בדרך הישרה, הנה שמונה פרקים פרק רביעי פה זה עם פירוש, זה נקרא פרק רביעי בסוף פרק ד' אז אומר מה היה החטא של משה רבנו ש[בגללו] הוא לא נכנס לארץ, הנה כאן סעיף כ"ו שמעו נא המורים¹⁷

מראי מקומות והערות

- כל זה. וחטאו, עליו השלום, היה, שנטה אל אחד משני הקצוות במעלה ממעלות המידות, והיא הסבלנות, כאשר נטה אל הכעס, באומרו: (במדבר כ, י) "שמעו נא המורים". דקדק ה' עליו שיהיה איש כמוהו כועס בפני קהל ישראל,

¹⁷ שמונה פרקים לרמב"ם פרק ד ואתה יודע, כי אדון הראשונים והאחרונים, משה רבנו, כבר אמר לו יתעלה: (במדבר כ, יב) "ען לא האמנתם בי", (במדבר כ, כד) "על אשר מריתם", (דברים לב, נא) "על אשר לא קדשתם"

[עכשיו]

הרב עובר לדבר על מעלת נשות דור המדבר, כפי שהרמב"ם מביא בהמשך פיסקה זו בהערה למטה] שהקטנה שבנשיהם הייתה כמו יחזקאל בן בוזי, זה רמב"ם מפורש שמדבר מה היה בדור המדבר האשה הכי קטנה הכי נמוכה הכי טיפשה הייתה יותר מיחזקאל בן בוזי, ראתה מרכבה ראתה את כל המלאכים את המלאך גבריאל מלאך מיכאל מלאך אוריאל מלאך נוריאל את כל המלאכים היא ראתה וראתה את השור את האריה.

בכור שורו הדר לו זה יוסף, גור אריה יהודה מטרף בני עלית, יהודה זה אריה, נפתלי אילה שלוחה, העיקר זה נפתלי

שהוא אילה שלוחה שהוא קפץ מחברון לאלכסנדריה הוא היה קופץ כי הם רצו למכור את נפתלי, הרמב"ם פוסק שאם אח נולד מהשפחה מותר לאחים למכור אותו אז הם עשו חשבון שיהיה להם מיליארד דולר ואז מיליארד דולר אתה לוקח מיליון איש כאן מיליון איש פה ואתה עכשיו מקפיץ אותו מניו יורק ללונדון זה לא כזה מרחק גדול, נפתלי קופץ את זה בשנייה, בשנייה הוא קופץ את זה, אתה שם מיליון איש בלונדון מיליון איש אתה שם בניו יורק שם בשדה בכיכר באצטדיון וכל אחד שם לך דולר אחד לא צריך יותר מדולר אז כל שעה זה שתי קפיצות כל שעה הוא קופץ

❁ מראי מקומות והערות ❁

יבחנוהו. וכאשר ראוהו שכעס, אמרו שהוא עליו השלום אינו מי שיש לו פחיתות מידה, ואלמלא ידע 'שה' קצף עלינו בבקשת המים, ושאנו הכעסנוהו יתעלה - לא היה כועס. ולא מצאנו בדברי ה' יתעלה אליו בזה הענין לא כעס ולא קצף, אלא אמר: (במדבר כ, ח) "קח את המטה וכו' והשקית את העדה ואת בעירם". וכבר יצאנו מכוונת הפרק, אבל התרנו ספק מספקות התורה, שהרבה נאמר בו, והרבה יישאל: איזה חטא חטא? וערוך מה שאמרנוהו אנחנו אל מה שנאמר בו, והאמת תורה דרכה.

במקום שאין ראוי בו הכעס. וכגון זה בחוק האיש ההוא חלול השם, לפי שתנועותיו כולן ודיבוריו נלקחים למופת, ומקווים להגיע בהם להצלחת העולם הזה והעולם הבא, ואיך ייראה ממנו הכעס, והוא מפעולות הרע, כמו שבארנו, ולא יבוא אלא מתכוונות רעות מתכוונות הנפש? ואמנם אומרו בזה: (במדבר כז, יד) "מריתם פי" - הרי הוא כמו שנבאר. וזה, שהוא לא היה מדבר עם אנשים המוניים, ולא עם מי שאין להם מעלה, אלא עם אנשים שהקטנה שבנשיהם היתה כמו יחזקאל בן בוזי, כמו שזכרו החכמים, וכל מה שיעשה או יאמר -

איש שם אתה נותן לנפתלי לקפוץ מלונדון לניו יורק מניו יורק ללונדון נותן לו 12 שעות לקפוץ 12 שעות לנוח ואחרי זה למחרת עוד פעם, 20 יום כיסית.

הרמב"ם כותב בפרק ט'

בהלכות עבדים

ובפרק ד' בהלכות נחלות הנה נביא רמב"ם שמותר למכור את האת, אם אח נולד מהשפחה אז לאחים מותר למכור אותו וזה המחלוקת בין יוסף והאחים שהאחים טענו שבלהה וזלפה נשארו שפחות, יוסף אמר אבא גייר אותם כי אם אבא התחתן איתם אז הוא גייר אותם הם אמרו לא, אין ראייה שאבא יראה שטר כתובה שטר נישואין, היה לו שפחה, מה הדין אדם יש לו ילד מהשפחה, עכשיו הוא גוסס עכשיו הוא כבר לא יכול לדבר כי אחרת הוא יכול לשחרר אותה עכשיו אין בעיה אבל עכשיו הוא גוסס האחים לא יודעים מה לעשות

הנה (רמב"ם) קניין, שם כתוב

מפורש פה הוא כותב כל

מלונדון לניו יורק מניו יורק ללונדון אתה מחליף את האנשים כל חצי שעה אתה מביא מיליון חדש אז כל שעה זה כבר ארבע מיליון, מיליון פה מיליון שם כל חצי שעה אז כל שעה זה ארבע מיליון, 12 שעות משש בוקר עד שש בערב, 12 שעות זה כבר 48 מיליון, כל אחד שם דולר אז כל יום אתה מקבל 48 מיליון נעשה עוד שעה אז זה כבר 50 מיליון 52 מיליון אפילו, 50 מיליון ביום כפול 20 יום זה מיליארד אז הנה אז אם אתה מוכר אותו במיליארד בא אדם קונה אותו במיליארד בעשרים יום הוא מכסה את זה אחרי זה זה רווח נקי כל יום 50 מיליון אתה יכול לקנות יהלומים בחמישים מיליון מה שאתה רוצה לקנות פיצות לקנות פלאפלים בחמישים מיליון לחלק במלווה מלכה לכל הישיבות לעשות מלווה מלכה כל הישיבות אז עשינו חשבון פשוט איך אדם יכול להרוויח מיליארד דולר בעשרים יום, כל יום חמישים אתה שם מיליון איש פה מיליון

הדינים אם מותר להתחתן אבל פה בהלכות עבדים פרק ט' הרמב"ם אומר ישראל שבא על השפחה, יש לו שפחה כנענית ויש לו ילד מהשפחה אז אפשר למכור אותו האחים מוכרים אותו, אמרנו כמו נפתלי זה מיליארד דולר בעשרים יום מכסים את זה, זה לא כזה סכום גדול, בעשרים יום מכסים את זה והרי הוולד עבד כנעני לכל דבר ונמכר ונקנה אז האחים יכולים למכור את האח שלהם כי זה היה המנהג של פעם שאדם מביא ילדים מאשתו וגם ילדים מהשפחה, מהשפחה הילדים נהיים עבדים אוטומטי, במקום לקנות עבדים לקנות אותם שם בשוק העבדים לשלם על כל עבד מאה מיליון דולר אז יש עבדים מהשפחה שלו עבדים שלו הם גדלים הוא מגדל אותם בתור עבדים הם לא מתמרדים כי ה[] אומר שעבד לא שווה את הלחם שהוא אוכל כי עבד לא רוצה לעבוד, גנבו אותו מהבית הרגו לו את האשה את הילדים הוולכו אותו אלף ק"מ ברגל עם

שלשלות ברזל היכו אותו מכות רצח הצליפו לו בשוטים עכשיו גם מכים אותו, למה שהוא יעבוד אז העבד, עשרה קבין שינה ירדו לעולם תשע נטלו העבדים, שום עבד לא מוכן לעבוד, אחרי שהרגו לו את האשה את הילדים את האבא את האמא הוא לא מוכן לעבוד אבל אם אתה מוליד עבדים בבית אז זה שלך, יליד בית מקנת כסף, יליד בית אז העבד נולד עבד אז הוא עובד הוא ממושמע הוא צייתן הוא עבד משהו מיוחד הוא עושה לך את כל העבודות אפילו בלי שאתה מבקש ממנו הוא נולד עבד.

אז האחים טענו שדן ונפתלי גד ואשר הם עבדים מלידה, עם עבדים נשארו עבדי הם לא צריכים לעשות להם פרוטקציה, אנחנו שמונה אחים, אם אבא ישאיר לנו עכשיו נגיד 12 מיליון דולר ישאיר לנו אז אם אנחנו שמונה אחים כל אחד מקבל מיליון וחצי, אם אנחנו 12 אחים אז רק מיליון אם יש לך עוד

ארבע אחים שתיים מבלהה שתיים מזלפה אז זה 12 אתה משאיר 12 מיליון לחלק ל12 זה כל אחד מיליון ואם אתה אומר שהם עבדים אז אנחנו רק שמונה, 12 לחלק לשמונה זה אחד וחצי, אנחנו נקבל מיליון וחצי, חבל על חצי מיליון דולר זה לא סתם כסף זה לא בא בקלות אפילו תאסוף את זה בכותל תצטרך לאסוף את זה מאה שנה, פה יש לך את זה מוכן, אבא השאיר ירושה 12 מיליון אנחנו שמונה אחים כל אחד יקבל מיליון וחצי וגמרנו ויקנה וילה אחר כך ויקנה זהו וישאיר לנכדים קצת משהו והוא לא יצטרך ללכת לאסוף בכותל, בכותל גם אסור לאסוף מסתכנים בכלא ככה הוא לא צריך להסתכן הוא לא צריך כלום יש לו

אוטומטי, אבא נפטר בגיל 147 משאיר להם את הירושה לשמונה אחים ויכול להיות שלאבא היה אפילו 120 מיליון אז זה 15 מיליון כל אחד אבל אם הם 12 אז רק עשר מיליון כל אחד, זה להפסיד חמש מיליון זה לא כסף קטן זה לא פשוט אי אפשר לוותר על זה.

אז הרמב"ם אומר לנו בפרק ט' שאם ישראל בא על השפחה, אז המנהג היה פעם שאדם מביא ילדים גם מהשפחה וגם מהגבירה, גם מאשתו האמיתית והילדים מהשפחה משרתים את הילדים שהוא הביא מהגבירה מהאשה האמיתית את זה הוא כותב מפורש בפרק תשיעי ובהלכות נחלות הוא מפרט יותר, בהלכות נחלות פרק ד' הלכה ו',¹⁸ "מי שהייתה לו

מראי מקומות והערות

שפחה בפנינו, ואם משאר הדיוטות הוא ואין צריך לומר אם היה מן המפקירין עצמן לכך הרי זה בחזקת עבד לכל דבר ואחיו מאביו מוכרין אותו, ואם אין לאביו בן חוץ ממנו אשת אביו מתייבמת, וזה הוא הדין שיראה לי שהוא הולך על עיקרי הקבלה, ויש מי שלא חלק בין כשרים לשאר העם אלא לענין שלא ימכרוהו אחיו בלבד, ויש מי שהורה שאפילו ליורשו לא

¹⁸ רמב"ם הלכות נחלות פרק ד הלכה ו

מי שהיתה לו שפחה והוליד ממנה בן והיה נוהג בו מנהג בנים, או שאמר בני הוא ומשוחררת היא אמו, אם תלמיד חכם הוא או אדם כשר שהוא בדוק בדקדוקי מצות הרי זה יירשנו, ואעפ"כ אינו נושא בת ישראל עד שיביא ראייה שנשתחררה אמו ואחר כך ילדה שהרי הוחזקה

למה שיפסיד.

אז על כל פנים אם יש בן בין הבנות הבן מקבל את הכל, יש בת בין אחים הבת מקבלת את הכל אם אין בן ובת אז מקבלים את זה האחים מקבלים את זה, מקודם אבא מקבל אחרי זה האחים.

אז עכשיו אנחנו מדברים על אדם שיש לו בן אז לפי הראב"ד אם הוא אומר זה בן שלי אז מאמינים לו, הרמב"ם אומר אפילו הוא יגיד זה בן שלי הוא לא יכול להפקיע ירושה הוא צריך להראות שטר שחרור הוא צריך להראות שטר שהוא התיר את השפחה את האמא שלו, אז אם הוא תלמיד חכם אז הוא יכול לקבל, הוא נוהג בו מנהג בנים או שאמר בני הוא אז אם האמא משוחררת הוא מקבל את כל הירושה אבל לא יכול לשאת בת ישראל, הרמב"ם מחלק בין

שפחה והוליד ממנה בן" והוא אמר זה בן, הוא לא אמר, אם האבא אומר זה בן שלי אז לפי הראב"ד מאמינים לו לפי הרמב"ם לא מאמינים לו כי יש פה חזקת שפחה, האבא לא יכול להפקיע מהבנים את הירושה הוא לא יכול עכשיו להגיד פלוני ירש אותי, הוא יכול לתת מתנה אבל לא להגיד פלוני ירש אותי, האבא יכול לתת מתנה למי שהוא רוצה, לפי ר' יוחנן בן נורי הוא יכול לתת לבן בין הבנים את כל הירושה אבל לא לבת ולא אח בין הבנות אם יש לו בנות הוא לא יכול לתת לאח רק אם אין לו בנות ואין לו בנים אז הוא יכול לתת את זה לאח שלו אבל תמיד הבן יורש, אפילו שבן אחד עם עשר בנות הבן יורש את הכל, אבל הבן יכול להתחלק עם הבנות הוא יכול לתת להם מתנה לתת להם איזה טבעת יהלום או יותר מזה אבל למה שהבן יתן

מראי מקומות והערות

אחרים לשפחה שלו וגאון אחר חולק עמו מכל מקום לא מצאנו חלוקתם אלא שבעל סתם אבל אם העיד עליו שאמרו משוחררת לא דברו ולענין ירושה יירשנו עכ"ל.

נחלק בישאל ואין ראוי לסמוך על דבר זה. (השגת הראב"ד/ מי שהיתה לו שפחה וכו' עד על דבר זה. א"א בגמרא לא מצאנו בה עיקר דבר זה אבל קצת הגאונים מפולפלים חלקו בין שפחה



שבת, היא לא יודעת אפילו, אה היא מדליקה נרות מעלים אותה, אם היא אומרת שהיא הדליקה נרות אז כבר מעלים אותה, מי אומר שהיא הדליקה נרות לשבת אולי היא הדליקה סתם נרות כי זה חג המולד מי יודע למה היא הדליקה נרות?.

[בי הגויים] גם חג המולד מדליקים נרות, אתה הולך בחג המולד בבורו פארק כל הבתים מלאים נרות עם גמדים, סנטה קורס, קוראים לגמד סנטה קורס, [שהתרגום הוא:] סבא טוב, שהילדים מקבלים [אז] מתנות, מחלקים מתנות פקלאך קוראים לזה פקלאך אז הם אומרים להם שיש סבא, סבא מגיע והשאיר לכם פקלאך ליד המיטה עכשיו אם אין פקלאך אומרים הוא השאיר את זה

ירושלם לבת ישראל, בת ישראל זה כבר שאלה אחרת שאלה אם הוא יהודי אמיתי הוא לא יכול.

אדם מגיע מרוסיה אתה לא יודע מה הוא, שאדם מגיע מרוסיה מי אבא שלך מי אמא שלך? אם האמא יהודיה אבל אתה לא יודע אם האמא יהודיה אולי היא נולדה גם כן מאיזה גוי והיא רוצה עכשיו לעלות לישראל היא רוצה, פה יש זכויות, פה יש, שם כל יום עפים טילים כולם רוצים לעלות עכשיו לישראל כל הגויים כמו בזמן שלמה המלך ומרדכי "ורבים מעמי הארץ מתייהדים" כולם רוצים לעלות לישראל אז עכשיו היא גרה ברוסיה היא אומרת כן היה לי אמא יהודיה היה לי סבתא יהודיה ראיתי שהיא הדליקה נרות לכבוד

בשיחים בחוץ תלכו לחפש את זה.

וקראתי סיפור אמיתי שהיה משפחה שהגיע חג המולד, סיפור אמיתי, ובקיצור לא היה, היה להם שני ילדים ורק פקלע אחד אז איך מחלקים פקלע אחד לשני ילדים אז שמו את זה בנעליים של ילד אחד ואמרו תחפשו בכל הבית מי שימצא את הפקלע זה שיהיה שלו אז מצא את הפקלע האח השני שזה לא הנעליים שלו אז הוא קיבל מכות רצח מאחיו בעל

הנעליים זה ברשות שלי זה בחצר שלי אני קניתי את זה, זה בנעליים שלי, אז מספרים את זה שילד אחד פעם אחת נתן מכות לאח שלו זה היה בחג המולד בשביל הפקלע אז מספרים בשבח הילד הזה שזה היה ילד מיוחד שרק פעם אחת נתן מכות לאחיו, סיפור אמיתי איך שזה ממשיך להתגלגל זה נספר לכם בשיעור הבא את כל הסיפורים.

הרב'ה אומר שכל הסיפורים זה בחינת סיפורי מעשיות¹⁹ כל הסיפורים יש בזה

מראי מקומות והערות

¹⁹ ראה חיי מוהר"ן אות רמג

(ג) בענין מלי דעלמא ואפלו מלי דשטותא, שייכולין הצדיקים הגדולים להעלות אותן דבורים ולעשות בספריהם מענינים של חל עבודה גדולה, וכמו שמוכן קצת מהדרכים והנהגות שמספרים מהפעל שם טוב וזכרונם לברכה ומשאר צדיקים נוראים שהיו בדורות הסמוכים. וגם בזה הקדוש מרמז קצת מענין זה כמובא שם על רב המנונא סבא שהיה מסדר תלת פרקי מלי דשטותא. אבל הפלגת גדלות חקמתו ועצם קדשתו והשגתו שהיה לרבנו זכרונם לברכה בענין זה בענין ספרי שיחות חלון וכו' היה מפלג ונשגב מאד. וקצת היה מוכן ומרמז למי שזכה לעמוד לפניו ולדבר עמו, כי כל המיני ספורים שיש בעולם וכו' שמספרין העולם, הכל היה בא לפניו וגם כל המעשיות הנדפסים העולם הכל היו לפניו. והיה חפץ בכל פעם שספרו לפניו חדשות מעסקי העולם, כי

היה יכול להעלות ולעשות עבודה נוראה ונעלמות מאד בכל הספורים שבעולם: ומי שזכה לעמוד לפניו בקביעות, אף על פי שלא היה מי שיבין עניני הנהגותיו אפלו כטפה מן הים, אף על פי כן היה אפשר להבין איזה רמז בעלמא עד היכן מגיע סוד שיחתו בעסקי העולם ובמלי דשטותא. כי כמה פעמים זכינו לשמע תורה נפלאה מעין השיחה והספורים שספרנו עמו מקדם. ואי אפשר לבאר כל זה בכתב, בענין השיחה והספור עמו שיחת חלון. ומי שזכה לעמוד לפניו ראה בזה חדושים נפלאים ונוראים, וכמה וכמה צרפים שנתגלו על ידי זה. מלבד הנסתרות. כי לא גלה אפלו כטפה מן הים כי היה סתום ונעלם מאד בתכלית ההעלם. ועדין אורו הגדול סתום ונעלם מאד מן העולם עד שיבוא משיח צדקנו במהרה בקמינו, אז ידעו גדלתו ותפארתו:

סודות אין סיפור שאין בזה סוד כל סיפור שמחפשים אותו, יש עליסה בארץ הפלאות שהיא חיפשה את הארנב רצה אחרי הארנב אז למדתי את זה פה עם הילדים אז אמרו הארנב זה הצדיק מחפשים את הצדיק כל היום מחפשת את הצדיק ואחרי זה למדנו כיפה אדומה שהיא בחיים לא הורידה את הכיפה אז הוא כותב אני בחיים לא מורידה את הכיפה אז אסור להוריד את הכיפה אסור להוריד את הזה, זה סיפורים של גויים, לא מורידים את הכיפה אף פעם לא מורידים את הכיפה, איך מורידים את הכיפה? הצייד זה הצדיק שהוא גילה שהיא נבלעה על ידי הזאב.

על כל פנים בכל סיפור יש רמזים בכל הסיפורים יש משלים יש סודות נוראים בכל סיפור כל סיפור שמספרים אם אין בזה ניבולי פה ופריצות אז כל סיפור זה סודות נוראים זה משנים קדמוניות זה מלפני בריאת העולם.

בי כל העניין של חמשה עשר

באב זה שנים קדמוניות, חמשה עשר באב זה היום שה' ברא את העולם הנשמות, מה זה חמשה עשר באב למה יוצאים בריקודים? מילא יום כיפור זה מחילת עוונות אבל מה קורה בחמשה עשר באב?, חמשה עשר באב זה 40 יום לפני בריאת העולם, העולם נברא בכ"ה אלול יום ראשון לבריאה, עכשיו אנחנו לפני כ"ה אלול אז כולם רוקדים ושרים כי 40 יום קודם יצירת הוולד מכריזים בת פלוני לפלוני.

האר"י אומר אם אתה שמת טבעת [קידושין] אסור לך להתחרט אחר כך, הוא אמר הרי את מקודשת לי, גמרנו, אתה לא יכול להגיד למה לא חיפשתי [יותר], למה לא לקחתי, הנה אשתו של החבר שלי יותר טובה, אחותי יותר טובה, אסור לך להגיד, לחשוב את זה, אפילו במחשבה אתה צריך להגיד תמיד לאשתך רבות בנות עשו

חיל, זהר בראשית דף מ"ט²⁰, אדם צריך להגיד לאשתו כל יום, "רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כולנה" את האשה הכי מושלמת, הוא צריך להגיד לה "לזאת יקרא אשה" כל זה אומר הזהר איך אדם [צריך לדבר עם אשתו ולחשוב עליה],

אז אדם צריך לדעת איך, אדם אומר לאשתו טיפשה אני

מראי מקומות והערות

אשה" נתפון לומר דא היא דלא ישתבח בנותה זו היא אשה שלא תמצא אחרת דגמיתה, דא היא יקרא דביתא זו היא כבוד הבית שלי, בלהון נשין גבה בקופא בפני בני נשא כל הנשים הן דומות כנגדה כקוף בפני בני אדם, אבל לזאת היא חוה יקרא אשה לפי שהיא שלימו דכלא האשה המושלמת במעלותיה יותר מכולם, ואמר לזאת ולא לאחרא כי רק לה ראוי לקרוא אשה ולא לחוה אחרת הנקראת לילית לפי שהיא כקוף בפני בני אדם, כלל הוא מלי רחימותא כל אלה הם דברי אהבה וחבה שאמר אדם לאשתו, במה דאת אמר בין כל השבחים שהאיש אומר לאשתו כדי להוסיף לה אהבה וחבה, פתיכ "רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלן" הרי ששלל ידי שאומר לה שיש לה מעלות יותר מכל הנשים הוא מוסיף לה אהבה וחבה.

(רמ"ק ויפך פ"ש)

מה שכתוב "כל פן יעזוב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד", כל פן מילי רוא דרחימותא (ה"א אוה"ל) כל אלו הדברים הם בסוד המשך דברי אהבה וחבה שאמר אדם הראשון לאשתו, כלל לאמשיבא לה ברחימו ולהתדבק בה בהדרגה כלם הם כדי להמשיכה באהבה ולהתדבק עמה בקדושה.

²⁰ זהר בראשית חלק א' מט ע"ב (עם פירוש מתוק מדבש)

תא חזי מה פתיב הכא בא וראה מה שכתוב כאן, "ויאמר האדם זאת הפעם" וגומר פירושו הא בסימו דמלין אלו הם דבורים ערבים שאמר אדם לאשתו, לאמשיבא עמה חביבותא וליאמשיבא לה לדעותיה כדי להמשיך אותה חביבות וליהמשיך אותה לרצונו, לאתערע עמה רחימותא לעורר אהבה אהבה, חמי במה בסימין אנו מלין ראה כמה ערבים הם הדבורים שאמר אדם לאשתו, במה מלי דרחימותא אנון במה דבורים של אהבה יש כמה שאמר אדם לחוה, את "עצם מעצמי ובשר מבשרי" ואיך אוכל למאס ולעזוב אותה אחרי שהאור המתנוצץ בה הוא עצם מעצמי, וסוד הענין הוא כי כמו שאמר אנפין כלול מחסד שהוא סוד עצם הלבן, ומגבורה שהיא סוד בשר האדום, כמו פן כלולה המלכות מחו"ג, ולכן אמר אדם לאשתו "עצם מעצמי ובשר מבשרי" שפרשו שהח"ג שבה הם ממנו, בגין לאחזקה לה דאנון חד כדי להראות לה שיש להם בחינה המיוחדת אתם, ולא את פירודא בייחודה בכלל ואין בייניהם שום פירוד כי שניהם כלולים מחו"ג. (רמ"ק וכו"פ)

השתא שרי לשבחא לה עתה אחר שאמר לה דברי חבה התחיל לשבחקה, באמר "לזאת יקרא

מושלמת אז היא תהיה מושלמת
אז יהיה לה מוטיבציה להיות
מושלמת אתה צריך רק להגיד
לה את הכי מושלמת, את הכי,
"רבות בנות עשו חיל ואת עלית
על כולנה" את עולה על כל
הנשים, הוא אומר יש נשים יותר
צדיקות ממך יותר מושלמות
ממך, חס ושלום אסור להוציא
את זה, זה הזהר אומר מפורש, ר'
שמעון בר יוחאי מלמד את
התלמידים שלו איך מדברים עם
אשה, את הכי מושלמת מכולם
את מושלמת מכל הנשים, "רבות
בנות עשו חיל ואת עלית על
כולנה" תמיד להגיד לה שאת
הכי מושלמת תמיד להגיד לה
אין אשה מושלמת כמוך, "לזאת
יקרא אשה" את האשה האמיתית
את האשה הכי מושלמת "לזאת
יקרא אשה" את האשה היחידה,
יחידה בכל הדורות בכל
העולמות, כזה אשה עוד לא
הייתה ולא יהיה.

שלא יודע להגיד כאלה
מילים שלא יתחתן מי
שלא יודע להגיד מילות שבח

האשה נוהגת לשאול את
בעלה אנחנו שידוך
טוב? אנחנו שידוך מתאים?
אתה לא מתחרט? איזה, אנחנו
השידוך הכי טוב שבעולם אין
כזה שידוך טוב כמונו, צריך
להגיד לה אני ואת זה דבר אחד,
"לזאת יקרא אשה כי מאיש
לוקחה זאת" את חלק ממני, מה
הפירוש, את עצם מעצמי, אין
כאלה מילות שבח בשום ספר
בעולם, את עצם מעצמי בשר
מבשרי, רק להגיד לה מילות

ומי שלא יודע להגיד כאלה
מילים שלא יתחתן מי
שלא יודע להגיד מילות שבח

שבח כל היום, אנחנו דבר אחד בלי שום פירוד, אני רק חושב עלייך כל היום, אדם בא הביתה כבר השעה מאוחרת, תשע, הוא קצת מאחר, כל היום חשבתי עליך כל היום התגעגעתי, התגעגעתי לראות אותך, כל יום להגיד לה כולי געגועים אז אחרי זה הוא אומר לה את עצם מעצמי בשר מבשרי אנחנו עצם אחד את בשר מבשרי את הבשר שלי את העצם שלי, כי הגמרא אומרת בדף י"ח שה' ברא אותם איש ואשה, "זכר ונקבה בראם" הוא ברא אותם כבר רמ"ח איברים ושס"ה גידים הוא ברא אותה מושלמת ה' ברא את חוה מושלמת אם רמ"ח איברים שס"ה גידים ראש ידיים רגליים עיניים פה ואף רק היה צריך לנסר אותם הם נבראו עם גב אחד, כתוב בגמרא עירובין י"ח עמוד א' כל אחד יקרא את הגמרא שה' ברא אותם, כתוב זכר ונקבה אז הוא ברא אותם ממש אחד ממש, אחד הם היו גוף אחד גוף משותף גב משותף ועכשיו צריכים נסירה.

כל העניין של ראש השנה זה הנסירה שאנחנו מנסרים אותם שאנחנו צריכים להפוך מגוף אחד לשני גופים אבל זה נשאר גוף אחד כי זה היה גוף אחד בהתחלה זה גם גוף אחד בסוף, אדם מהיום שהוא נברא עד היום שהוא יוצא מן העולם אז הוא גוף אחד כי אנשים נכנסו לבורות והם נשברו לרסיסים התאכזבו אכזבה נוראה, כי רצו כבר להיכנס לגן עדן כבר נמאס להם, כבר אדם בגיל 60 כמה הוא יכול לחיות, גיל 60 כבר — הנה עשו קבר חפרו קבר נכנסו לקבר מגיע חמשה עשר באב הם רואים שהם חיים עדיין זה היה כזה משבר כזה שברון לב כזה עוגמת נפש הם נשברו לרסיסים לא נותנים להם להיכנס לגן עדן, מה אין ויזה? למה לא נותנים? ויזה שחורה, רוצים להיכנס לגן עדן רוצים כבר להיכנס לגן עדן, פתאום צריכים לצאת מהקברים, בחמשה עשר באב יצאו מהקברים, חמש עשרה אלף האחרונים כבר לא מתו, זה 15800 למעשה, מחלקים 60

שאני אכניס את כולם לגן עדן
הרב'ה אומר אני מבטיח לכולם
שאני אכניס את כולם, הרב'ה
הולך עם כל אחד ואחד והוא
מכניס את כולם לגן עדן הוא לא
מוותר על אף אחד הוא אמר אני
מבטיח עם הפאות מי שהולך עם
פאות אני אכניס את כולם לגן
עדן.



ואדם צריך להגיד לאשתו
תמיד את עצם מעצמי
בשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי
מאיש לוקחה זאת, את האשה
היחידה בעולם אין אשה כמוך
ולא יהיה אשה כמוך ותמיד
להגיד לה רבות בנות עשו חיל
ואת עלית על כולנה ותמיד
להמשיך אותה לרצונו על ידי
מילות אהבה אף פעם לא להגיד
לה מילת גנאי את טיפשה אשה
אחרת יותר מושלמת, אל תחשבי
שאת הכי מושלמת, לא, את כן
הכי מושלמת, את יכולה לחשוב
אני מרשה לך את הכי מושלמת,
בשבילי את הכי מושלמת, זאת
הפעם עצם מעצמי ובשר
מבשרי, איזה מילות אהבה שאין

ריבוא לחלק 38 שנה אנחנו
מגיעים 58750 אז זה היה
בדיוק 15750 זה כמעט 16000
כל שנה וה-16000 האחרונים הם
לא יוצאים, הם יוצאים
מהקברים חיים יוצאים חיים זה
היה משבר כזה אי אפשר לתאר
איזה משבר, היו צריכים לנחם
אותם להביא להם משיבת נפש
לנגן, היה קול ברמה קול חי
כולם דיברו איך מחזקים כאלה
אנשים, יצאו הכי אומללים
שבכולם.

אז אדם יוצא חי אחרי שהוא
כבר הגיע ל-60 שנה הוא
עבד קשה כאן בעולם ורוצה
להיכנס לגן עדן, הרב'ה מבטיח

נמחלים לו לו כל העבירות לכן כתוב ומחה על כתף ים כנרת ומחה זה שנמחלים כל העבירות מכל הגילגולים לא כתוב עלה הגבול או ירד כמו בכל הגבולות כתוב ומחה כי זה מחילת עוונות.

אז החמש עשרה אלף האחרונים עשו

התרוצצות ונסעו לאומן והם לא מתו הם ביטלו את הגזירה ואז משה רבינו ראה את הכח של התפילה שאפילו שהקב"ה נשבע אפשר לבטל כי הוא התחיל להתפלל בוואתחנן ומשם כל הפרשות עד סוף דברים זה תפילות של משה, משה רבינו התפלל אז הוא ביטל את המוות של 15 אלף שלא ימותו אז הוא ראה את הכח של התפילה אז ואתחנן הוא ביקש להכנס לארץ כי כל שנה מתו 15 כל שנה כי זה 600,000 לחלק ל- 38 שנה זה 15,789 תעשה את החישוב הזה בבית איך יוצא שכל שנה מתו 15,789 אבל אצל הנשים אף אחת לא מתה אף אחת לא חטאה ואף אחת לא

בשום ספר בעולם, עוד שום סופר לא חיבר כאלה מילות אהבה, את עצם מעצמי בשר מבשרי אנחנו דבר אחד ממש, אחד ואין שום פירוד ממנו אנחנו השידוך הכי מוצלח בעולם ואחרי זה הוא אומר לה אין כמותך, כולם כמו קופים לידך הוא צריך להגיד לה כולם, זה לשון הזהר כולם כמו קופים בפני אדם כל הנשים כמו קופים לידך את הכי מושלמת את הכי יפהפייה בעולם אין כזו כמוך, לזאת יקרא אשה את השלמות של הכל וכאלה מילים אין בשום ספר בעולם מה שכתוב במשלי שרבות בנות עשו חיל ואת עלית על כולנה.

שיעורי שבת קודש

פרשת עקב

דיבורים לפני התפילה

נסעת למירון? במוצאי שבת תסע לכנרת כולם יסעו במוצאי שבת לכנרת לטבול כל אחד יביא בקבוק שנשתה מים מהכנרת כל מי שטובל בכנרת

מתה, תלמד את זה עם אשתך, זה רש"י בפנחס (אני לא יודע מי כתב את הרש"י הזה אולי שובו בנים אבל יש רש"י כזה בפנחס מה אני יעשה...) באלה לא היה איש ששום אשה לא מתה לא היה לחברה קדישא מה לעשות כל ה-40 שנה אף אשה לא מתה. **איך** אפשר להבין את התורה בלי משה רבינו?

בי לא כתוב בתורה תפילין, איפה אתה מניח תפילין כאן למה כתוב בין העיניים הצדוקים מניחים בין העיניים ממש תעשה כמוהם תעשה סטיקר כזה "לא יהודי ציוני" תדביק פה בין העיניים, [ורק הצדיקים שקיבלו ממושה יודעים לפרש הכוונה בציווי של ולטוטפות בין עיניך].

לרבקה מה שיהיה] עוד 400 שנה, [באמת] זה פחות 40, זה 360 שנה, כי יצחק התחתן בגיל 40.²¹ אז בגיל 40 אליעזר הלך להביא את השידוך כי אליעזר היה שדכן אני גלגול שלו הוא הלך להביא ליצחק אז אליעזר הגיע ושם לרבקה שני צמידים כל אחד 10 ליטר כנגד 10 הדברות עשרה זהב משקלה ונזם זהב בקע מה זה בקע זה עקב כי הוא ראה שעוד 400 שנה יהיה חטא העגל אז הוא הביא בקע כי עקב זה 172 כי בלוחות ראשונות יש 172 תיבות אז אליעזר נתן לה את הלוחות השניות שאחר חטא העגל יהיו לו לוחות שניות לכן בקע זה הלוחות ועשרה זהב זה כנגד עשרת הדברות.

בי כל מי שבא לשובו בנים יזכה כל שניה לשמוע את עשרת הדברות.

שיעור במלווה מלכה

נחלי ארנון איפה זה? בגבעת

שיעור בקידוש

פרשת עקב זה בקע [ומרמז לבקע שנתן אליעזר לרבקה כמו שכתוב: "וַיְהִי כִּאֲשֶׁר כָּלוּ הַגְּמָלִים לְשִׁתּוֹת וַיִּקַּח הָאִישׁ נָזֶם זָהָב בְּקַע מִשְׁקָלוֹ וְשָׁנֵי צְמִידִים עַל יְדֵי עֲשָׂה זָהָב מִשְׁקָלָם" (בראשית כד, כב), שאליעזר רימז

מראי מקומות והערות

בגיל אה טוב אברהם התחתן בגיל 15 אז זה בסדר).

²¹ (אתה באיזה גיל התחתנת? למה לא חיכתת? כמו יצחק, יצחק התחתן בגיל 40 למה התחתנת



עבשיו ואתחנן יש מגלה
עמוקות רנ"ב אופנים
על ואתחנן רנ"ב זה 252 אז כתוב
כי לכלב החי טוב מן האריה
המת שלמה המלך שלח לשאול
את הסנהדרין אבא מת וכלבים
של בית אבא רעבים כי דוד
המלך נפל במדרגות ומת
והתגלגל עם השמש אז שלמה
שאל אם מותר להזיז אותו
בשבת אז שואל המגלה עמוקות
למה שני השאלות ביחד הוא יכל
לשלוח שני שלוחים עם
השאלות למה אותו שליח שואל
גם על דוד המלך וגם על הכלבים
מה הקשר אז הוא אומר כי
משמרה ראשונה חמור נוער

אולגה, כולם נוסעים
לנחלי ארנון יש ויזה זה הגבול
של ארץ ישראל, [22] בפרשת
דברים זה כתוב 5 פעמים
ובואתחנן פעם אחת ונשב בגיא
מול פער ויקח את ארצו מנחל
ארנון ועד היבוק אחרי זה
נוסעים ליבוק כל אחד יקח את
אשתו ליבוק כמו יעקב אבינו
לקח את רחל ולאח לא כמוכם
משאירים את הנשים בבית,
מסכנות.

שיעורי שבת קודש פרשת ואתחנן תשפ"ג

קידוש

מראי מקומות והערות

מפחד מהעירקים היית מפוצץ את כולם, פעם
הבאה תפוצץ את כולם תיקח אתך את ד' הוא
יקפוץ מהאוויר ויחל אותם.

²² היה שיעור אצל ברקוביץ אמרתי בדיחה מה
היה בנחלי ארנון הוא אמר אני כל יום הייתי שם
מה ברחת מהם היית מחסל את כולם מה אתה

חרמים כתוב על זה בשולחן
ערוך ביורה דעה סימן ר שמי
שעושה חרם אז הוא עצמו בחרם
החרם לא חל רק עליו יש חרם

היה אחד ר' יעקב (פראנק) [פולק]

בשנת ש' עשו עליו ג"כ
חרם כי הוא אמר על אחת שהיא
לא צריכה גט היא היתה קטנה ב-
11 אמא שלה חיתנה אותה אז
הוא אמר שהיא לא צריכה גט כי
עד 12 לא צריכה גט רק מיאון עד
שמביאה סימנים כי 50 שנה
לפניו עשו תקנה לבטל את
המיאון [כלומר שאפילו שממאנת צריכה גם

לקבל גט] אבל הוא אמר אין דבר
כזה היא לא צריכה גט מספיק
מיאון אמרו לו לפחות שעכשיו
תקבל גט הוא אמר לא מה
פתאום לא צריך אז עד הסוף הוא
לא פחד מאף אחד הוא לא היה
שובו בנים הוא לא הוריד את
הראש אז עשו עליו חרם אם הוא
היה שובו בנים אז הוא היה
מוריד את הראש.

מזה נהיה השואה כי כל אחד
עשה חרך על השני היה
חרם של ויזניץ על בעלז ובעלז

שניה כלבים צועקים כי זה
קליפת כלב רק מי שקם בחצות
יכול להכניע את קליפת כלב דוד
המלך הוא היה קם בחצות הוא
הכניע את קליפת כלב. אסור
לגדל כלב מי שמגדל כלב שום
תפילה שלו לא עולה למעלה זה
מה ששלמה המלך שואל, אבא
מת עכשיו אין מי שיבטל את
קליפת כלב הכלבים רעבים כן רק
דוד ביטל את קליפת כלב אז ענו
לו כיכר או תינוק כי תינוק זה
המלאך מטטרון כי דוד המלך כל
רגע ראה את המלאך מט"ט.

בי רק ע"י שקמים חצות אפשר
לבטל את קליפת כלב ונזכה
לגאולה השלמה בב"א.

לפני קריאת התורה

שאלו את הרב לענין איזה חרם
האם צריכים לחשוש
ממנו הרב אמר כל הצדיקים היו
בחרם הרמח"ל בעל מסילת
ישרים גם פעם היה בחרם עשו
גם חרם על הרב שטיינמן כי הוא
אמר שמי שלא לומד שיתגייס
לצבא אז גם עליו עשו חרם אבל
זה לא תופס היום אין כח לעשות

לימודי ליב"ה

הרב אמר זה לא שייך אליך אתה משובו בנים אתה מתפלל ספרד בכלל ואם הם לא יצליחו להכניס מה למודים שם אות אחד באנגלית בשנה כל חודש אות לומדים A אחרי חודשיים B אז ידעו לקרוא את השלט של קייב אבל אצל הרוסים ה B זה ואו (K_{ru}) ואח"כ ו' אז ה B זה ו'. ואין בעיה שהם לוקחים מהמדינה, רבינו אמר לא להחמיר בעיניני כספים אפשר לקחת מכל מי שנותן, זה לא בעיה.

על ויזניץ, עשו גם חרם על ר' ישראל רוזינר (ר' חיים מצ'אנז) כי אמרו שהוא מתנהג ברהבתנות שהוא שם טפטים מזהב בקירות. הכל היה כי היה שם עשירות אז הם רבו כמו אצל הרוזינר שהכל היה מזהב גם המגפיים היו מזהב אז אומרים שלא היה לו סוליות אבל זה לא נכון היו לו סוליות מזהב אני בדקתי את זה.

שאלו את הרב עוד מעניין החרם אחד מאנ"ש ממשפחה ירושלמית על החרם לא ללמוד בבתי ספר שמקבלים מהמדינה מחשש שיכניסו

והתקדשתם

ילדים שגולדים בקדושה - עפים באויר

אָבֶל בְּסוּף יוֹאֵב לָקַח אֶת הַנֶּקֶמָה, יוֹאֵב הָיָה גּוֹאֵל הַדָּם. הוּא אָמַר [לְאַבְנֵר] מָה אַתָּה עֹשִׂיתָ לְאַחַ שְׁלִי? הוּא הָיָה רֶץ עַל רָאשֵׁי הַשִּׁבְלִים? הוּא הָיָה כְּזֶה רֶץ טוֹב לְמָה עֹשִׂיתָ לוֹ כֵּכָה, הוּא [אַבְנֵר] אָמַר 'הוּא רָצָה לְהַרְגֵּנִי אוֹתִי' [אָמַר לוֹ יוֹאֵב] 'מָה

זָכַרְתָּ צְרוּיָה שְׂכָל הַיְלָדִים שְׁלָה עָפּוּ בְּאוֹיֵר, כָּל הַיְלָדִים שְׁלָה עָפּוּ בְּאוֹיֵר. כָּל הַיְלָדִים שֶׁל צְרוּיָה הָיוּ עָפִים בְּאוֹיֵר, עֲשֵׂהֶאֱל הָיָה רֶץ עַל רָאשֵׁי הַשִּׁבְלִים. וְאַבְנֵר הָיָה - הוּא נָסָה לְדַקֵּר אֶת עֲשֵׂהֶאֱל, הוּא רָצָה לְדַקֵּר אוֹתוֹ קֶצֶת.

צְרוּיָהּ? כִּי לֹא הִיָּה לָהּ שׁוּם יֵצֵר הָרַע!
שׁוּם תַּאֲוָה! הִיא הִיָּתָה הַבַּת שֶׁל יִשְׂרָאֵל,
שֶׁלֹּא הִיָּה לוֹ שׁוּם תַּאֲוָה בַּחַיִּים שָׁלוֹ,
בְּלִי חַטָּא.. אֲזִי הִיא [גַּם בְּזִכּוֹת אֲבִיָּה] הִיָּתָה
בְּלִי חַטָּא. אֲזִי הִיא קִבְּלָה שְׁלֹשָׁה יָלָדִים
שֶׁהָיוּ עֲפִים בְּאוֹר – עֲשֵׂהָ אֵל הִיָּה רֵץ עַל
רֹאשֵׁי הַשִּׁבְלִים.

וּמָה עֲשֵׂה יוֹאָב? קִפֵּץ עַל הַחוּמָה, הוּא
כִּפֵּף אֶת הָעֵץ, הִיָּה עֵץ, מִצָּא עֵץ – כִּפֵּף
אוֹתוֹ, וְכָכָה הוּא הִגִּיעַ לַחוּמָה. אֵיךְ
שֶׁהוּא הִגִּיעַ לַחוּמָה הוּא שָׁחַט אֶת כָּלָם,
אֲנָשִׁים חָפִים מִפָּשַׁע.

וְאַחֲרֵי זֶה הִיָּה אֲבִישִׁי, אֲבִישִׁי הִיָּה הַכִּי
צָדִיק הוּא שָׁקוּל כְּמוֹ שִׁבְעִים אֶלֶף. כִּי
אֵיךְ אֶפְשָׁר בְּשִׁנְיָה אַחַת לְהַמִּית שִׁבְעִים
אֶלֶף, אוֹמֵר הַפָּרָקִי דְרָבִי אֱלִיעֶזֶר זֶה
הִיָּה אֲבִישִׁי. וּבִזְכוֹת אֲבִישִׁי נִזְכָּה
לְגִאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן!
(שַׁעוֹר מִתִּשְׁבִּי"ב).

פֶּתַח לְהָרֵג אוֹתָךְ? מָה סֶתֶם דְּמִיוֹנוֹת
שְׁלָךְ! הִיָּה אִישׁ טוֹב דּוֹקָא, לָמָּה לְהָרֵג
אוֹתָךְ...? [אָמַר לוֹ אֲבִנֵּר] לֹא, הוּא רָצָה
לְהָרֵג אוֹתִי. [הִשְׁיב לוֹ יוֹאָב] טוֹב, אֲזִי לָמָּה
דָּקָרְתָּ אוֹתוֹ בַּחֲמָשׁ? בִּדְפֹן הַחֲמִישִׁי?
הִיָּתָ דּוֹקָר אוֹתוֹ סֶתֶם בְּרִגְלָה, וְכָל
הַסַּפּוֹר...

לְכֵן אֲבִנֵּר קָבוֹר בַּמַּעֲרָת הַמְּכַפְלָה,
הַיּוֹם כָּלָם נוֹסְעִים לְאַבְנֵר בְּלִי יוֹצֵא
מִהַכְּלָל, כָּלָם זֶה כָּאֵן קָרוֹב רַבַּע שָׁעָה
מִכָּאֵן זֶה אֲבִנֵּר. אֲזִי כָל אֶחָד יֵסַע לְאַבְנֵר,
וְכָל אֶחָד יֵסַע לְצִיּוֹן שֶׁל אֲבִנֵּר. כִּי אֲבִנֵּר
זָכָה שֶׁהוּא קָבוֹר בַּמַּעֲרָת הַמְּכַפְלָה, כִּי
יוֹאָב הִיָּה בְּיָדָיו שָׁלוֹ וְאָמְרוּ לוֹ גְּמֻרָנוּ
אֵל תַּעֲשֶׂה לָנוּ אֶת זֶה. אֲזִי הוּא לֹא עֲשֵׂה,
הוּא הִיָּה יָלֵד טוֹב – יָלֵד טוֹב יְרוּשָׁלַיִם.
אֲזִי עֲקֹשׁוּ כָלָם נוֹסְעִים לְאַבְנֵר.

וְהַכֵּל בְּזִכּוֹת צְרוּיָהּ, שֶׁעֲשֵׂהָ אֵל הוּא
הִיָּה הַבֵּן שֶׁל צְרוּיָהּ. כִּי לָמָּה קָרָאוּ לָהּ

הַפְּדִישָׁה

בְּמִשְׁנַת מוֹרֵינוּ הָרַב

מעלת נתינת הצדקה

הוּא תָּמִיד מִפְּחַד וְחוֹשֵׁב 'אוּלֵי יַחֲסֹר
לִי', 'אוּלֵי הֵהוּא לֹא יַחֲזִיר לִי', אָבֵל
תִּדַּע שֶׁזֶה מַחֲשַׁבֶּת בְּלִיעַל, כִּי בִסּוּף

"הַשְׁמֵר לָךְ פֶּן יִהְיֶה דְּבָר עִם לִבְבְּךָ
בְּלִיעַל" (שָׁם טו, ט), מָה זֶה בְּלִיעַל?
שֶׁלֹּא רוֹצֵה לְהַלּוֹת, לֹא עוֹשֶׂה צְדָקָה,

תתן לו אוי ואבוי, תתקים חס ושלום הקללה "והיו נשיכם אלמנות ובניכם יתמים" (שמות כב, כג), אם מישהו מבקש צדקה או הלואה ולא נותנים לו והוא יקרא אל ה'; ה', תראה מה שעושים לי, לא מלוים לי, לא מביאים לי צדקה, "והיה בך חטא".

"נתון תתן לו", תמיד תתן אפילו מאה פעמים (רש"י על הפסוק, ועל פי בבא מציעא ל"א ע"ב), אל תתעייף, אפילו סוס (כתובות ס"ז ע"ב), אפילו מרצדס, אחד היה נוסע במרצדס והוא רגיל לסוע במרצדס וירד מנכסיו ואין לו מרצדס צריך לקנות לו מרצדס, תוציא את כל הכסף שיש לך בבנק או מתחת לבגדים ולכרית ולסדין ותתן לו את זה, אפילו סוס לרכב עליו, אפילו סוס, לך, אין, הוא רוצה סוס אתה חייב לתת לו, לכן אומר רש"י שאפילו סוס, הוא רוצה סוס, יש לך כסף בבנק, יש לך מאה אלף שקל, והוא אומר: תקנה לי סוס, או מרכבה עם ארבעה סוסים, הכל אתה צריך לתת לו, אפילו ארבע סוסים, נתון תתן לו' מה שהוא יבקש, ארבעה סוסים, הוא מבקש יאכטה תקנה לו יאכטה, הוא מבקש מטוס פרטי תקנה

יחזירו לך, מקסימום זה יתעכב עוד יום, עוד שעה, עוד דקה, אז השמר לך להגיד ההוא לא יחזיר לי, את הכסף שמתי על קרן הצבי, הכסף הלך לאבוד, ה' לא יאבה סלח על המחשבה הזאת, "השמר לך פן יהיה דבר עם לבבך בליעל לאמר קרבה שנת השבע" ועכשיו יהיה שמטה, בשמטה זה לא שלך, כיון שיש שמטת כספים.

כתוב במשנה: מעשה באחד שלקח כלכלה של תאנים וקדש עם זה חמש נשים (קידושין נ' ע"ב), אתה יכול לקדש אשה בתאנה, אם אדם מקדש אשה עם תאנה זה סימן שהוא תקן את חטא התאנה, זה התיקון השלם, 'כלכלה של תאנים' (=936) זה גימטריא גבי"ע י"ג = 13 כפול ע"ב = 72 (=936), י"ג מרמז לי"ג מדות רחמים, שאדם מקבל שפע כזה שהוא יכול להלוות לכל העולם, "והלויים גוים רבים ואתה לא תלזה" (שם כח, יב), וה' מבטיח שאנחנו נלוה להם ולא שהם ילוו לנו, השמר לך פן יהיה עכשיו שנת השמיטה ויהיה לך עין רעה, לא תרצה להלוות, ורעה עינך באחיד האביון ולא תתן לו", אם לא

מגיע לו שום רחמנות, כל כך הרבה עבירות, חטאים, אבל אם הוא מרחם על העניינים, מרחם עליו, ולכן יש תמיד עניינים, שה' מנסה אותנו אם מרחמים על העניינים, ולא אומרים לו: אתה עני, תלך לעבוד, אחרי זה יגידו לך לך לעבוד, תרחם על העני אז ה' ישלח לך, "כי לא יחדל אביון מקרב הארץ ... פתח תפתח", עוד פעם כמו "נתון תתן".

ולא תקמץ את היד שלך, "ולא תקפץ את ידך", אם אדם קופץ את היד אתה בראת פצצת אטום, "ולהכות באגרף רשע" (ישעיהו נח, ד) זה 3,280 מלאכי חבלה (אגרת ר' שמשון מאוסטרופולי הנקראת קודם פסח), כל פעם שאתה לא נותן צדקה כשמבקשים ממך אתה בראת 3,280 מלאכי חבלה, זה הנאצים, החמאס, האל קאעידה, הדאע"ש, כל פעם שאתה לא נותן צדקה ואתה קופץ את היד, ואתה עובר על הלאו של "לא תאמץ את לבבך", אתה מאמץ את הלב, סוגר את הלב, קופץ את היד, מזה נהיה אגרף רשע שזה נאצים, כל ההתהוות של הנאצים זה מזה שאתה מאמץ את האגרף, תדע לך. (ארוי הלבנון א').

לו מטוס פרטי, תמיד תתן את הכסף תראה שיהיה לך פי מליון פי מליארד פי טריליון, נתון תתן לו, אל תתעין, עוד ועוד כמה שהוא יבקש.

"ולא ירע ללבבך בתתך לו כי בגלל הדבר הזה יברכך ה' אלהיך בכל מעשך ובכל משלך ידך", ה' יראה שפתחת לו את היד גם הוא יפתח לך את היד, אם אתה עושה חשבון גם הוא יעשה חשבון, אם אדם מתחיל לעשות חשבונות, גם ה' עושה לו חשבונות, תתן לו בלי חשבון, אפילו הוא מבקש ממך סוס לרכב עליו, הוא רוצה סוס, הוא רוצה מרצדס, הוא רוצה יאכטה, תגיד לו מה שאתה רוצה אני יתן לך, גם ה' יתן לך, יתן לך לעוף באויר, יתן לך כנפי נשרים, תגיע לאומן עם השם המפך, "נתון תתן לו" אפילו מאה פעמים, כבר אין לך כח בשבילו, "ולא ירע ללבבך" - שלא יהיה לך לב רע, בתתך לו, "כי בגלל הדבר הזה יברכך ה' אלקיך", ה' יברך אותך יפתח לך את כל השערים.

אפילו אם יבוא משיח, יהיה אביונים, "כי לא יחדל אביון מקרב הארץ", איך המדה שה' מרחם על הבן אדם? שהוא מרחם על העניינים, אדם לא



חוספות ממזרינו הרב שליט"א

מהגבורות. ביום יוציא את ניצוצותיו ויכה בשרי האומות ובכל לילה ישבות.

זהר שמות

בס"ד בר"ה

לבתר ארבעין יומין - לאחר ארבעים ימים, דעמודא יקום מארעא לשמיא - שבהם יעמוד עמוד האש מהארץ עד השמים, לעיניהון דכל עלמא - לעיני כל העולם, ומשיח יתגלי - והמשיח יתגלה, יקום מספר מזרח - יעמוד מצד מזרח, חד כוכבא - כוכב אחד מלהטא בכל נזונין - המלהט אש בכל הצבעים, ושבעה כוכבין אחרנין - ושבעה כוכבים אחרים, דסחרין להתוא כוכבא - מסוככים את הכוכב האחד, ויניחון ביה קרבא - ויעשו עמו מלחמה בכל סטריין - מכל הצדדים, תלת זמנין ביומא - שלוש פעמים בכל יום ויום, עד שבעין יומין - במשך שבעים ימים וכל בני עלמא חמאן - וכל בני העולם יראו זאת.

והתוא כוכבא - ואותו הכוכב האחד, יניח בהו קרבא - יעשה מלחמה עם שבעת הכוכבים, במיסיין דנורא - בניצוצי אש, מלחמין מנצצין לכל עבר - שהם לוחמים באשם ונוצצים לכל צד, ובמש בהו עד דבלע לון - ויכה בהם, עד שהוא בולע את ניצוצותיו, בכל

מה שנאמר: 'מפני פחד ה', דא ההוא רגיוז דכל עלמא - זהו גודל הכעס והרעש שיהיה בעולם, כשהקדוש ברוך הוא יקצוף על הרשעים. ומה שנאמר: 'ומהדר גאונו', דא משיח - זה הוא המשיח. ומה שנאמר: 'בקומו לערין הארץ', היינו בד יקום ויתגלי בארעא דגליל - כאשר יקום המשיח ויתגלה בארץ הגליל. ומדוע דווקא משם, בנין דאיהו - משום שהגליל הוא אתר קדמא - הוא המקום הראשון דאתחברא בארעא קדישא - שהחל בו החורבן בארץ הקודש, בזמן גלות עשרת השבטים, ובנין כך - ומשום כך שמהגליל החל החורבן, יתגלי תמן קדמא לכל אתר - לכן בעת הגאולה, יתגלה המשיח בגליל בראשונה לפני שיתגלה בשאר המקומות, ומתמן יתער קרבין לכל עלמא - ומהגליל יעורר המשיח את המלחמות על כל העולם.

לאחר ארבעים הימים יעמוד כוכב תפארת יעקב ויעשה מלחמה בשרי האומות שלוש פעמים בכל יום במשך שבעים ימים. והוא ילחם בניצוצות אש

לגו רקיעא - אל תוך הרקיע, ותמן יקבל תוקפא - ושם ברקיע יקבל המשיח את חוקו ועמרא דמלכותא - ואת עטרת המלכות.

וכד נחית - וכאשר ירד שוב לארץ בעמוד האש, יתחזי ההוא עמודא דאשא - שוב יראה אותו עמוד האש במלקדמין - כמו שהיה נראה מקודם לעיניהון דכל עלמא - לעיני כל העולם, ויתגלי לבתר משיח - ואחרי כן יצא המשיח מהעמוד ויתגלה לעיני כל העולם, ויתבנשון לגביה עמין סגיאין - ויתאספו כנגדו עמים רבים להלחם בו, ויתער קרבין בכל עלמא - ומלחמות האומות כנגד המשיח יתעוררו בכל העולם.

באותו הזמן יעורר הקדוש ברוך הוא את גבורתו להראותה לעיני כל העמים, ומלך המשיח יתפרסם בכל העולם, וכל מלכי העולם יתחברו בעצה אחת להלחם במלך המשיח, ויהיו רשעים בישראל שישתמדו ויצטרפו אל הגויים במלחמתם במלך המשיח, ואז העולם יחשך במשך חמשה עשר ימים ורבים מבני ישראל ימותו. והרשעים יורקו לחוץ והקדושים יודכבו ושוב יקומו בתחית המתים.

ובההוא זמנא - ובאותו זמן שהמשיח ישוב ויתגלה, יתער קודשא בריך הוא גבורתיה - יעורר הקדוש ברוך הוא את גבורתו לכל עמין דעלמא - להראותה לעיני כל העמים שבעולם, ומלכא משיחא יתידע בכל עלמא - והמלך המשיח יתפרסם בכל העולם, וכל מלכין דעלמא - וכל מלכי העולם

רמושא ורמושא - בכל לילה ולילה, ושובת ממלחמה, וביומא אפיק לון - וביום הכוכב מוציא את ניצוצותיו ויגיהון קרבא לעיניהון דכל עלמא - ועושה בהם מלחמה נגד שבעת הכוכבים לעיני כל העולם, וכן בכל יומא עד שבעין יומין - וכן יעשה בכל יום עד סוף שמעים הימים.

לאחר שבעים הימים של מלחמת כוכב יעקב בשרי האומות, יגנו הכוכב, והמשיח יגנו בתוך העמוד ויגנו גם העמוד במשך שנים עשר חדשים. ואחריהם, יתעלה המשיח בעמוד האש ויכנס לתוך הרקיע, ויקבל בו חוק ויתעמר בעטרת המלכות. ושוב ירד העמוד ויראה מהשמים עד הארץ ויתגלה מלך המשיח והעמים יתאספו נגדו להלחם בו ויהיו המלחמות מתעוררות בכל העולם.

לבתר שבעין יומין - לאחר שבעים הימים שבהם הכוכב יערוך מלחמה כנגד שבעת הכוכבים, יתגניז ההוא כוכבא - יגנו הכוכב האחד, ויתגניז משיח - ויגנו המשיח, עד תריסר ירחין - במשך שנים עשר חדשים, ויתחדר ההוא עמודא דאשא - ויחזור אותו עמוד האש במלקדמין - לעמוד מן הארץ עד השמים, וביה יתגניז משיח - והמשיח יגנו באותו עמוד האש, וההוא עמודא לא יתחזי - ויגנו גם העמוד ולא יראה.

לבתר תריסר ירחין - לאחר שנים עשר החדשים שבהם יגנו העמוד והמשיח, יסלקון ליה למשיח - יעלו את המשיח בההוא עמודא - באותו העמוד של אש

יתערון - יתעוררו וימהרו לאתחברא -
להתחבר יחד בעצה אחת לאנהא קרבא
ביה - לעשות מלחמה נגד מלך המשיח.

ובאותו זמן שיתעוררו האומות להלחם
במשיח, וכמה מפריצי יהודאין - יקומו
כמה מפריצי ורשעי היהודים, יתהפכו
לאהדרא לגבייהו - ויהפכו את דתם
להיות כמו העמים הגוים, וייתון עמהון
- ויבואו רשעי ישראל יחד עם העמים
לאנהא קרבא על מלכא משיחא -
לעשות מלחמה כנגד מלך המשיח. כדין
יתחשך כל עלמא - ואז יחשך כל
העולם במשך חמש עשרה יומין -
חמשה עשר ימים, וסגיאין מעמא
דישראל - ורבים מעם ישראל יהון מתין
בההוא חשוכא - ימותו באותם ימי
החושך. ועל דא כתיב - ועל אותם ימי
חושך ומיתת רבים מבני ישראל, כתוב
בדברי הנבואה: 'כי הנה החשך יכסה
ארץ ועדפל לאומים', ובאותם ימי
חושך שהם ימי דין ימותו הקדושים
שמיתתם כפרתם, ואחרי כן יקומו
בתחית המתים. אבל הרשעים
שנשמותיהם מצד החיצונים, יזרקו
לחוצין.

רבי שמעון דורש את הפרשה המדברת במצות
שילוח הקן שהוא רומז על סוד הגאולה מצד
הספירות הקדושות, וכן רומז על כמה מדרגות
בבני ישראל, מי יזכה להגאל ומי ידחה ויופרש
לחוצין.

פתח ואמר - פתח רבי שמעון בענין
גאולת ישראל, ודרש על מה שנאמר: 'כי

כי יקרא קן צפור לפניך בדרך בבל עץ
או על הארץ אפרוחים או ביצים והאם
רובצת וגו', ובפסוק אחריו נאמר: 'שלח
תשלח את האם וגו', האי קרא
אוקימנא ליה - פסוק זה כבר ביארנו
אותו במקום אחר, ואיהו חד מפקודי
אורייתא גניזין - והמקרא הזה הוא
אחת ממצוות התורה הנסתרות, ואנן
אית לן ביה רוי דאורייתא גניזין -
ואנחנו, יש לנו בו סודות תורה נסתרים,
שבילין וארחין - נתיבות ודרכים
שסודות התורה נדרשים בהם, ידיען
לחבריא - הידועים לחברים לומדי
סודות התורה, באינן תלתין ותרין
שבילין דאורייתא - היודעים לדרוש
באותם שלושים ושתים מידות שהתורה
נדרשת בהם.

בזמן שיקבל המשיח את כחו ויתעורר לגאולה
יהיו בעולם הרבה אותו וניסים חדשים שלא היו
אפילו בגאולת מצרים.

אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה -
אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בנו:
אלעזר, בזמנא דיתעד מלכא משיחא -
אלעזר בני, דע כי בזמן שיתעורר מלך
המשיח, כמה אתין ונסין אחרנין -
הרבה אותות וניסים חדשים, שלא היו
בגאולת מצרים יתעדון בעלמא -
יתעוררו וימהרו לבוא לעולם.

המשיח יעלה ויכנס בהיכלות העליונים שאפילו
נשמות הצדיקים אינן יכולות ליכנס שם. ועמוד
בראש הצדיקים, ובראשי חדשים ושבתות וימים

היכלין - לעסוק בסודותיהם ולהתענג בכל אותם ההיכלות.

לפני ולפנים מכל ההיכלות יש מקום פנימי גנוז ונעלם הנקרא עדן ואין הצדיקים יכולים להתבונן בו, והמשיח נטמן בהיכלות עד שיתגלה לו מקום הנקרא 'קן צפור' ושם סוד עליית נשמות הצדיקים לגן עדן של מעלה.

לגו לגו - לפני ולפנים מכל אינון היכלין- מכל ההיכלות הללו, אית אתר אחרא - יש מקום אחר פנימי, ממיר וגניז דלא אתידע כלל - שהוא גנוז ונחבא, ואינו ידוע כלל, ואקרי עדן - והמקום הזה נקרא עדן, היינו סוד החכמה, ולית מאן דיכיל למנדע ביה - ואין מי מהצדיקים שיש לו רשות להתבונן במקום הזה, אלה הם מתעדנים משם ואינם מתבוננים בתוך ההיכלות לדעת ממי הם מתעדנים. ומשיח אנניז לבר - ומשיח עולה ונטמן בהיכלות שמבחוץ, סחרניה דההוא אתר - שהם סביב המקום הזה, עד דאתגלי ליה חד אתר - ויתגלו למשיח סודות נסתרים וממונים, עד שיתגלה לו מקום אחד דאקרי 'קן צפור' - הנקרא 'קן צפור', ואיהו אתר דבריו עליה - והוא המקום שעליו עומד ומכריו ההוא צפור דאתער בננתא דעדן בכל יומא - הציפור המתעורר בגן עדן בכל יום להכריו לנשמות הצדיקים שיעלו לגן עדן העליון.

במקום הנקרא 'קן צפור' יש בגד שרקומים עליו ציורי דיוקנאותיהם של העמים שהרעו לעם ישראל ובכבדו זה יתלבש הקדוש ברוך הוא ויפרע מהם.

טובים יכנס למקום גנוז ההיכלות העליונים לעסוק בסודותיהם ולהשתעשע בהם.

תא חזי - בא וראה מעלתו של המשיח שנכנס בהיכלות העליונים יותר מנשמות הצדיקים, בננתא דעדן דלתתא - בגן עדן התחתון, אית אתר חד גניז וממיר דלא אתידע - יש מקום אחד גנוז ונחבא שאינו ידוע, ואיהו מרקמא בבמה גוויני - והוא ארוג ומרוקם מהרבה צבעים בציורים שונים, וביה גניזין - ובו טמונים אלף היכלין דבסופין - אלף היכלות של כיסופים, שנשמות הצדיקים מתאוות אליהם. ולית מאן דעייל בהו - ואין מי שיכול להכנס בהיכלות הללו, כד משיח דאיהו קאים תדיר בננתא דעדן - לכד מהמשיח שהוא עומד תמיד בגן עדן.

וכל גנתא מסחרא ברתוכין סגיאין דצדיקיא - וכל הגן עדן מסובב במרכבות רבות של הצדיקים, ומשיח קאים עלייהו - והמשיח עומד עליהם, כי הוא ממונה עליהם ועומד בראשם, ועל - וכמו כן המשיח הוא עומד בראש כמה חילין ומשיריין - הרבה צבאות ומחנות חיילים דנשמתיין דצדיקיא תמן - של נשמות הצדיקים הנמצאות שם. ובראשי ירחי - ובראשי חודשים, ובזמני - ובמועדים, ובשבת - ובשבתות, משיח עאל בההוא אתר - המשיח נכנס באותו מקום שבו גנוזים אלף ההיכלות, לאשתעשעא בכל אינון

כדין משיח ארים קליה ובכי - ואז מרים המשיח את קולו ובוכה כנגד התחתונים, ואודעזע כל גנתא דערן - ומקול בכיו מזדעזע כל גן ערן שלמטה, וכל אינון צדיקא דתמן - וכל נשמות הצדיקים הנמצאות בגן ערן געו ובכו עמיה - צועקים ובוכים עם המשיח על חורבן בית המקדש וצרות הגלות.

געי ובכי - עוד צועק המשיח ובוכה זמנא תניינא - פעם שניה, כנגד העליונים, ואודעזע ההוא ריקעא דעל גבי גנתא - ומקול צעקת בכיו מזדעזע הרקיע הנמצא מעל גן ערן, אלף וחמש מאה רבוא משרייין עלאין - ועם הרקיע מזדעזעים ונחרדים אלף וחמש מאות רבוא מחנות עליונים שמעל הרקיע עד דממי' לנו ברסייא עלאה - עד שמגיעה צעקת בכי המשיח אל הכסא העליון.

בהשמע צעקת המשיח אצל הכסא העליון, רומז הקדוש ברוך הוא למלכות והיא באה ויושבת אצל המשיח ושלוש המידות של שלושת האבות משפיעות לה. והמשיח וכולם עולים למעלה, והקדוש ברוך הוא נשבע להם להעביר את המלכות הזדון מהעולם ולנקום נקמת ישראל. ועד נשבע להם להביא את כל המינות המיועדות לעם ישראל. ואז שב 'קן צפור' אל מקומו והמשיח חוזר ונממן בו כפי שהיה נשמתו ממונה שם קודם שניתנה בגופו.

כדין - ואז, כשמגיעה צעקת בכי המשיח אל הכסא העליון, קודשא בריך הוא רמיו לההוא צפרא - הקדוש ברוך הוא רומז לאותה הצפור, ועאל לההוא קן דיילה - והציפור נכנסת לתוך הקן שלה,

ובההוא אתר - ובמקום ההוא הנקרא 'קן צפור', מרקמן דיוקנין - יש מלבוש שעליו רקומים ציורים דכל שאר עמין - של כל שאר עמי הגוים דאתכנשו עלייהו דישראל - שהתקבצו לעלות על עם ישראל לאבאשא לון - כדי להרע להם, והקדוש ברוך הוא עתיד להתלבש בבגד זה, ולדון בו את העמים ולהפרע מהם.

המשיח נכנס למקום הנקרא 'קן צפור' ורואה שם את האבות המבקשים על בנין בית המקדש, ורואה את רחל אמנו שאינה רוצה להתנחם עד שישוכו בניה מגלותם. ואז המשיח בוכה ועמו בוכים כל הצדיקים שבגן ערן עד שמגיעה הצעקה אל הכסא העליון.

כשנתגלה למשיח המקום ההוא הנקרא 'קן צפור', עאל בההוא אתר - נכנס המשיח באותו מקום, זקף עיניו - ומרים את עיניו, וחזי אבהן - ורואה את שלושת האבות, דעאלין בחרבן בית אלהא - הנכנסים אל המקום הנקרא 'קן צפור' בזמן חורבן בית האלוקים להתפלל עליו שישוכו ויבנה, עד דחמי לרחל - עד שהמשיח רואה את רחל המבקשת על הגאולה דדמעהא באנפהא - ודמעתה על פניה, וקודשא בריך הוא מנחם לה - והקדוש ברוך הוא מנחם את רחל, ולא צביאת לקבלא תנחומין - אך רחל אינה רוצה לקבל את התנחומים עד שישוכו בניה מהגלות, כמה דאת אמר - כמו שכתוב: 'מאנה להנחם על בניה', כי רחל אינה רוצה לקבל תנחומים על בניה הגולים.

אחת בפני עצמה ויתחברו זו לזו כסדרן להיות כולם בשלמות אחת.

ובזמנא דיתער קודשא בריך הוא - ובאותו הזמן שיתעורר הקדוש ברוך הוא לאתקנא עלמין - לתקן את כל העולמות, ואתנהירו אתון - ויאירו ארבע האותיות דשמיה - של שם הוי"ה הקדוש בשלימו - ויתמלאו בשלמותם, ועל ידי זה יוכלו לשוב ולהתקשר זו עם זו, יו"ד בה"א - אות ה' תתחבר עם אות ה', (לאתקנא) וא"ו בה"א - כדי לתקן ולחבר אות ו' ואות ה', למהוי בלא בשלימו חד - כדי שיהיו כולן בשלמותן מקושרות כאחת.

אז יתעורר כוכב תפארת יעקב ויהיה לוהט מאש לעיני כל העולם, ושלחבת אש מצד הגבורה תקום ותעמוד לנגד כוכב התפארת במשך ארבעים ימים. בסוף ארבעים הימים יעשו מלחמה כוכב יעקב ושלחבת הדין והאש תתגבר כנגד הכוכב, ואז יתקשר הכוכב בחסד מהמדות העליונות והחסדים יתגברו על הדינים החיצונים, והתפארת יעשה דרכים ביסוד ליחד את המלכות.

כדין יתער חד כבבא - ואז יתעורר כוכב אחד, שהוא כוכב יעקב דחילא - וכוכב הזה הוא התפארת שהוא נקרא נורא, באמצע רקיעא - ומקומו באמצע הרקיע, כנון ארגונוא - והוא בצבע כעין מראה ארגמן, להיט ונציץ כיממא - והכוכב הזה לוהט מאש ונוצץ אפילו ביום, לעיניהם של כל בני העולם.

הנקרא 'קן צפור', ויתבא לגבי משיח - ויושבת אצל המשיח, וקרי מה דקרי - וקוראת מה שקוראת, ואתער מה דאתער - ומתעורר מה שמתעורר עד דמגו כרסייא קדישא - עד שמתוך הכסא הקדוש, אתקרי תלת זמנין - נקראים שלוש פעמים, ההוא 'קן צפור' - אותה מידה הקראת 'קן צפור', ומשיח - והמשיח שה'קן צפור' יושבת אצלו, וכלא סלקין לעילא - וכולם עולים למעלה. ואומי לון קודשא בריך הוא - והקדוש ברוך הוא נשבע להם, לאעברא מלכו חייבא מן עלמא - להעביר מהעולם את מלכות הודון והרשעה העולמים העליונים, על ידא דמשיח - על ידי מלך המשיח, ולנקמא נקמין דישראל - ולנקום את נקמות עם ישראל בעולמות התחתונים.

וכל אינון מבוון - עוד נשבע הקדוש ברוך הוא על כל אלו הטובות, דומין קודשא בריך הוא למעבד לעמיה - שהקדוש ברוך הוא עתיד לעשות לעמו. ותב ההוא 'קן צפור' ומשיח לדוכתיה - ואז אותו 'קן צפור' והמשיח חוזרים למקומם. ותב משיח ואתגניז בו ההוא אתר - וישוב המשיח ויטמן בתוך המקום הנקרא 'קן צפור', במלקדמין - כפי שהיתה נשמתו טמונה ב'קן צפור' קודם שירדה ונכנסה בגופו.

באותו הזמן הקדוש ברוך הוא יתקן את כל העולמות וארבע אותיות שם הוי"ה יתוקנו כל

צעטיל קטן

מדינו הרב רבי אלימלך מליזענסק זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אתם האדם וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או שוכב על ממתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאילו אש גדול ונורא בוער לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם יתברך שובר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע ובברכה ראשונה של שמונה עשרה יתרה בנזכר לעיל, ועוד יכוין אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עינים קשים ופשטו עורו מבשרו להפחיש חס ושלום ביחודו, יסבול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר בדעתו ומחשבתו כאלו עושין לו בנזכר לעיל, ובזה יצא ידי חיוב קריאת שמע ותפלה בדין.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש יכוין בנזכר לעיל, ובשיתחיל להרגיש תענוג גשמי יצויר במחשבתו בנזכר לעיל,

ותיכף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל מהרגשת תענוג גשמי הזה שהוא מהצרעת משכא דחורא, ופך יאמר. וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חוטפין אותו רוצחים באמצע אכילה והיחוד הקדוש לעשות לו העינים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם יתברך יותר מתענוג גשמי הזה, אך יזהר שיהיה דובר אמת בלבבו ושהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת נמור, ולא ישטה את עצמו להיות כגויב דעת עליונה חס ושלום.

שבחי הר"ן יז

גם אמר שהזווג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אהרבה יש לו יסורים מזה ממש כמו יסורי תנינוק בשעת מילה. כי ממש יסורים אלו יש להצדיק בשעת זיווג ויותר מזה. כי תנינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת יסוריו גדולים מתנינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדשנו של עצמו נבנה עוד יותר ויותר.

קדושת הברכה

| חברה - זה קצות החושן |

כסף בבנקים ובסוף באו ולקחו להם את הכסף.

ואם יתנו צדקה "לא תהיה מושכלה ועקרה בארצך" (שמות כג, כו), ה' מבטיח שלא יהיה עקרות, "את מספר ימיו אמלא", ואם לא יתנו צדקה "ותרה אפי והרגתי אתכם בחרב והיו נשיכם אלמנות ובניכם יתמים", ולא מבינים למה היתה שואה? למה? הרי היו צדיקים אדירים? אבל אנשים לא הלכו כספים, לא נתנו צדקה, אנשים מתו מרעב, התמוטטו מרעב, וחתנים וכלות לא יכלו להתחתן, אנשים בכו, ברגע שאדם מוריד דמעה אז השני מת על המקום, הוא ישר מת.

"לא תאמץ את לבבך, ולא תקפץ את ידך", יש לאו לא לקפוץ, יש לאו מיוחד שאסור לעשות ככה (- תנועת אגרוף). "להכות באגרוף רשע" (ישעיהו נח, ד), למה מכים? כי אתה לא מלך, אתה לא נותן, אתה קופץ את היד, אז נהיה אגרוף רשע, אתה בורא אגרוף רשע, משחיתים, כל פעם שאתה לא נותן צדקה, ברגע שאדם קופץ את ידו - מישחו מבקש ממך צדקה ואתה לא נותן לו אתה עובר על לאו מיוחד שלא לאמץ את הלב ולא לקפוץ את היד, ואז זה להכות באגרוף רשע, אתה בורא אגרוף רשע, כשאתה עושה ככה אתה בורא לעצמך אגרוף רשע, שאתה בורא 3,280 משחיתים, א' ג' ו' אלפים, ר' פ' זה 280, את זה אומרים לפני ליל הסדר באגרת שכתב רבי שמשון מאוסטרופולי, זה הכל בשביל שאת המצרים הכו 3,280 משחיתים,

פרשת ראה, "ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה" (דברים יא, כו), הברכה זה רק קצות החושן, אם אדם לומד גמרא בלי קצות החושן הוא לא מבין כלום, כל גמרא, אם זה גמרא בבא קמא, הכנס.

הרב שליט"א מקריא את נושאי הפרשה: "ברכה וקללה", "שנת השמטה", "דבר עם לבבך בליעל", אדם לא רוצה להלוות, אדם מפחד שלא יחזירו לו, יש לו כזה פחד, זה נקרא דבר בליעל, אדם הוא לא מלך כסף כשיש לו בבנק מאה אלף שקל, הוא מפחד להלוות, אולי לא יחזירו, הוא מפחד להלוות, אז יתקיים בו חס ושלום "והיו נשיכם אלמנות ובניכם יתמים" (שמות כב, כג), אדם רוצה לחתן את הבת שלו, את הבן שלו, חסר לו מאה אלף, החתנה עומדת להתבטל, הוא הולך ובוכה בכותל, בוכה בקבר רחל, ואתה מחזיק אצלך מאה אלף, אתה אומר: מי אומר שיחזיר לי? מי אומר שיהיה לו? מי אומר שכתה וכתה? אז ה' אומר תדע לך "אם ענה תענה אתו כי אם צעק יצעק אלי שמע אשמע צעקתו" (שם, שם כב), עכשיו הוא הולך לכותל ובוכה, הולך לקבר רחל ובוכה, נוסע למערת המכפלה ובוכה, אנשים מפחדים להלוות לו, יש להם את הכסף, מפחדים, עכשיו העני לא מוחל על זה, ה' הוא לא מוחל, הוא לא יכול למחול, "ה' לא יאבה סלח לו" (על פי דברים כט, יט), ותרה אפי בכם, ובגלל זה היה שואה, אנשים החביאו

לעבד שִׁירוֹן לִפְנֵי הָעֵנִי אִז הוּא – הַלֵּל רֵץ
בְּעֵצְמוֹ לִפְנֵי מְדַכֶּת הָעֵנִי שְׁלוֹשׁ מִיל (כְּתוּבוֹת
ס"ז ע"ב), או שְׁלוֹשׁ פְּרָסָאוֹת, כָּאֵן בְּקֶאֱדוֹ
בִּירוּשָׁלַיִם הָעִתִּיקָה, כִּי עַל כָּל צֶעֶד צִירִךָ תִּמִּיד
מִיִּשְׁהוּ שִׁירוֹן לִפְנֵיךָ, אַחֲרֵת אֵי אִפְשָׁר לַעֲבוֹד
– הַמְּדַכֶּה לֹא עוֹבֶרֶת, תִּקְנָה לוֹ סוֹס, תִּקְנָה לוֹ
עֶבֶד, תִּקְנָה לוֹ מְרֻצֵּם תִּקְנָה לוֹ, שֶׁהוּא יוֹכֵל
לִיסוֹעַ לַשּׁוֹדָה, אַחֲרֵי הָרֵב, אֲבָל לֹא שׁוֹהַ יִשְׂרָף
בְּאַמְצֵעַ הַדֶּרֶךְ, אַחֲרֵי 120 זֶה כֶּבֶר הַמְּנוּעַ נִשְׂרָף,
200 זֶה כֶּבֶר ה' יִרְחֵם, "וְשִׁלַּחְתִּי אֶת הַצֶּרֶעָה
לִפְנֶיךָ" (שְׁמוֹת כג, כח), ה' יִשְׁלַח לָךְ אֶת הַכֹּל,
הַכֹּל יַעֲשֶׂה לִפְנֶיךָ, אִתָּה תִּתֵּן לָעֵנִי אֶת הַכֹּל גַּם
אֲנִי יִתֵּן לָךְ אֶת הַכֹּל, תִּתֵּן לוֹ סוֹס, תִּתֵּן לוֹ עֶבֶד,
מְדַבְּרִים שֶׁעֲכָשִׁיו יֵשׁ לָךְ כֶּסֶף בִּבְנוֹק תִּקְנָה לוֹ
אִפִּילוֹ סוֹס, תוֹצִיא אֶת הַכֶּסֶף, אֵל תִּקְפֵּץ, בְּגִלְל
זֶה בָּאָה שׁוֹאָה. (אֲרָזִי הַלְּבֹנָן ג').

אִתָּה מֵאֲמִין אֶת הַלֵּב, אִתָּה סוֹגֵר אֶת הַלֵּב, אִתָּה
קוֹפֵץ אֶת הַיָּד, סוֹגֵר אֶת הַיָּד לֹא לִתֵּת, אִתָּה
מִחְזִיק אֶת הַכֶּסֶף בְּכִיס, מִחְזִיק אֶת הַכֶּסֶף חֹזֵק,
יֵשׁ לָךְ 'חֹזְקָה' עַל הַכֶּסֶף, בְּאוֹתוֹ רָגַע אִתָּה בּוֹרָא
אֲגֵרָף רִשְׁעִי, וְזֶה שֶׁל הַנֶּאֱצִים, שֶׁל הָאִירָאִנִּים.

"לֹא תִקְפֵּץ", יֵשׁ לֹא מִיּוֹחַד לֹא תִקְפֵּץ וְלֹא
תֵּאֲמִין, וְכֹל זֶה כְּתוּב בַּפְּרָשָׁה, "פֶּתַח תִּפְתַּח אֶת
יָדְךָ", תִּפְתַּח אֶת הַיָּד, תִּפְתַּח אֶת הַלֵּב, תִּתְחִיל
לִפְתּוֹחַ אֶת כָּל הַמְּסַכִּים, אִתָּה בּוֹרָא לָךְ מְסַכִּים,
בּוֹרָא לָךְ מְסַכִּים לְלִמּוּד, אִתָּה לֹא מִבֵּין קִצּוֹת
הַחֲשׁוֹן וְעַל יְדֵי הַצִּדְקָה יִפְתַּח הָרֹאשׁ, לְנִתּוֹן
תִּתֵּן לוֹ דֵּי מַחְסוֹר – אִפִּילוֹ סוֹס תִּקְנָה לוֹ, מֶה
שֶׁרִשְׁ"י (עַל הַפְּסוֹק) אוֹמֵר, סוֹס לְרֶכֶב עָלָיו,
וְגַם עֶבֶד, הַלֵּל הִיָּה שׁוֹכֵר עֶבֶד שִׁירוֹן לִפְנֵי עֵנִי
אִתָּה בֶּן טוֹבִים וּפְעַם לֹא הִיָּה לְהַלֵּל כֶּסֶף לְשִׁלֵּם



מִדּוּשֵׁת הַצְדִּיקִים

מערת המכפלה |

בערב ראש חודש אלול

מתחדש. [אדם] אם הוא מקרב לצדיק האמת הוא מתחדש בכל שנה. הוא כבר אדם חדש לגמרי, זה כבר שמש חדשה. כי זה לא כמו שחושבים שזה אותה שמש ואותה ירח, כל שנה זה כבר שמש [חדשה] "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית".

לכן שמגיע חדש אלול – בתולה, שזה ממש לדה חדשה לגמרי, זה יצירה חדשה, אלול זה בריאה חדשה. כי בכ"ה אלול נברא העולם, חמשה עשר – אומר הבני יששכר – באב ארבעים יום קדם. כמו חמישה עשר בשבט זה ארבעים יום לפני כ"ה אדר. כל זה מסביר רבי אליעזר הגדול שהעולם נברא בכ"ה אלול, א' תשרי זה אדם הראשון,

לכן בחברון, חיים כלם להיות בחברון איש לא יעדר! שלא יקרה כזה שאדם לא הגיע לאלול. חיים ביום חמישי בלילה להיות כל עם ישראל! על כל כותזי ופלגיו, לא משנה כלם זה איש אחד! כאיש בלב אחד, כאיש אחד! "שכם אחד על אחיך" (בראשית מ"ח כ"ב) – כתוב אצל יוסף הצדיק, כי יוסף נמצא איפה שכלם נמצאים. אומר הירושלמי רב הונא נכנס לבית של ר' חייא, הוא ראה את יוסף הצדיק. איפה שהצדיקים שם נמצא יוסף הצדיק, זה כמו לסוע לשכם. עכשו שנוסעים לחברון לעצרת, שזה עצרת של ראש השנה, ממשיכים את כל התקונים של ראש השנה, ומתכפרים כל העוונות – מי שעושה תשובה שלמה באמת. (שעור שנמסר ביום ראשון כ"ד אב לקראת העצרת במערת המכפלה בערב ראש חדש אלול

התפלה הכי מתקבלת זה במערת המכפלה, בפרט בערב ראש חדש אלול. שכל כלל ישראל מתכנסים בערב ראש חדש אלול. שאז התפלה מתקבלת ביותר, זה כמו ראש השנה ממש. כמו הרב'ה אומר שמי שבא אליו כבר לסליחות, אז זה כמו שהוא בראש השנה – די ועלט ואלט געויןטשן אזא ראש השנה, אזוי וויא ביי אייך ערב ראש השנה. (ע' חיי מוהר"ן ש"ה). הוא אומר זה הראש השנה האמתי, ראש חדש אלול זה כבר, אנחנו זוכים לקדם את אלול, שהזקנים היו מתעלפים. ר' יצחק ברייטער היה מתעלף, שהוא היה מברך את החדש הוא היה אומר 'אלול', והוא כשהוא היה אומר 'אלול הוא היה מתעלף.

וככה אצל כל הליטאים, כל הראשי ושיבות היו מתעלפים שהיו אומרים אלול, והתלמידים שלהם היו מתחבאים מתחת לשלחנות, מתחת לספסלים מרב פחד. כשאומרים אלול! אז כל הגוף רועד! כל הגוף רועד!

אז לכן אלול זה לא, לו, – פעמים לו, כי באלול אנחנו רואים "נכון עלילות לו" שה' עושה עלילות, כל יום עלילות חדשות. כל שנה חדשה לגמרי, כל שנה היא יותר חדשה מהשנה הקודמת. כי העולם הולך שענה ושענה, [יפה ויפה ע' שיחות הר"ן ש"ז]. אפלו שהדורות יורדים, אבל הנשמות נמוכים יותר, שאמלא היינו קרובים לשבירה היינו טובים. כי השכינה זה הצדיק, והצדיק

מילתא דבר יחותא

מה הוא רצה...



6: מתי נזכר שצריך להוריד את הפח: 0% -
כשאני יוצא מהבית 100% - כשאני חוזר לבית.



7: עזבו אתכם מוויז. יש עכשו פקקים מאיפה
שאתם עכשו, עד לאיפה שאתם צריכים להגיע.



8: לכל אחד יש את החבר הזה, שאסור לספר לו
בדיחות בלילה. כי כשהוא יבין, הוא יכול להעיד
את כולם...



9: גם בכור של האטום האירני האדם הכי חשוב
הוא זה שמחזיק את השלט של המזון.



10: מדהים איך בשיחה ללא קליטה. הדבר
היחיד ששומעים ברור זה: "אין לי קליטה. נדבר
אחרי זה".

1: אבא אחד הגיע לביקור בתלמוד תורה, וראה
שהמורה של הבן שלו מלמד אותו לקרוא קדיש
מהסידור. האב התעצבן: אני עדיין בחיים, למה
שילמד להגיד קדיש?! ענה המורה: עד שהוא
ילמד להגיד קדיש - אתה לא תהיה בחיים...



2: איזה ילד אמר: בשבילי, אבא שלי הוא כמו
אלוקים. חברו שאל אותו: אז למה אתה לא
מקשיב לו? ענה הילד: כי אני לא דתי....!



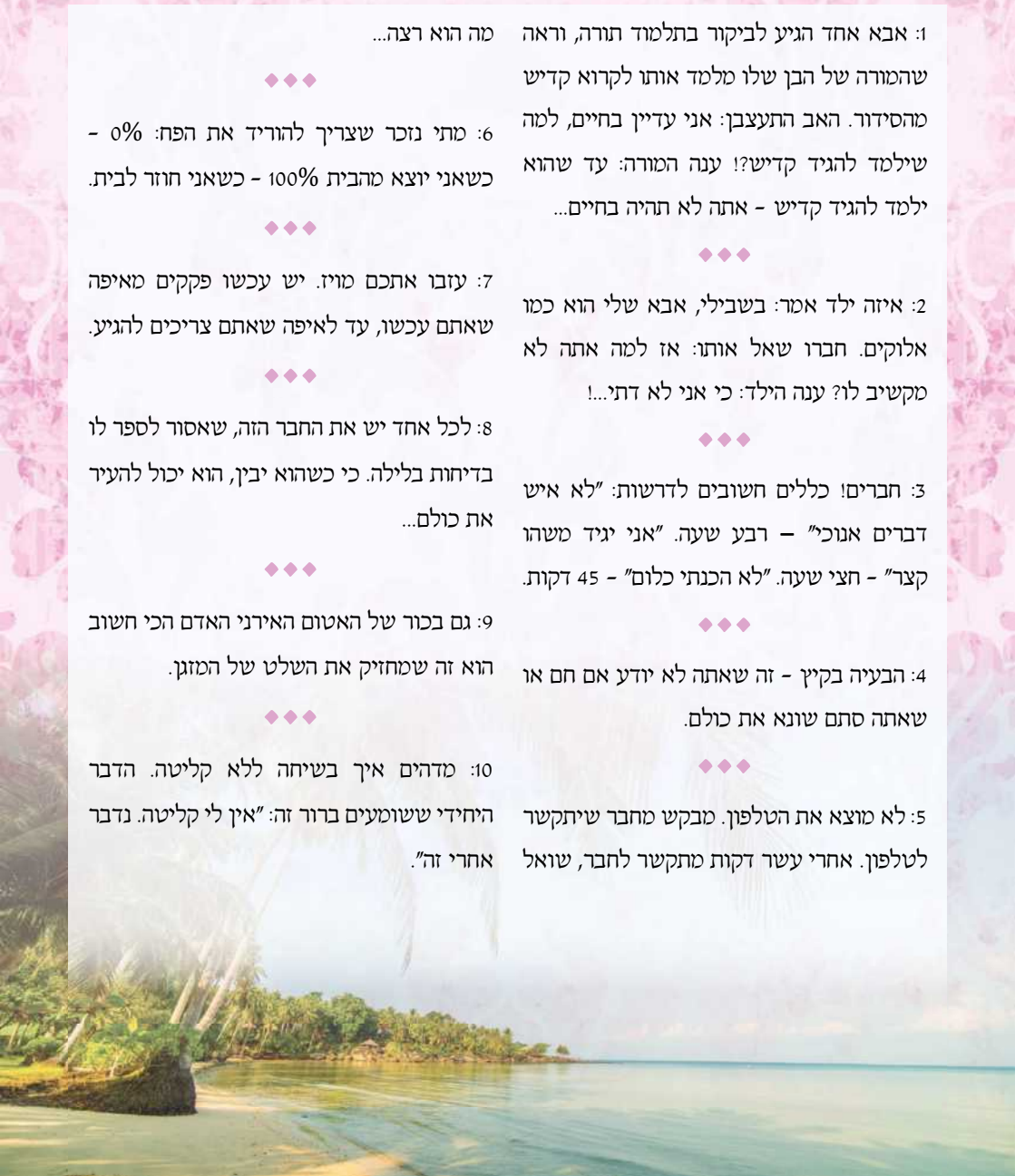
3: חברים! כללים חשובים לדרשות: "לא איש
דברים אנוכי" - רבע שעה. "אני יגיד משהו
קצר" - חצי שעה. "לא הכנתי כלום" - 45 דקות.



4: הבעיה בקיץ - זה שאתה לא יודע אם חם או
שאתה סתם שונא את כולם.



5: לא מוצא את הטלפון. מבקש מחבר שיתקשר
לטלפון. אחרי עשר דקות מתקשר לחבר, שואל

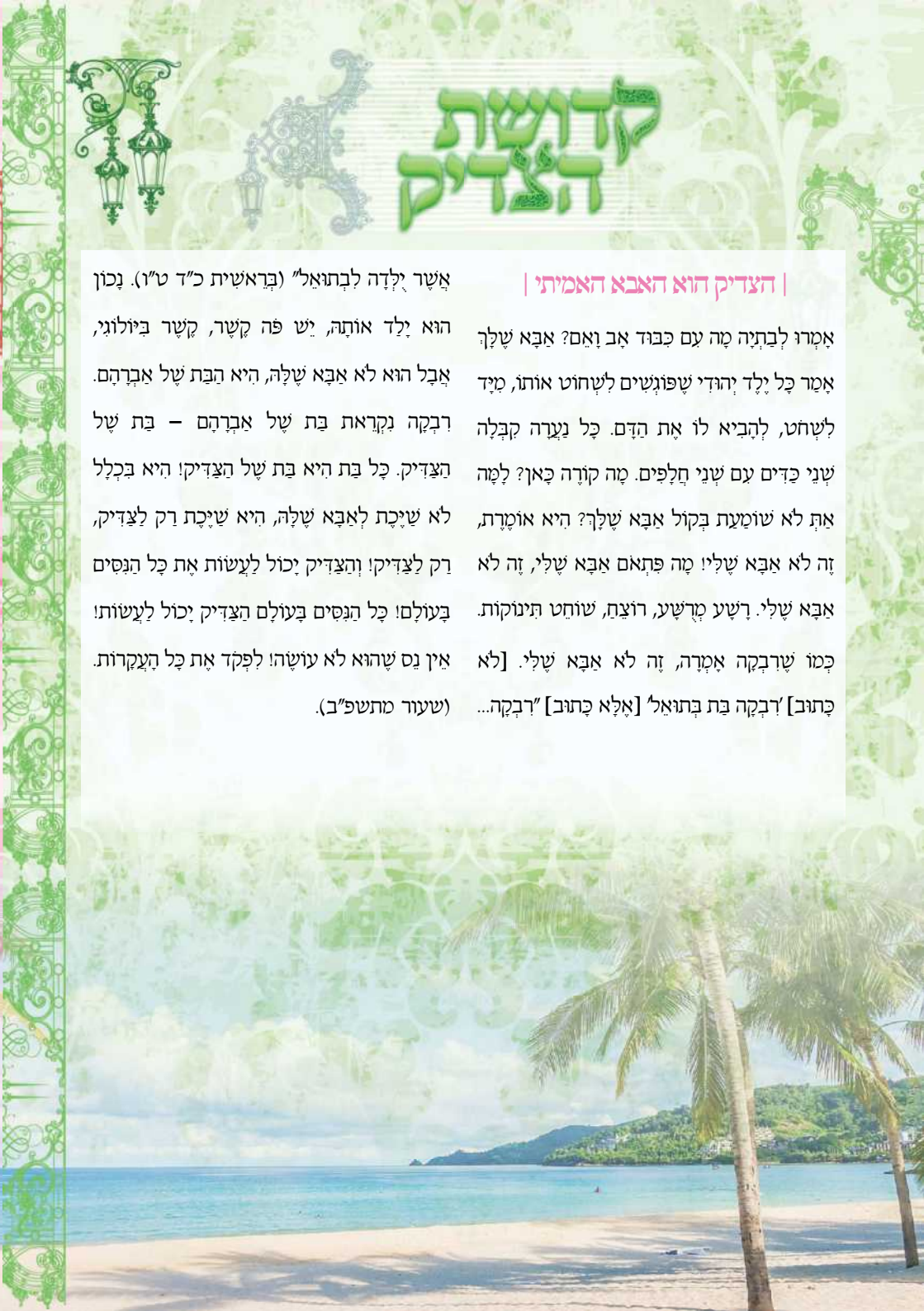


קדושת הצדיק

| הצדיק הוא האבא האמיתי |

אשר ילדה לבתואל" (בראשית כ"ד ט"ו). נכון הוא ילד אותה, יש פה קשר, קשר ביולוגי, אבל הוא לא אבא שלה, היא הבת של אברהם. רבקה נקראת בת של אברהם – בת של הצדיק. כל בת היא בת של הצדיק! היא בכלל לא שיכת לאבא שלה, היא שיכת רק לצדיק, רק לצדיק! והצדיק יכול לעשות את כל הנסים בעולם! כל הנסים בעולם הצדיק יכול לעשות! אין נס שהוא לא עושה! לפקד את כל העקרונות. (שעור מתשפ"ב).

אמרו לבתיה מה עם כבוד אב ואם? אבא שלך אמר כל ילד יהודי שפוגשים לשחוט אותו, מיד לשחט, להביא לו את הדם. כל נערה קבלה שני כדים עם שני חלפים. מה קורה כאן? למה את לא שומעת בקול אבא שלך? היא אומרת, זה לא אבא שלי! מה פתאום אבא שלי, זה לא אבא שלי. רשע מרשע, רוצח, שוחט תינוקות. כמו שרבקה אמרה, זה לא אבא שלי. [לא כתוב] רבקה בת בתואל' [אלא כתוב] "רבקה..."



היציג



| צריך לשיר ולנגן עם הילדים |

נח כתוב "לפיד בוז לעשתות" (איוב י"ב ה') היה צועק עליהם "לפיד בוז" יהיה לכם גיהנום, את מי מענין הגיהנום, עכשו אדם בתוך התאווה שלו, בתוך היצר הרע שלו, בתוך השטויות שלו הבלבול שלו לא מענין אותו שום דבר. הוא בתוך השטויות, הוא לא יכול לצאת מהשטויות. צריכים לנגן לפניו, כמו שאמר איוב "ויהי לאבל כנרי וגנבי לקול בכים" (שם ל' א') הוא אומר לא נגנתי בכנור. (שעור מתשפ"ב).

אדם הראשון היה צריך להחזיר את כל העולם בתשובה, היה לו מליאדים של ילדים. הוא חי תשע מאות ששים שנה, הוא היה צריך להחזיר בתשובה, את כל הילדים. לשיר אתם, לעשות אתם מלכה, לעשות אתם תפלת שחרית שש שעות, אז כלם היו עושים תשובה. הוא רק סתם ראו הוא סתם משעמם להם הוא היה סבא משעמם.



קדושת הבית

| הנשים היום – מדור המדבר |

המדבר, האר"י מביא בפרשת שמות בספר הליקוטים שיורדות נשמות של דור המדבר ולכן היום כל הנשים למדניות כל הנשים לומדות והכל זה לא היה דבר כזה נשים לא ידעו א' ב', עד לפני מאה שנה אשה לא ידעה א' ב' לא ידעה איך להחזיק סידור, ר' לוי יצחק אומר שאם היא מחזיקה את הסידור הפוך זה מראה שלא למדו אותה להתפלל אז לכל הפחות להחזיק סידור הפוך, אבל היום... אז אומר האר"י שהיום כל הנשים הם היו במתן תורה הנשים היום הם כולם היו במתן תורה ועל הנשים לא נגזרה גזרת המרגלים. (שעור מתשפ"ב).

כתוב "וּבְאֵלֶּה הָיָה אִישׁ" (במדבר כו, סד), נשים נשאו אבל גברים לא נשאו כי הנשים היו כולם נביאות אז רש"י אומר כאן בפרשת פנחס נקרא את זה ב"ז בתמוז כתוב ובאלה לא היה איש מה הפירוש לא היה איש אומר רש"י שכל האנשים מתו רק נשאר יהושע וכלב אבל הבנות נשאו כן, כי כולם היו נביאות, במדבר כולם היו נביאות דרגה של נביאות כולם האמינו שיהיה ניסים אז לכן בזכות נשים צדקניות יצאו ממצרים. עכשיו האר"י אומר יורדות הנשמות של דור



קדושת התורה

| התורה נתנה במדבר |

והכרמל היו שני מרדנים, שני חצפנים, אחד קראו לו תבור אחד קראו לו כרמל. הם אמרו, אנחנו לא וזים אחורה, מתקדמים להר סיני מתקדמים למדבר.

מדבר ממש, התורה נתנה במדבר, מקום שאין צמח, אין כלום אין עשב. מדבר ממש שאין כלום, בשביל לדעת שאדם הוא מדבר, אדם הוא מתחיל מחדש! אדם מתחיל ללמד תורה כמו רבי עקיבא, בגיל ארבעים יכול להתחיל לדעת את כל הש"ס. בגיל ארבעים כבר ידע את כל הש"ס, וכל התורה עברה דרך רבי עקיבא. ואמר לו רבי אליעזר אם היית בא לכל השעורים, היית נצל מהמסירות של ברזל. כי היה לו ניצוץ מזמרי. (שעור מתשפ"ב).

על הכרמל הודידו אש מהשמים, הכרמל בעצמו עף באויר.

הכרמל לא ותר, "כי תבור בהרים וככרמל בים" (ירמיהו מ"ו י"ח), הכרמל היה בתוך הים. מצאו מאבנים, של דגים סרטנים. מצאו מאבנים, ראו שזה מה שהים פעם כסה את הכרמל. "כי תבור בהרים וככרמל בים יבוא" הכרמל עף באויר, התבור עף באויר כלם עפו. האורסט.

ה' אמר לו "למה תרצדון הרים גבגבים" (תהלים ס"ח י) כלם ללכת, כלם ללכת, כלם אחורה. אחורה פנה, כלם אחורה פנה, כלם לחזור למקום שלהם. מה אתם רצים? התבור



קדושת המידות

| הכנרת הקישון והכרמל |

ה' אומר לו תברח מפה, יהורם זה אחר כך הוא לא מפחד מהמלך אומר לו אתה תמות, יוצא ש850 איש זה בדיוק 21,250 שנים בית סוחר כלא, אני ראיתי את ההחלטה שלו 21250 ועוד מאה עוד 2500 זה 23,750 שנים אדם צריך להיות בכלא, זה לא פשוט אז אליהו הנביא קיבל כלא של 23,750, עכשיו מי יציל אותו אז אליהו הנביא אז הוא אומר למלך תדע לך שאתה תמות אז מה הוא מפחד מאיזבל, [כמו שכתוב:] "וַתִּשְׁלַח אֵיזֶבֶל מֶלְאָךְ אֶל אֱלֹהֵיוֹ לֵאמֹר כֹּה יַעֲשׂוּן אֱלֹהִים וְכֹה יוֹסְפוּן כִּי כַעַת מִתָּר אֲשִׁים אֶת נַפְשְׁךָ כִּנְפֶשׁ אֶחָד מֵהֶם" (מלכים א' יט, ב), מי זה אחד מהם זה נדב ואביהוא.

כי נדב ואביהוא חיים וקיימים הם מתעברים בכל שנה במי שזוכה והם מורידים אש מהשמים הם היו צריכים להוריד אש אז הם הורידו אש בהר הכרמל כל העניין של הר כרמל זה להוריד אש מהשמים אדם חייב לעלות על הכרמל לכל הפחות פעם בשנה לעלות על הכרמל לעלות על הפסגה הכרמל זה אחרי האוניברסיטה זה הפסגה, הבית ישראל היה הולך שם כל יום היה הולך שם הבית ישראל הוא היה הרב של חיפה כל יום הולך עד האוניברסיטה הולך על ההרים למעלה מאחוזו, אז לכל הפחות ללמוד מהבית ישראל ללכת על הכרמל כל יום אז בכרמל ירד אש מהשמים כולם ראו אש מהשמים ויפלו על פניהם כולם ראו את האש. (שעור מתשפ"ב).

ואצל סיסרא זה היה כוכבי שביט שכל המרכבות התלהטו באש אז כולם קפצו לקישון נחל קדומים, קישון, צריכים לטבול קישון אז אדם טובל בקישון אז נמחלים לו כל העוונות, כתוב "וַיִּמָּחַה עַל כֶּתֶף יָם כְּנֶרֶת" (במדבר לד, יא) בפרשת דברים מה זה מחה שמי שטובל בכינרת נמחלים לו כל העוונות מה זה מחה מה שייך פה מחה מדברים על הגבולות בפרשת דברים אז אומר האר"י מחה זה שמי שטובל בכינרת נמחלים עוונותיו לכן כתוב מחה, אותו דבר בקישון מי שטובל בקישון אבל צריכים לטבול במקור של הקישון בהתחלה כי השאר זה רק ביוב אז מי שטובל בקישון, היינו טובלים שם כל יום היינו טובלים עוד לפני שנהיה ביוב.

הקישון שם שחטו 800 אנשים חפים מפשע 850 יש על זה כתבי אישום אחרי זה הוא (- אליהו הנביא) שחט עוד מאה, מאה הוא הוריד להם אש מהשמים הגיעו מאה חיילים הם הגיעו בקבוצות חמישים חמישים אז אמרו "אִישׁ הָאֱלֹקִים הַזֶּה דָּבָר רָדָה" (מלכים ב' א, ט) אליהו הנביא אמר אני איש אלוקים תרד אש מהשמים אם אני איש האלוקים אז הגיע השלישי כבר התחנן נפל על הברכיים בכה אמר תרחם עלי על השלישי אמר עליך אני מרחם לכבודך אני יורד הוא בא למלך אמר לו המלך אתה תמות.

אם הוא לא פחד מהמלך מה הוא פחד מאיזבל

המלחמה באוקראינה



יהודי מת בכלא באוקראינה, יהודי נוסף נידון למאסר על פוסט

יהודי מצא את מותו בכלא לאחר שלטענת עורכת דינו הוכה למוות, יהודי נוסף קיבל עונש חמור מאוד על פוסט

רוסיה: ספר לימוד חדש נכתב לשנת הלימודים הקרובה בנושא המלחמה

ילדים רוסים נאלצים ללמוד שקרים בוטים ותעמולה על מלחמת אוקראינה כדי לעבור בחינות. כעת ילמדו התלמידים כי אוקראינה היא "מדינה אולטרה-לאומית" שבה "כל התנגדות לממשלה נרדפת" ו"אופוזיציה אסורה". משהו שכנראה מתאים יותר לרוסיה של פוטין



האוקראינים נאבקים קשות מול הרוסים: "זו התקופה הקשה ביותר במלחמה"

פסימיות במערב לאחר שני חודשי לחימה "לא שברו" אפילו את קו ההגנה הראשון. במערב מבינים כי למרות אספקת הנשק הרבה: "הציפיות מקייב היו מוגזמות" | המתקפה לא רשמה הישגים משמעותיים למרות האבדות הכבדות



רוסיה: רק כניעת קייב יכולה לשים קץ למלחמה באוקראינה

מוסקבה מאשרת שרק "כניעה של קייב" תשים קץ למלחמה. משרד החוץ הרוסי הדגיש את הצורך "להכיר במציאות החדשה בשטח" במזרח ובדרום אוקראינה ו"להבטיח את פירוק אוקראינה מנשקה"



המפעל שהופץ סמוך למוסקבה: היה שותף בבניית מטוס חמקן

עיתונאים רוסים עצמאיים גילו כי מאז 2019 מעורב המפעל "זגורסק" בפרויקט של מפציץ אסטרטגי מהדור הבא | באירוע נהרגה אישה ועוד 42 בני אדם נפצעו

57% מהרפובליקנים בניו המפשיר יצביעו לטראמפ גם אם יהיה בכלא

סקר חדש מגלה כי 62% מהרפובליקנים בניו המפשיר אמרו שהם יצביעו לטראמפ גם אם יורשע בעבירה פלילית. 57 אחוז אמרו שהם יצביעו לטראמפ גם אם הוא יהיה בכלא ביום הבחירות

שרד 35 שעות על סירה הפוכה בלב האוקיינוס

צעיר תושב פלורידה שרד במשך 35 שעות על חלק מסירתו שהתהפכה ונשברה כשהוא ללא כלור ושום אמצעי קשר להזעיק עזרה | אביו סיפר כי הוא נמצא כשהוא מפוחד

האם צפון קוריאה גנבה נתונים רוסיים כדי לפתח טילים בליסטיים?

הרוסים חושדים כי האקרים מצפון קוריאה פרצו לחברה רוסית שמייצרת טילים ההיפרסוניים ברוסיה. הדיווח על הפריצה מגיע זמן קצר לאחר שבחודש שעבר שר ההגנה הרוסי סרגיי שויגו ביקר בצפון קוריאה לרגל יום השנה ה-70 למלחמת קוריאה



סאנדיי טיימס: משמרות המהפכה הפכו לאיום הגדול ביותר על בריטניה

מנהיג צפון קוריאה הורה להכפיל את ייצור הנשק האסטרטגי

מנהיג צפון קוריאה קים ג'ונג און הורה למפעלי נשק - להגביר את קצב הייצור. ההוראה הגיעה שבוע לאחר שקים השתתף במצעד צבאי ענק לציון 70 שנה להפסקת מלחמת קוריאה ב-27 ביולי



חיל הים של משמרות המהפכה קיבל "ציוד אסטרטגי חדש"



ציוד ומערכות צבאיות חדשות תוצרת איראן נמסרו לכוחות הצי של משמרות המהפכה האסלאמית בשבת. חיל הים של משמרות המהפכה גם קיבל משלוח של משאיות המצוידות במשגרי טילי שיוט, בשילוב מערכות מכ"ם ומאות טילי שיוט בליסטיים בטווחים שבין 300 ל-1,000 קילומטרים



עורך דינו לשעבר של טראמפ: "חתנו קושנר הלשין עלי"

מייקל כהן, עורך דינו לשעבר של טראמפ שהפך לאויבו, אמר שהוא בטוח שבעלי ברית מרכזיים של טראמפ העידו נגדו. הוא אמר שחתנו של הנשיא לשעבר העיד נגדו כמו גם עורך דינו לשעבר רודי ג'וליאיני

תחיית הימין הקיצוני איום על החיים היהודיים בגרמניה

נציב האנטישמיות של גרמניה התבטא על העלייה בתמיכה במפלגה האנטישמית AfD מפלגת הימין הקיצוני התכנסה במגדבורג כדי לסיים את רשימת המועמדים שלה לבחירות לאיחוד האירופי ב-2024



בקרב אצלנו? הממשלה תגביל את השימוש במכשירים חכמים

ממשלת סין מתכוונת לחוקק הגבלת שעות שימוש בסלולר בקרב ילדים ובני נוער. מי שיאכפו את החוק הן ספקיות המכשירים והאינטרנט

טראמפ בצרות תרתי משמע: המצביעים נוטשים

45% ממצביעי המפלגה הרפובליקנית בארצות הברית לא יצביעו לטראמפ אם יורשע בפלילים. 35% אמרו שיצביעו לו גם אם יורשע. הנשיא לשעבר הופיע אתמול בבית המשפט כדי להתמודד עם האשמות פדרליות על הפצת שקרים

מנהיג צפון קוראיה מפטר את הגנרל העליון וקורא להתכונן למלחמה

קים ג'ונג און פיטר את הגנרל העליון של הצבא וקרא להתכונן לאפשרות של מלחמה. הוא גם קרא להגברת ייצור הנשק והרחבת התרגילים הצבאיים



איראן טוענת כי השיגה טכנולוגיית טילי שיוט על-קוליים

טהראן הודיעה כי הגיעה לטכנולוגיה של תכנון וייצור טילי שיוט על-קוליים, וכי טיל זה נמצא כעת בשלב ניסויים. הטיל למעשה דור חדש של טילי שיוט איראניים, ועובר בימים אלה ניסויים



2 שופטים חרדים מועמדים לבית המשפט העליון בניו יורק

מנהיגי המפלגה הדמוקרטית של ברוקלין הציגו 16 מועמדים לבית המשפט העליון של מדינת ניו יורק, הכולל שני חברים מהקהילה החרדית



נקמה על גירוש התיירים: אוקראינה מאיימת לסגור את הגבול לאומן

אוקראינה מאיימת לסגור את הגבול למתפללים שרוצים להגיע לאומן כנקמה על הגירוש של אוקראינים מיישראל. השגריר האוקראיני הדגיש את מורת רוחו מהיחס הישראלי למבקרים אוקראינים, אך גורמים רשמיים בישראל בטוחים שהמתפללים יוכלו להיכנס לאוקראינה

שיטת רוסית-סינית מול חופי אלסקה מעוררת דאגה בארה"ב

הצי וחה"א של ארה"ב מתכננים לתרחישי עימות עם סין נוכח הרחבת שיתוף הפעולה בין סין לרוסיה. שיטת של 11 ספינות מלחמה של סין ורוסיה שייטו בימים האחרונים מול האיים האלאוטיים שבאלסקה. עקבו אחריהם ארבע משחתות של הצי האמריקני ומטוס סיור ימי 8-P פוסידון.

דיווח: ראש האופוזיציה פועל נגד הסכם שלום עם סעודיה

ראש האופוזיציה פועל בזירה האמריקנית נגד הסכם השלום עם סעודיה ברקע הדיווחים על התקדמות במגעים. לפיד לחברי קונגרס: "ההסכם כפי שהוא כרגע מסכן את ביטחון ישראל והאזור".

בחירות קטלניות: אקוודור: המועמד המוביל לנשיאות נרצח בסיום כנס בחירות



עיר תחתית

בשנת 1963, תושב טורקי מצא במקרה עיר תת-קרקעית ענקית במהלך שיפוץ ביתו. העיר, שנמצאת בדרינקויו, טורקיה, חצובה כולה באבן ומתפרשת על פני 12 קומות ובעומק של 85 מטרים. היא יכולה להכיל עד 20,000 איש עם המזון שלהם ובעלי חיים.

העיר בנויה ממערכת מורכבת של מנהרות וחדרים עם דלתות אבן שאוטמות כל אזור. יש בה פתחי אוורור, בארות, ומערכת ניקוז, עם מתקנים לייצור יין ושמן, מרתפי אחסון, ואולמות המשמשים כחדרי אוכל ובתי תפילה.



עד היום הארכאולוגים לא בטוחים מי בנה את העיר, מתי ולמה. הם מאמינים שהוקמה על ידי הפריגים בסביבות המאה ה-8 לפני הספירה, אז הורחבה על ידי אנשים שונים לאורך מאות שנים. היא נחפרה במלואה בתקופה הביזנטית ושימשה כמקום מסתור עבור הנוצרים הראשונים שברחו מרדיפות השלטון הרומי, כמו גם מפני פלישות של מונגולים, עותמאנים, וערבים מוסלמים.

העיר התחתית של דרנקויו תוכננה על מנת שתושביה יהיו מוכנים היטב עם אמצעי זהירות רבים למקרה של סכנה. את הכניסות לעיר ניתן היה לאטום מבפנים על ידי סלעים ענקיים מתגלגלים, מה שהופך את האוכלוסייה מוגנת ללא תלות בעולם שבחוץ במשך למעלה מ-3 חודשים.

העיר התת-קרקעית של דרנקויו היא אחת הערים התת-קרקעיות הגדולות ביותר בעולם. היא עדות מדהימה ליכולת וליצירתיות של בני האדם. היא גם תזכורת להיסטוריה הארוכה והעשירה של טורקיה.

דרנקויו היא רק אחת מבין מאות ערים תת-קרקעיות שנמצאות בטורקיה. אלו הערים נבנו על ידי תרבויות שונות לאורך ההיסטוריה, כולל הפריגים, היוונים, הרומאים, הביזנטים, והעותמאנים.

הערים התת-קרקעיות שימשו למגוון מטרות, כולל מגורים, מסחר, ייצור, ודת. הן גם שימשו כמקום מסתור מפני אויבים.

נעלי פרה <<

בתקופת היובש בארה"ב (1919-1933), יצרני כהלים בלתי חוקיים השתמשו בנעליים ייחודיות המכונות "נעלי פרה" כדי להסתיר את עקבותיהם.

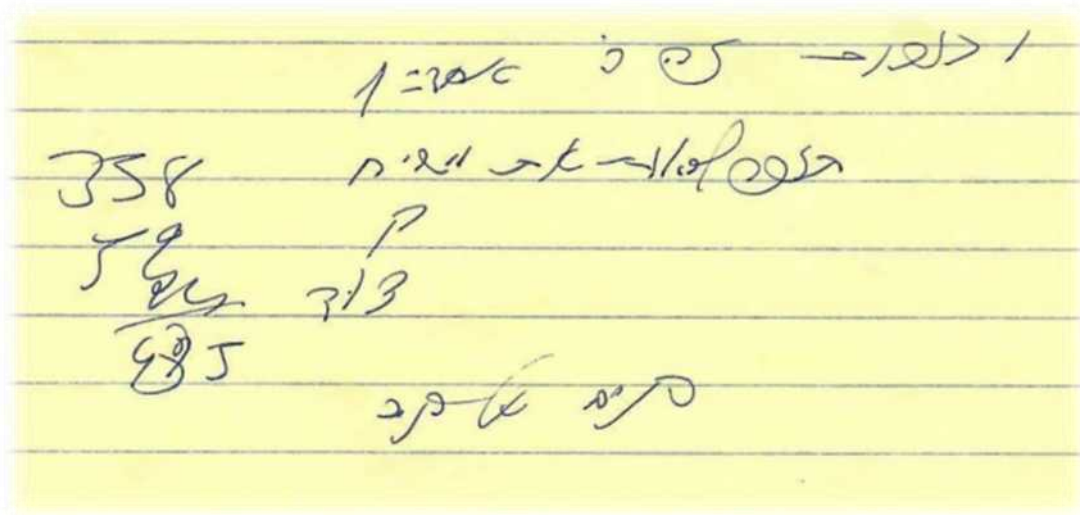


"יזכה לראות את משיח"

- הבטחה נדירה ביותר ממורינו הרב לתורמי שביבי אור •

תשע"ו

נא לתמוך בעלונים ובספרים שהרה"ג... מדפיס ומפיץ
ובזכות זה ה' אחד תזכה לראות את משיח בן דוד פנים
אל פנים



מורינו הרב שליט"א כבר אמר שנתינה עבור הדפסת ספריו זה ממש
כנתינת פדיון לידו הקדושה.

מצוה עצומה להשתתף בהדפסת שני הספרים "מעלות
הצדיקים - תשע"ו" חלק א' וחלק ב' שנמסרו בדרום
אפריקה. שני הספרים שמורינו הרב הגיחה בכתב יד
קדשו ויוצאים עכשיו לאור אחר עמל של עשרות תלמידי
חכמים במשך שנים בהוצאות עצומות.

לפרטים והשתתפות: 058-3289-318